

Барбара

Фрийти

*Искреността им отвежда
любовта много по-дълбоко
В техните души*

Тайната

БАРБАРА ФРИЙТИ ТАЙНАТА

Превод: Нина Рашкова

chitanka.info

Дерек Кейн е обвинен и осъден за кражбата на три безценни картини. Мечтите на съпругата му Бриана са изпепелени. След внезапната смърт на Дерек в затвора тя се връща в градчето Ейнджълс Бей заедно със сина си, решена да докаже невинността на съпруга си и да намери изчезналите картини. Не я разколебават дори доводите на Джейсън Марлоу, полицай и някогашен приятел на Дерек, който го е изпратил в затвора. А когато с Джейсън неочаквано се влюбват един в друг, Бриана трябва да избира между миналото и настоящето, между истината и лъжите. Защото нищо не е каквото изглежда... Тайната ще остане неразкрита до последния момент.

Щом хвърчилото полетя, сякаш и тя се издигна с него. Беше невероятно чувство на волност. Не си спомняше кога за последен път е поглеждала нагоре, кога за последен път е мечтала. Вятърът се виеше около нея и я обгръщаше с любов. Долови гласове, шепнещи във въздуха, и у нея изникна абсурдната мисъл, че ангелите пеят. И някъде в този хор позна гласа на Дерек, сега по-щастлив, а не изпълнен с горест и вина; извисяваше се с любов и надежда. „Дойде време за твоите мечти, Бриана. Нека бъдат големи, нека бъдат дръзки, нека се сбъднат.“

ПРОЛОГ

Преди 150 години

С приближаването на полунощ мъката му се засилваше. През деня все си намираше работа, за да не мисли, но през нощта страданието неизменно го връхлиташе. Пръстите му се вкопчиха в четката за рисуване, ръката му трепереше от безсънието и прекаляването с уиски. Очите му се замъглиха от сълзи; едва виждаше платното пред себе си.

Несправедливо бе, че той е жив и рисува, а неговата любима Ева си отиде. Още виждаше ужаса в синьо-виолетовите ѝ очи, докато вълните се стоварваха върху носа и корабът се разпадаше. Тя беше протегнала ръце към него, беше вплела пръстите си в неговите, умолявайки го да не я оставя. Трябваше да се отскубне, колкото и безмилостно да беше. Не заради себе си, а заради нея. Първо жените и децата. Беше я накарал насила да се качи в спасителната лодка. Вярвал бе, че я избавя от смъртта, но нейната лодка не стигна брега. С дни обхожда крайбрежието, за да търси любимата си, но за него тя бе изгубена.

Две години по-късно още се мъчеше да я върне.

Потопи четката в боята, започна да рисува върху платното и лицето ѝ придоби форма: порцелановата отсянка на чистата ѝ кожа, линията на тъмночервената ѝ коса, деликатните ѝ, подобни на раковини уши, съвършенството на ласкаво извитите ѝ устни, меката линия на нейната челюст, издаваща понякога упорство, дълбоката любов в очите ѝ. Тя се бе отказала от всичко, за да бъде с него, а той изобщо не бе достоен за такава саможертва.

По страните му рукнаха сълзи, когато се вгледа в очите ѝ. Тя като че ли се опитваше да му каже нещо.

„Това не съм аз. Всъщност не съм аз. — Гласът ѝ беше тъжен и малко ядосан, сякаш изпитваше разочарование заради неумението му да нарисува портрета ѝ. — Опитай отново. Виж ме, Виктор. Виж ме, каквато в действителност бях. Не бъди като другите; виж какво беше истинското у мен. Ето коя жена искам да помниш.“

— Не, не минало време! „Беше“ не съществува! — извика той и гласът му прокънтя в къщурката. Остави картината настрана и взе друго платно. Ще нарисува образа точно... и тогава тя ще се върне при него.

Рисува цяла нощ, на другия ден и на по-следващия, докато не нарисува три портрета. Нарече ги „Трите лица на Ева“: благата светица, прелъстителката и отчаяната жена.

Изтощен докрай, остави четката, залитна към кушетката, изпи последната глътка уиски и се отпусна да чака тя да се върне.

В мрачината на своите съновидения я видя да се издига от морето с триумф в очите. Испита надежда, увереност, че по някакъв начин е стигнала до брега, до някой таен залив, че е намерила мястото, където той я очакваше толкова отдавна. Но всеки път, щом се приближеше до него, образът ѝ започваше да се размива. Противеше се на чезнещите цветове. Не искаше тя да бъде заедно с другите ангели — изгубените души от корабокрушението на „Габриела“. Искеше да бъде с него, където ѝ бе мястото.

Когато най-сетне се събуди, слънцето грееше високо в небето. Беше сам, а картините... нямаше ги. Тя отново му ги беше взела.

Зави от ярост и болка, вдигна юмрук към небето. Ще направи и невъзможното, за да я върне.

ПЪРВА ГЛАВА

Днешно време, края на октомври

Бриана Кейн потръпна при полъха от океана, пронизващ я през черната рокля. Гробището на градчето Ейнджълс Бей се намираше на височина, издигаща се над неспокойното море. Белите гребени на вълните се разбиваха в канарите долу, черни облаци засланиях слънцето. Океанът бе гневен, и тя бе гневна. Днес трябваше да бъде просто още една сутрин на поредния понеделник. Лукас трябваше да бъде на детска градина. Тя трябваше да бъде в класната стая и да преподава френски на учениците от прогимназията. А Дерек... Дерек не трябваше да бъде мъртъв. Всичко в този момент беше наопаки.

Преди пет години дойде в Ейнджълс Бей, за да се омъжи за Дерек Кейн. Възнамеряваха да се венчаят на брега на морето. Беше си представяла картината хиляди пъти. Щеше да носи рокля от бял сатен и шлейф от дантела — безкрайно дълъг. Вятърът щеше да развява дългата ѝ руса коса, слънчевите отблясъци от океана щяха да озаряват лицето на Дерек и лешниковите му очи, винаги така красиви и жадуващи за нея.

Не се омъжи за Дерек на брулен от вятъра склон. Каза своето „да“ в студена, стерилна стая в затвор на стотици километри отгук и съпругът ѝ не носеше смокинг, а оранжев гащеризон.

Въпреки злощастното начало вярваше, че един ден ще си върнат нормалния живот, че... невинността на Дерек ще бъде доказана. Ще го освободят и ще заживеят, както бяха очаквали.

Тази мечта умря преди пет седмици заедно с Дерек и на нея не ѝ остана нищо освен неудовлетвореност, гняв и много въпроси.

Свещеникът се молеше за душата на Дерек, а междувремежно тя оглеждаше малката група опечалени. Бяха отложили заупокойната служба, докато събере багажа си от апартамента и се премести в Ейнджълс Бей, където живееха родителите на Дерек. През изминалия месец постоянно беше заета, за да не мисли за друго извън непосредствените планове. Но вече беше тук и беше принудена да се

изправи пред фактите, които бе избягвала — смъртта на Дерек и краха на всичките ѝ мечти.

Свекърва ѝ Нанси — нисичка, закръглена брюнетка, хлипаше в прегръдките на съпруга си. Свекърът Рик — висок и кльощав, беше отслабнал още повече през последните седмици и сега, докато се мъчеше да успокои жена си, изглеждаше направо мършав. Сестрата на Нанси — Маргарет, стоеше срещу тях и тайничко попиваше сълзите си с изящна кърпичка. До нея беше Уайът Кейн — дядото на Дерек, внушаващ страх мъж с ослепителнобяла коса, дълга и разрошена. Уайът, художник с международно признание, беше някога най-горещият поддръжник на Дерек, но обвинението срещу внука му развали отношенията им. Бриана остана изненадана, че присъства на погребението. Не бе отишъл нито веднъж на посещение в затвора.

Съседи и приятели на семейство Кейн допълваха групата. Повечето от опечалените бяха от поколението на родителите на Дерек, имаше само няколко бивши приятели. Другите бяха изчезнали отдавна.

— Мамо — прошепна високо Лукас, подръпвайки я за ръката. — Как се е събрал татко в такава кутийка? Няма ли да го е страх да влезе в дупката?

Стомахът ѝ се сви при този детски въпрос. Прахът на Дерек, събран в дървено ковчеже, щеше да бъде положен в семейния гроб. Тя приклезна, прегърна Лукас през раменете, като се опитваше да намери отговор, който нямаше да го изплаши. Как да обясни човек смъртта на едно четиригодишно дете?

— Мамо? — Любопитните светли очи на Лукас приличаха толкова много на очите на баща му, че сърцето я заболя.

— Татко е на небето — рече нежно. — Сега е при ангелите. Не се страхува и ти не бива да се тревожиш за него.

— Ами тогава какво има в кутията?

— Само символ, нещо, което да напомня за него.

Надяваше се, че отговорът ще е достатъчен за детето.

— Мислиш ли, че татко ни гледа сега?

— Ще ни гледа и ще бди над нас, където и да сме — увери го тя.

Лукас вдигна поглед към небето, вирайки се напрегнато. Бе виждала този израз на лицето му и преди, не само откакто Дерек почина. Лукас все търсеше баща си. Никога не разбра защо Дерек не е с тях както татковците на другите деца. Не можа да разбере защо

неговият татко живееше в голямата грозна къща с решетки на прозорците.

Надяваше се, че когато Дерек излезе от затвора, ще успее да му обясни какво се е случило — тъй че Лукас да го разбере, и че скоро след това годините в затвора ще бъдат забравени и изместени от пощастливи спомени. Но Дерек умря точно преди да го освободят.

Щом свещеникът завърши молитвата, опечалените се изредиха един по един, оставяйки по една бяла роза върху ковчето с прахта. Семейство Кейн поведоха Лукас към колата, за да остане Бриана за малко сама, но дядото на Дерек изостана.

— Дерек беше проклет глупак — рече ненадейно Уайът. — Можеше да има каквото пожелае, но захвърли всичко от алчност и себелюбие. Не искаше да се труди за своя успех. Искаше да го грабне ей така.

Грубите му думи я свариха неподготвена.

— Това не е вярно. Дерек беше невинен. Не е откраднал онези картини от музея, нито пък е нападнал пазача. Пое чужда вина.

Уайът я погледна презрително.

— Ако още вярваш в това, и ти си проклета глупачка. Дерек беше най-изкусният лъжец, когото познавам. Този навярно беше най-големият му талант... неговият единствен талант. Трябва да забравиш Дерек, да се съсредоточиш върху сина си, да направиш всичко възможно да не стане като баща си.

Той хвърли розата на тревата и си тръгна.

Бриана пое дъх на пресекулки и бавно издиша, объркана от острите му думи. Нещо парна пръстите ѝ и тя се усети, че стиска бодливото стебло на розата. На бледата ѝ кожа бликна капчица кръв и тя се вторачи в нея като омагьосана.

През последните години Дерек ѝ бе причинил много болка, но още помнеше мъжа, в когото се влюби — общителен, чаровен, красив, с руса коса и очи, които меняха цвета си според цветовете на сезона. Дерек я бе накарал да се чувства необикновена и ценена, като че ли е единствената жена, която има значение. Беше я пленил със своите големи мечти... с местата, на които искаше да отиде, с живота, който искаше да има. Този бе мъжът, когото оплакваше сега, мъжът с толкова неосъществени възможности.

Пристъпи и сложи своята роза върху другите.

— Предполагам, дотук беше, Дерек — прошепна. — Трудно ми е да повярвам, че наистина те няма. Трябваше да имаме повече време... много повече време. — Преглътна, гърлото ѝ се сви. — Но имаме прекрасен син. Ще се погрижа Лукас да знае какъв беше баща му. Ще види къде си израснал и ще те помни... поне за малко. — Сълзи замъглиха очите ѝ. — Ще продължа да се боря за теб. Няма да престана, докато не стигнем до истината.

Вятърът докосна едва-едва лицето ѝ, като милувка на мъжка ръка. Докосна с пръсти внезапно стоплената си страна и вдигна лице към небето. Имаше малка пролука в облаците — шепот на синьо небе... после задуха вятър и черните облаци се върнаха.

Когато двама души започнаха да зариват урната с прахта, отстъпи назад — не беше в състояние да гледа. Обърна се, за да отиде при Нанси и Рик, и срещна погледа на мъж, застанал зад дърветата.

Сърцето ѝ се разтуптя мъчително. Днес не носеше полицейска униформа, но го позна, беше си все същият — Джейсън Марлоу.

Той беше човекът, възбудил следствието срещу Дерек и пратил го в затвора. И имаше нахалството да дойде на неговото погребение! Прекоси наполовина тревната площ, преди дори да осъзнае, че се движи. Беше обуздавала емоциите си години, но сега не можеше да се сдържа и секунда.

Джейсън се напрегна, като я видя да отива към него. Беше с джинси и черен пуловер, който подчертаваше широките му рамене. Косата му беше червеникавокестенява, очите — тъмни и бдителни. Стоеше до пращен джип и съдейки по стойката му, и по начина, по който държеше ключовете, явно се колебаеше дали да не отпраши. Твърде късно. Ако не е искал да говори с нея, да не беше идвал.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — попита тя.

— Дойдох да отдам последна почит.

— На човека, когото изпрати в затвора ли? Защо?

Не си даваше труд да се преструва. Отдавна ѝ се искаше да се разкреци на някого и той беше идеалният обект.

— Израснах с Дерек — отговори той. — Знаеш го.

— Приятелството ти нямаше значение, когато Дерек те молеше да му помогнеш. Наистина ли си въобразяваш, че на него щеше да му пука дали в момента си тук, след всичко, които му причини?

В очите му проблесна гняв.

— Вършех си работата.

— Прати невинен човек в затвора. Сега той е мъртъв.

Джейсън преглътна, по очите му личеше, че се двоуми как да отговори. Много ѝ се искаше той да се опита да опровергае твърдението ѝ, защото копнееше за бой. Изпитваше необходимост да освободи тялото си от непоносимото напрежение. Сви ръце в юмруци и с огромно усилие на волята се въздържа да не се нахвърли върху него. През живота си не бе удряла човек, но да бъде проклет, искаше ѝ се да му стовари един юмрук.

Преди Джейсън да се окопоти и да каже нещо, дотича Лукас и ги прекъсна. Обви ръчичките си около ханша ѝ и погледна любопитно Джейсън.

— Ти кой си?

Джейсън пребледня; синът ѝ беше копие на баща си.

— Той е никой, Лукас — отговори майка му. — Върви при колата.

— Баба Нанси каза да идваш — изпълни заръката той. — Хората чакат вкъщи.

— Идвам веднага. Ти върви.

Лукас погледна още веднъж Джейсън и после изтича при баба си и дядо си.

Устните на Джейсън се свиха, когато погледът му срещна нейния.

— Сигурно му е трудно.

— Не се прави на загрижен. — Болката в очите му не я умилостиви. — Не мога да повярвам, че си тук. Наистина ли си мислиш, че си добре дошъл?

Той я погледна открито.

— Може би греша. Но не приставам да мисля за Дерек... и за теб.

Бриана настръхна.

— Не ме интересува какво мислиш.

— Тогава защо продължаваш да говориш с мен?

— Не говоря с теб. — Обърна се, после му хвърли поглед през рамо. — Оставам в града. Възнамерявам да открия какво в действителност се е случило преди пет години.

— Знаеш какво се е случило.

— Дерек се закле, че е натопен.

— Не от мен — рече категорично Джейсън. — Трябва да се откажеш, Бриана.

— Това положително ще те улесни.

— Теб също. Погледни реално на нещата. Твоето частно разследване няма как да се добере до нова информация, защото такава няма.

Тя поклати глава.

— Не. Не беше прав за Дерек и аз ще го докажа.

Запъти се бързо към колата, усещайки как погледът на Джейсън следва всяка нейна крачка.

— Какво прави Джейсън тук? — попита Рик с тревога, отпечатана във всяка бръчка на лицето му.

— Каза, че искал да отдаде последна почит.

— Може би най-после е съжалил, че не е вярвал на Дерек — предположи Нанси.

Бриана гледаше след джипа на Джейсън. Той изобщо не съжеляваше, но щеше да намери начин да го накара да се разкайва.

* * *

Думите на Бриана отекваха в главата на Джейсън, докато профучаваше през гробищния портал от черно желязо. В никакъв случай не бе пратил невинен човек в затвора и не съществуваше възможност тя да го докаже. Дерек беше виновен, а Бриана — сляпа от любов. Беше се надявал, че след толкова време тя може би ще приеме истината за съпруга си, но явно още отричаше фактите и... страдаше.

Въздъхна, като си помисли колко много се е променила през изминалите пет години. Поразително красивите ѝ сини очи сега бяха угаснали и изморени. Закръглените извивки на тялото ѝ се бяха стопили, беше отрязала поне петнайсет сантиметра от някога великолепната си руса коса. Вече не беше момиче, а жена, съпруга, майка... вдовица.

Сърцето му се сви от гняв и тъга не само заради нея и сина ѝ. Едно време Дерек му беше приятел и му липсваше този някога щастлив и безгрижен безделник, чиято смърт само на трийсет и две

беше трагедия, независимо какво бе направил. Противно на онова, което си мислеше Бриана, никога не бе искал да изпрати Дерек в затвора. Търси упорито други заподозрени. Не откри нито един.

В очите на Бриана и на семейство Кейн той беше врагът, човекът, когото обвиняваха за нещастията на семейството. Винаги бе вярвал, че като прати зад решетките виновния, служи на благородна кауза, но дори лошите имаха близки, които ги обичаха.

Чувстваше се прекадено неспокоен, за да си отиде вкъщи, и потегли към Кара и Колин. Семейство Линч бяха най-добрите му приятели. Ако имаше двама души, на които да разчита до смърт, това бяха те.

Като паркираше пред дома им, видя тиквите, наредени върху перилата на верандата и паяжините, опънати през храстите, и се засмя. Хелоуин беше един от любимите празници на Кара и Колин. Миналата година помогна на Колин да превърнат гаража в обитавана от духове къща. Подозираше, че тази година нещата ще бъдат малко по-кротки. От пет седмици приятелят му се възстановяваше от травма в главата, заради която беше в кома цели три месеца. А Кара беше заета с грижи за съпруга си и за тяхното бебенце Фейт, което се роди само ден преди Колин да се събуди.

Слезе от колата и почти беше стигнал до стълбите към верандата, когато Кара излезе от предния вход със скелет украса за врата. Носеше сини джинси и тениска с дълги ръкави, а тъмночервената ѝ коса беше вързана на опашка. Нямахте и помен от грим, но пък и не ѝ бе необходим. Още имаше онази детска руменина.

— Джейсън, как си? — Тя остави скелета на земята, за да прегърне приятеля си. — Не знаех, че ще идваш.

— Хрумна ми спонтанно.

— Идваш точно навреме. Колин току-що се върна от физиотерапия и е в отвратително настроение. Може би ще успееш да го разведриш. — Хвърли поглед към къщата, за да се увери, че са сами. — Не разбирам какво става с него. Станал е ужасно избухлив. Каквото и да правя, го дразня. Не очаквах подобно нещо, Джейсън. Мислех си, че като се събуди, ще лети от щастие.

Колин наистина избухваше, но не се ли очакваше тъкмо такава реакция?

— Необходимо му е време, за да свикне. Объркан е, Кара. Ние живяхме три месеца, а за него времето спря. Дори не си спомня, че са го простреляли. Нито осъзнава, че беше на крачка от смъртта. Очаква да върши всичко както преди, но не може, и това го разстройва.

— Имаш право. Трябва да съм по-търпелива. Това просто не е от силните ми качества.

— Така ли?

Погледна зад Кара, тогава вратата се отвори и Колин излезе на верандата. Беше с военноморски клин и тениска с емблемата на полицията в Ейнджълс Бей.

Той кимна на Джейсън, после каза на жена си:

— Бебето плаче. Сигурно е гладна, но по въпроса не мога нищо да направя.

— Ще я нагледам. Благодаря ти.

Колин запристъпва към пейката на верандата и междувременно Кара хвърли на Джейсън красноречив поглед.

Колин изпухтя, докато сядаше и протягаше краката си. Беше си възвърнал донякъде цвета на лицето през последните няколко седмици, но дрехите все още висяха на тялото му.

— Как си? — Джейсън се облегна на перилата на верандата. — Трябва да ти кажа, че изглеждаш като дъвкан и изплют.

— Тази сутрин тренирах. Малко съм изморен.

— Може би трябва да забавиш темпото.

— Кара ли ти го каза? — попита Колин с гняв в иначе спокойните си зелени очи.

— Говоря само от свое име — отвърна Джейсън, без да се засяга от лошото му настроение. Бяха приятели от трети клас на началното училище. И двамата нямаха братя или сестри, затова всеки в лицето на другия си намери брат. Израснаха заедно, станаха полицаи и работеха рамо до рамо. Колин поне остана жив. За всичко друго можеше да се потърси решение.

— Не искам да забавям темпото — продължи намръщено Колин. — Трябва да вляза във форма, за да се върна на работа и да издържам семейството си.

— И това ще стане, а междувременно ще си бъдеш у дома с твоята дъщеря и с Кара. Какво лошо има?

— Няма нищо лошо. — Колин прекара ядосано ръка в косата си.
— Не се оплаквам.

— Нима?

— Разбери, знам, че има много, за което да съм благодарен. Обаче искам да съм мъжът, който бях. Да се грижа за жена си и детето си. Достатъчно е, че роди без мен. — Поклати глава с гняв, отпечатан във всяка бръчица на лицето му. — Не искам да се тревожи за пари и да работи на половин работен ден в магазина за пачуърк или в агенцията за недвижими имоти. Искам да си стои вкъщи с Фейт, както бяхме планирали.

— Трябва да престанеш да се тревожиш за пари и работа. На Кара ѝ е необходимо само да си до нея.

— Необходимо ѝ е повече от това — възрази Колин.

— Грещиш. Тя е изморена, Колин. Всеки ужасен ден от тези три месеца седеше до леглото ти и се молеше да се събудиш. Всички в града си мислеха, че преследва химера, но тя не се отказа. Дори не отиде в болницата, когато започна да ражда; толкова беше решена да е с теб, че остана и да роди до теб. Имаш невероятна жена за съпруга.

— Нима си въобразяваш, че не го знам? — попита Колин, видимо ядосан. — Не ти ли минава през ум, че се питам дали ще задоволявам изискванията ѝ сега? Различен съм. Не намирам думи. Забравям разни неща. Като че ли не съм аз и кой знае дали някога ще бъда. Крайно неприятно ми е, когато се чувствам слаб и извън контрол. Преди малко видях как Кара изнесе боклука. Винаги аз съм изнасял боклука. Моя работа е, не нейна.

— Сигурен съм, че с радост ще ти връчи отново да изхвърляш боклука. Престани да се терзаеш. Ще бъдеш мъжът, който си бил, че и повече. Кара е влюбена в теб, откакто бяхте деца. Виждала те е и в най-лошите ти моменти. Никъде няма да отиде.

— Не искам да остава при мен от съжаление.

— От това, което виждам, само ти изпитваш съжаление към себе си.

Колин пое раздражено дъх.

— Защо не ми кажеш какво всъщност мислиш?

— Чудесно! Мисля си, че е крайно време да извадиш главата си от там, дето си я заврял.

— Ако не бях толкова изморен, щях да ти светна един.

Джейсън се захили.

— И сигурно щеше да се проснеш на земята.

— Сигурно. — Гневът в очите на Колин се изгуби. — Само ти от близките ми не се страхуваш, че ще се повредя. Останалите се държат с мен, като че ли съм от стъкло.

— Щом не се повреди след всичко, което преживя, вярвам, че те бива достатъчно да преживееш още едни петдесетина години. Имам ти пълно доверие, че ще бъдеш отново нормален. Тъй че поеми дъх и се радвай на деня... защото въпреки всичко още си жив.

— Гадно ми е да го призная, но имаш право.

— Винаги съм прав.

Колин завъртя очи.

— А с теб какво става?

— Само наминах — сви рамене Джейсън.

Погледът на Колин се изостри и той се втренчи в приятеля си.

— Я почакай! Днес е понеделник. Каж ми, че не си ходил на погребението на Дерек Кейн.

— Наминах през гробището — призна си Джейсън.

— И защо ти трябваше?

— Не устоях. Имаше много малко хора, като се има предвид, че около Дерек се навъртаха толкова приятели. Бяха само неговите родители, няколко роднини, един-двама съседни. Шарлот и майка й присъстваха. Андрю Шилинг отслужи погребалната служба. Не бях достатъчно близо, за да я чуя. — Позамълча и после прибави: — Бриана и синът й Лукас се местят тук, за да са близо до семейство Кейн.

— И аз дочух нещо такова.

— А чу ли за намерението на Бриана да докаже, че Дерек е невинен и че съм го изпратил в затвора въз основа на фалшиви доказателства.

— Кой ти го каза?

— Тя.

— Останах с впечатление, че не си бил толкова близо, та да разговаряш с някого.

— Тя ме видя и дойде при мен. Беше бясна, че съм там.

— А ти как си представяше, че ще реагира? — Колин се поколеба: — Бриана не може да докаже нищо. Ти провери фактите по

два и три пъти. Началникът ти вадеше душата постоянно по време на разследването, освен това не го провеждаше сам. Всеки един от отдела участваше. Никой не искаше да повярва, че Дерек е извършителят, но фактите са си факти.

— И аз все това си повтарям.

— Ами тогава вземи да си повярваш. — Колин го изгледа остро. — Винаги си бил най-строгийт си съдник. Честно казано, изобщо не разбрах защо всички останаха изненадани от поведението на Дерек. Няма случай да не се е целил в наградата. Още когато бяхме деца, не подбираше средства, за да спечели на турнирите по покер в гаража на Мъри. Изкуството беше неговият билет към върховете. С връзките на дядо си и с чара си на Дерек му бе осигурен вход към света на парите, където е пълно със знаменитости и могъщи посредници.

Онова, което казваше Колин беше истина, но имаше един голям въпрос, на който те така и не успяха да отговорят.

— Само ми се иска да бяхме открили картините.

— Откраднати произведения на изкуството се намират рядко, знаеш го.

— Дерек сигурно е предал картините на някого... съучастник или купувач, или съучастникът му е и купувач. Не разбрах защо поевината. Защо не посочи и друг участник?

— Вероятно изобщо не вярваше, че ще отиде в затвора. Дерек винаги се е смятал за изключение от правилото.

Джейсън наклони глава настрани, долавяйки в гласа на Колин прикрито чувство, каквото преди не бе забелязвал.

— Струва ми се, че не го харесваш толкова, колкото си мислех.

— Той се забавляваше. Никога не съм го възприемал като човек с качества, но ти го познаваш по-добре от мен. Все си мисля, че Дерек се измъкна леко.

— Ех, да лежиш в затвор не е леко. И ето че сега е мъртъв.

— Не по твоя вина. — Колин срещна погледа му. — Трябва да се стегнеш. Не си изпратил невинен човек в затвора и не си отговорен за неговата смърт. Случаят на Дерек е приключен. Не рови повече.

— Няма начин, ако Бриана разполага с някакви факти. — Рязко се изправи. Испитваше неспокойствие, от което не можеше да се отърси. — Не проумявам как така се е върнала тук, да не говорим, че тръгва на нещо като кръстоносен поход, за да изчисти името на Дерек.

Детективът, който нае семейство Кейн, не откри нищо. Досега си въобразявах, че Бриана най-после ще разбере що за човек беше Дерек в действителност.

— Тъй значи, цялата работа не е заради Дерек... а заради хубавата му вдовица — каза Колин и очите му проблеснаха опасно. — Не можеш да понесеш, че тя вярва на него, а не на теб. Свикнал си да бъдеш герой за жените, но за Бриана ти си злодеят.

— Не е така — отрече веднага Джейсън, макар че в думите на Колин имаше зрънце истина.

— Нали не се надяваш, че ще промениш мнението й? Защото няма да се получи. Трябва да забравиш тази работа, да продължиш живота си и да стоиш настрана от Бриана Кейн.

Беше добър съвет. Само че Джейсън не вярваше, че ще може да се възползва от него.

ВТОРА ГЛАВА

Бриана събра чашите и чиниите и ги отнесе в кухнята на семейство Кейн. Няколко съседни и приятели останаха в гостната, но и те скоро щяха да си отидат, за което беше благодарна. Не познаваше никого добре и учтивите, безсмислени съболезнования взеха да ѝ дотягат. Измори се да се преструва, че изпитва нещо, докато през повечето време беше като вцепенена.

За пет години се превърна от радостна годеница пред прага на вълнуващ живот в съпруга на престъпник. Сега беше вдовица, самотна майка и покорна снаха... но каква беше в действителност? Така и не ѝ остана време да открие. Винаги поемаше риск, нагърбвайки се с роля, за която не бе съвсем готова. Трябваше да наложи контрол над своето настояще и бъдеще. Остави се животът на Дерек да определя нейния, понеже се бе омъжила за него, и му се посвети, докато излежаваше присъдата си. Вярваше, че така е редно, тъй като беше бременна, а тяхното дете се нуждаеше от двама родители. Но в края на краищата Лукас пак остана с един родител.

Сега главната ѝ грижа бе да осигури на своя син хубав живот. Съгласи се да се премести в Ейнджълс Бей, защото семейство Кейн настоя да бъде близо до единствения си внук, пък и самата тя искаше Лукас да има нормално семейство. Нейните родители ѝ обърнаха гръб, след като се омъжи за Дерек, така че друго семейство, освен в този дом, нямаше.

Нареди мръсните чинии, чаши и прибори в миялната машина, после огледа уютната кухня дали не е останала някоя мръсна чиния, но наоколо беше чисто и спретнато, както винаги. Нанси беше отлична домакиня и същевременно ненаситна колекционерка на предмети с прасенца — от солници и пиперници до кухненски кърпи и всякакви подложки. Нанси беше разказвала със смях на Бриана, че не помни кога и как е решила да прави колекция, но след като започнала, колекцията заживяла свой живот. Из цялата къща имаше спомени от Дерек — инициалите му, издълбани на дъбовата кухненска маса,

трофеите му в неговата спалня, цели стени с фотографии, отбелязващи всяка година от неговия живот. Ако на земята имаше място, където той още присъстваше осезаемо, то беше в тази къща. Стана ѝ странно защо не ѝ действа по-успокоително.

— Ето те и теб — каза Нанси, като влезе с поднос и го остави на плота. — Чудех се къде се дяна. Как си? — Хвърли бърз и загрижен поглед към лицето ѝ.

— Добре съм — отговори Бриана. — Ти свърши цялата работа.

— Като си намирам работа, ми е по-леко — усмихна се Нанси тъжно и все пак несломимо. — Всички си отидоха с изключение на Бъд и Лори. Ще прием чай. Искаш ли да дойдеш при нас?

Бриана не се чувстваше в състояние да понесе и секунда учтив разговор.

— Всъщност мисля да си отида в моята къща и да започна да разопаковам багажа.

Рик и Нанси биха предпочели тя и Лукас да живеят заедно с тях, но Бриана отказа да съжителства под един покрив с тях. Обичаше ги, но трябваше да има някакви граници, така че нае малка къща на улицата, където бе живял Дерек, само през няколко пресечки.

— Наистина ли това искаш да правиш точно сега? — попита Нанси. — Мислех си, че ще почакаш до утре. Може би трябва да дойда с теб. Рик ще наглежда Лукас. Не бива да влачиш сама онези кашони.

— Благодаря ти, но моля те, остани с приятелите си. Искам да обиколя квартала и да се ориентирам в обстановката. Доведи Лукас, щом си отидат гостите, колкото и да е часът. Или аз ще дойда да го взема.

Свекърва ѝ я погледна угрижено.

— Сигурна ли си, че искаш да останеш сама, Бриана? Денят беше труден.

Не се сещаше за нищо по-добро от това да остане сама. Нуждаеше се от време за себе си, да смъкне храбрата усмивка от лицето си и просто да си поеме дъх.

— Не се притеснявай.

Нанси се поколеба, свивайки устни.

— Бриана, нали не възнамеряваш да говориш отново с Джейсън Марлоу?

Трепна при неочаквания въпрос. Като видя Джейсън на гробището, се обърка. От смътен образ в ума ѝ той се превърна в жив, дишащ човек, който ѝ напомни всичко, което бе загубила. Разговор с него не беше първа точка от нейния списък. Той я разстрои много. Имаше нещо в начина, по който я гледаше... в начина, по който винаги я бе гледал.

— Бриана?

Осъзна, че Нанси още очаква отговора ѝ.

— Нямам никакво намерение да разговарям с Джейсън. Той е последният човек, който ще поиска да ни помогне да намерим истината. Според него той вече я знае.

— Ценя желанието ти да продължиш да се бориш за Дерек — изрече бавно Нанси. — Всички ние пропиляхме много време и пари в опити да докажем неговата невинност, но всяка следа ни отвеждаше до абсолютно разочарование и не зная дали мога да търся повече. — Въздъхна дълбоко. — Дерек си отиде и повече няма да се върне. За мен сега е важно ти и Лукас да сте щастливи тук. Ако започнеш да задаваш много въпроси, страхувам се, че ще плъзнат отново отвратителните клюки. На нас с Рик ни беше много тежко, когато обвиниха Дерек, и не искам да го преживея отново. Искам Лукас да ходи на училище, без да чува приказки за баща си от своите приятели, а ти да имаш възможност да се срещаш с жени на твоята възраст, без престъплението на Дерек да те заплашва. Искам всички ние да живеем нормално, да се освободим от миналото.

— Не вярвам, че ако разпитвам, ще припомня на хората и те ще се разприказват. Те вече говорят — каза тя, леко изненадана от отношението на Нанси. Мислеше си, че свекърва ѝ ще се радва, ако тя продължи битката. — И как да се освободим, след като не знаем истината?

Нанси поклати безпомощно глава.

— Съмнявам се, че някога ще я открием. Не е ли достатъчно, че сме се опитали?

За Бриана не бе достатъчно, защото дълбоко в душата си знаеше, че не става въпрос само да докаже невинността на Дерек, но да докаже и на себе си, че взе правилното решение, когато се омъжи за него и остана до него през всичките тези години. Но нямаше да сподели

колебанията си с Нанси, която никога не бе изпитвала и капчица съмнение в своя син.

Хвана ръката на свекърва си.

— Не е необходимо да правиш повече опити. През изминалите пет години оставих теб и Рик да носите товара. Толкова бях заета да припечеля достатъчно и да отглеждам Лукас сама, че с нищо друго не можех да се занимавам. Но вече съм тук, където е започнала цялата история, и трябва да съм сигурна, че съм направила всичко възможно, за да разбере какво се е случило в музея през онази нощ. — Направи пауза. — Рик каза, че са назначили нов шеф на полицията.

— Джо Силвейра — кимна Нанси. — Тук е от осем месеца. Имахме намерение да говорим с него, но Дерек предпочете да изчакаме, докато го освободят. — Очите ѝ се напълниха със сълзи и прехапа долната си устна. — Дерек беше започнал да се усмихва отново през последните два месеца. Гледаше в бъдещето, а не в миналото.

Думите на Нанси предизвикаха болка и Бриана въздъхна разтреперана. Нямаше значение колко често се втурваше да избяга от миналото, то винаги я притегляше обратно.

— Затова трябва да направя този последен опит. Може би новият шеф на полицията ще склони да разгледа случая отново. Ще се възползваме от непредубеден поглед върху нещата, особено от човек, който не е израснал тук и не е бил в местната полиция преди пет години.

— И през ум не ми е минавало, че Джейсън или което и да е друго от момчетата, с които Дерек израсна, ще се обърнат срещу него — каза Нанси с горчивина.

— Джейсън и Дерек бяха като братя. Приемахме го като член на семейството. — Изправи рамене. — Прави, каквото трябва, Бриана, но се пази от Джейсън. Той няма да те остави да опровергаеш заключенията по неговия случай без бой.

— Джейсън ми е най-малката грижа. Но преди да направя каквото и да е, ще се наложи да разопаковам багажа и да приготвя някакви легла, за да има къде да спим с Лукас.

— Винаги можеш да останеш у дома. — Чу се звънецът на входната врата и в очите на Нанси се появи за миг странно изражение, щом чуха гласа на Рик, а после и лай. — О, боже! — промърмори тя.

Бриана сви вежди.

— Какво има.

Свекърва ѝ хвърли поглед към календара на стената.

— Забравих, че днес е денят.

— Какво си забравила?

— Дерек ни помоли да направим нещо. Искаше да приготвим подарък за Лукас, който да му даде, когато го освободят.

Бриана се смути, може би защото Нанси никога не бе изглеждала така виновна, както в момента.

— Какъв подарък?

Преди свекърва ѝ да отговори, Лукас се втурна в кухнята с лице, светнало от възбуда.

— Мамо, познай какво ми подариха баба и дядо!

Лаят подсказа на Бриана всичко, което ѝ трябваше.

— О, не! — изохка, докато синът ѝ я дърпаше за ръката към гостната.

Рик, с глуповато изражение, държеше извиващо се черно кученце.

— Забравих, че днес е денят — обърна се към жена си, която ги бе последвала в гостната.

— И аз — обади се Нанси.

— Може ли да го поддържа? — попита Лукас.

Рик се поколеба, после му даде обезумялото от възбуда кученце. Детето не успя да го задържи и двамата паднаха на пода.

— Тръгваме си — разбърза се Лори, подканвайки с поглед съпруга си Бъд. — Оставяме ви да се оправяте.

Бриана почти не забеляза кога си тръгнаха съседите: толкова бе изненадана. Лукас я молеше от месеци да му купи кученце и тя му беше обещала, че ще решат, когато татко се върне вкъщи. Явно Дерек е имал планове да изненада сина си.

Черният лабрадор беше ужасно сладък, но моментът се оказа не особено подходящ. Би предпочела първо да се настанят в новата къща и тогава да помислят за кученце.

— Дерек имаше черен лабрадор — обясни ѝ Нанси.

— Последния път, когато бяхме при него, две седмици преди да почине, ни каза, че иска да вземе кученце за Лукас. Съгласихме се да уредим въпроса чрез наши приятели, които имат кучета.

— След смъртта на Дерек съвсем забравих — продължи Рик.

— Мога ли да го задържа, мамо? — попита Лукас, стиснал в прегръдките си кученцето, което възторжено ближеше лицето му. — Ще го храня и ще си играя с него.

— Да — съгласи се тя. Не би изтрила за нищо на света най-щастливата усмивка на детето си от месеци насам.

— Ще ви помагаме — обеща Нанси.

— Купихме изгодно храна и други принадлежности — добави Рик, посочвайки кучешкото кошче и чувала с храна. — То не идва като голтак.

— Как ще го кръстим, мамо? — попита Лукас.

— Ти ще му избереш име. Междувременно ще отида вкъщи да оправя леглата и да разчистя пространство за трима ни.

— Ще дойда с теб — предложи Нанси.

— Не, благодаря. Искам да остана за малко сама.

— Съжалявам, че ти стоварихме кученце изневиделица.

Рик ѝ се усмихна унило.

— Всичко ще бъде наред.

И докато гледаше как Лукас си играе с новото си приятелче, у нея се зароди вяра, че наистина ще бъде така. Точно това искаше за своя син — нормални, щастливи семейни моменти. Именно заради това рискува да се върне в Ейнджълс Бей. Тук имаше сенки, но и много любов. А тя не искаше Лукас да расте самотен като нея.

— Да беше видял Дерек — промълви Нанси, загледана в детето и кученцето. После се обърна към Бриана: — Неговият последен подарък за сина му. Мисля си, че е чудесен подарък.

— И аз така мисля.

* * *

Джейсън се запъти към полицейското управление, след като си тръгна от дома на Колин. Не беше дежурен, но искаше да разговаря с началника преди Бриана.

Джо Силвейра тъкмо затваряше телефона, когато влезе в кабинета му. Началникът му беше четирийсетгодишен, имаше черна коса, черни очи и неизменно хладно поведение. Беше работил години

като заместник-началник в Лос Анджелис и дойде оттам с натрупан огромен опит в тази работа. Джейсън изпитваше голямо уважение към своя шеф, двамата имаха отлични служебни отношения, но не станаха приятели. Джо беше отзивчив, макар и сдържан, беше от хората, за които Джейсън се съмняваше, че някой ги познава добре.

— Какво мога да направя за теб, Марлоу? — погледна го замислено Джо.

— Искам да те информирам предварително за ситуация, в която можем да попаднем.

— Нека да позная — Дерек Кейн. Чух, че си бил на погребението днес. Идеята оказа ли се уместна?

— Навярно не.

Джо взе от бюрото си една дебела папка.

— Днес я прегледах. Интересен случай. Местно момче става крадец на произведения на изкуството, напада пазача, задига три безценни живописни платна от музея и междувременно попада на най-добрия си приятел... ти... и оттам го свързваш с местопрестъплението.

— Бързо се ориентираш.

Джейсън седна срещу Джо. Не се изненада; шефът приемаше за свое задължение да знае всичко, което се случва в Ейнджълс Бей.

— В града не се говори за нищо друго, откакто семейство Кейн решиха да погребат сина си в местното гробище. — Джо направи кратка пауза. — А какво можеш да ми кажеш, което не е документирано в папката?

— Вдовицата на Дерек Бриана Кейн е убедена, че нейният съпруг е обвинен несправедливо, и се е зарекла да го докаже.

— Притесняваш ли се?

— Не вярвам, че съм допуснал грешка. Свързах фактите, с които разполагах. Не работих сам по случая и не съм единственият приятел на Дерек в отдела. Всички го познаваха. Повечето хора го харесваха.

Джо го изглежда.

— Озовал си се в трудно положение, щом е трябвало да арестуваш приятел. Сигурен съм, че си се разкъсвал между желанието да се окажеш прав и желанието да си се заблудил.

— Бях прав — каза Джейсън.

— В такъв случай ти е било по-лесно.

— На теб така ти се струва — въздъхна Джейсън.

Нямаше никаква причина да анализира наново каквото и да е от своите действия, но непреклонната вяра на Бриана в невинността на Дерек му тежеше.

— От онова, което прочетох, разбрах, че си провел много старателно разследване. За съжаление не си имал много категорични доказателства и картините не са били открити. — Джо извади три снимки от папката и ги сложи на бюрото. — „Трите лица на Ева“ от прочутия художник Виктор Делгадо. Не разбирам много от живопис, но тези картини изглеждат доста хубави.

Стомахът на Джейсън се сви. Много години изминаха, откакто проучва внимателно фотографиите на откраднатите платна. Художникът беше един от основателите на Ейнджълс Бей, след като оцелял в корабкрушението близо до брега. Рисувал портретите в памет на своята изгубена любима Ева. На едната картина тя беше изобразена като благ, непорочен ангел с ореол от божествена светлина. Във виолетово-сините ѝ очи се долавяше невинност и нещо, което предизвикваше възхищение. Зад нея се виждаше красив пейзаж с пясъчен плаж и ясносиньо небе, а замъгленият колорит внушаваше усещане за приказен свят.

На втория портрет Ева бе изобразена като еротична и порочна прелъстителка, подмамваща своя любовник. Беше се излегнала на ложе, тапицирано с червено кадифе. Раменете ѝ бяха разголени, виждаха се гърдите ѝ, тъмночервената ѝ коса падаше свободно на фон от нажежено червено, заплашително черно и пламтящо оранжево.

На последния портрет Ева се явяваше изплашена и объркана в момента, когато се прехвърляше от палубата на кораба в бурното море, отчаяните ѝ ръцете се протягаха за помощ. Лицето ѝ и ръцете ѝ бяха така деликатни и едва доловими, сякаш тя изчезваше пред очите на мъжа, който я обичаше.

В портретите имаше страст и сила, и отчаяние, граничещо с маниакалност. Градската легенда разказваше, че Делгадо полудял, докато се мъчел да плени душата на жената, която загубил. Бил преследван от нейния дух и тя му се присмивала, че отново не схващал същността ѝ.

Джейсън гледеше само някакви си фотографии и все пак почувства притегателната сила на изкуството. Не можеше да откъсне

очи от портретите. Имаше странното чувство, че Ева се опитва да му каже нещо. Например къде е била...

— Адски много ми се иска да намеря картините — каза на Джо. — Дни наред ги търсих, но не открих никаква следа. Никой от тукашните художници няма представа дали е имало потенциален купувач, някой, който да е поръчал на Дерек да ги открадне. И никой не е дочул и най-незначителен намек за тяхното местонахождение. Представях си, че Дерек ги е скрил, докато случаят се позабрави, и той излезе от затвора.

— Според теб сам ли е работел?

— Той никога не спомена друго име. Но бях убеден, че сигурно е имал съучастници.

— Ако е така, запазили са пълно мълчание.

— Наистина никой не проговори. И положително са били склонни да оставят Дерек да изгние в затвора. Убедих се, че мълчанието на Дерек е породено от страх. Предпочете да излежи присъдата, отколкото да намеси и някой друг, дори ако това щеше да намали престоя му в затвора.

— Той беше наел частен детектив и адвокат, който да обжалва.

— Така е — потвърди Джейсън. — Но нито един от двамата не откри нова информация. Частният детектив направо ми каза, че според него Дерек не е бил съвсем искрен в разговорите им. Може би е претупал работата, за да не се чувства длъжен да признае неговата вина пред съпругата му или пред родителите му.

— Ако не беше нападнал пазача, щеше да се измъкне само с обвинение в кражба и поне щеше да лежи много по-малко — отбеляза Джо.

— Пагубна грешка — кимна Джейсън.

— Докато преглеждах документите, бях изненадан от факта, че картините съвсем наскоро са били дарени на музея от дядото на Дерек — Уайът Кейн.

— Заедно със Стив и Глория Маркъм — добави Джейсън. — Картините са се смятали за загубени сто и петдесет години; предполагало се е, че са били откраднати от брата на Виктор Делгадо — Рамон, който също бил влюбен в Ева. Поне такава е била едната теория. Според друга семейството на Ева откраднало картините. Тя избягала от богатото и високоуважавано семейство Уинстън, за да се

качи на борда на кораб с беден испански художник. Не можели да я върнат, но можели да унищожат картините, които изобразявали нейния отказ от семейството.

— Значи дядото на Дерек открил платната в някакво магазинче в Мексико и ги върнал на Ейнджълс Бей. Каква ирония, че неговият внук ги е откраднал.

— Дерек твърдеше, че именно заради това не би го направил. Знаеше, че картините означават много за дядо му и за всички местни художници, които са побъркани по изкуството на Делгадо.

— Но ти не му повярва.

— Дерек имаше много разногласия с Уайът. Мислех си за отмъщение като мотив... желанието да отнеме на Уайът нещо, което с години е издирвал. Те направо се мразеха.

— Има смисъл в тази теория. Крадците на произведения на изкуството винаги имат личен мотив. Не крадат само за пари. — Джо позамълча. — А за Бриана Кейн какво ще ми кажеш?

— Изключително почтена е.

Джейсън стана. Ядосваше се винаги при мисълта как Бриана се омъжи за Дерек, въпреки че го осъдиха. Защо се втурна през глава да се обвърже с един престъпник? Съдейки от възрастта на нейния син, сигурно е била бременна, и все пак е имала и други възможности.

— Не бива да се месиш в тази работа — каза шефът му със сериозен поглед.

— Ако случаят ще се преразглежда, държа да се замеся.

— Няма да се преразглежда, освен ако не се появи нова информация. А в момента искам само да чуя какво ще ми каже госпожа Кейн.

— Ще каже, че съм изпратил невинен човек в затвора.

— Но ти не си, нали така? Тъй че няма какво да доказваш. Опитай се да запомниш този факт. Животът ти ще бъде много по-лек. — Джо се покашля. — Също така трябва да забравиш миналото. Ето, след няколко дни започва Празникът на жътвата, хотелите и пансионите ще са препълнени, а ние сме с намален състав, което не е много добра комбинация.

— Ще направя необходимото.

— Отлично. Между другото говорил ли си наскоро с Колин? Как е той?

— Разстроен е и няма търпение да се възстанови.

— Кажи му да не се пресилва. Ще се върне на работа, щом оздравее напълно, ако все още иска. Онова, което преживя, ще накара всеки да размисли върху професията си.

— Той не изпитва никакво колебание дали да се върне на работа. Не си спомня стрелбата и може би това му помага в случая.

— Може би. За съжаление този вид спомени в даден момент излизат на повърхността — каза Джо.

Телефонът на Джейсън започна да вибрира и номерът на баща му просветна на екрана, което го обезпокои. През последните няколко седмици баща му хитруваше и не отговаряше, когато го търсеше, а това обикновено означаваше само едно — друга жена беше на път да се настани в техния живот.

— Баща ми — каза на шефа си. — Трябва да се обади.

— Обади се.

— Ще ме държиш ли в течение за случая „Кейн“?

— Първо теб ще осведомя, ако има развитие.

Като излизаше, Джейсън се обади:

— Татко?

— Необходима ми е помощта ти — каза Хал Марлоу с вълнение в гласа. — Тръгвам за Вегас след два-три часа.

На Джейсън направо му прилоша. Последния път, когато баща му отиде във Вегас, се върна с третата си жена.

— Идвам.

— Не е необходимо, исках само да...

— След десет минути съм при теб — прекъсна го той. Обикновено не предчувстваше надвисналата опасност преди поредната сватба. Може би този път ще успее да накара баща си да не направи още една грешка.

* * *

След като се разведе с третата си жена, бащата на Джейсън се премести да живее в едностранен апартамент над бара на Дейна.

Хал Марлоу отвори вратата с широка усмивка и плам в кафявите си очи, поради което изглеждаше много по-млад от своите шейсет и

една години. Беше поотслабнал и носеше спортни панталони цвят какви вместо избелелите работни джинси. Дори косата му сивееше по-малко... налице бяха всички признаци за нова жена.

— Не биваше да идваш веднага — каза баща му и се запъти към спалнята, където си подреждаше багажа.

— Разбира се, че ще дойда. Запозна се с Пати едва преди три седмици. Почти не я познаваш.

— Знам точно коя е Пати и ако й дадеш възможност, може да я харесаш — възрази той, прибирайки един пуловер в куфара си.

— А знаеш ли колко пъти си ми казвал същото, откакто мама почина?

— Пати е различна.

— А точно това колко пъти си го казвал? Лоис беше специална, Рита — екзотична, Тами — интересна, а пък Джинет — като никоя на света. Да продължавам ли?

— Моля те, недей — спря го баща му и очите му проблеснаха ядосано.

— О, хайде, татко. Добре, срещай се с Пати, но защо ще се жениш за нея? Имаш достатъчно бивши съпруги. Наистина ли ти трябва още една?

Хал поклати глава, разочарование помрачи лицето му.

— Пати е различна — повтори. — Тя е истинска. Естествена. И аз съм луд по нея. — Дръпна ципа на куфара и го остави на пода. — Но нямам намерение да оженя за нея в Лас Вегас. Току-що заключихме нейния апартамент и уредихме да пренесат останалите й неща тук.

— Говориш така сега, но щом Пати те заведе близо до някой сватбен параклис и изпие те бутилка шампанско, кой знае какви ще ги свършиш!

Кафявите очи на баща му искряха от смях.

— Струва ми се, че съм малко стар, за да бъда предупреждаван за опасността от комбинацията на шампанско със сватбен параклис в Лас Вегас. Аз съм бащата. Ти си синът.

На теория това може би беше вярно, но Джейсън си отваряше очите на четири, когато ставаше въпрос за баща му. Майка му почина, когато беше на седем. Баща му беше съсипан, с разбито сърце и самотен. С години едва се надигаше от леглото, след това се опита да запълни празнотата с жени. Някои го правеха щастлив за кратко, но

нито една не се задържа с него. Джейсън копнееше да види баща си отново щастлив, но според него Пати не беше решението.

— Не можа ли да си намериш някоя по-добра, татко?

Думите неволно се изплъзнаха от устата му.

Усмивката на баща му угасна и той му размаха пръст.

— Да не съм те чул повече да говориш подобни неща! Пати е жена на място.

— Тя е стриптийзьорка. Съгласен съм, тя предлага много, наистина много, но защо ти е да ходиш с нея в Лас Вегас?

— Затваряй си устата, Джейсън. Пати не е вече стриптийзьорка.

— Тя те разиграва.

— Не ме разиграва. — Хал замълча. — За какво толкова си се изнервил? Знам, че не е за наследство, което не съществува. — Присви очи. — Всъщност дори не ми се вярва, че заради мен или Пати толкова си се наежил.

Баща му рядко обръщаше внимание как живее, затова внезапният му интерес в момента изненада Джейсън.

— Добре съм. Само че не съм в настроение за повече изненади.

— Повече ли? Какво се е случило? Я почакай, досетих се. Погребението на Дерек днес. — Усмихна се на сина си със съчувствие. — Дайна каза, че си ходил на гробището.

Явно всеки в града бе осведомен за неговото импулсивно пътешествие.

— Трябваше да видя с очите си. Не мога да повярвам, че Дерек е мъртъв.

— Разбираемо е. Бяхте добри приятели през по-голямата част от детството си. Когато не се размотаваше с Колин, беше с Дерек и семейство Кейн бяха твоето второ семейство.

Бяха неговото единствено семейство през онези години, когато баща му блуждаеше в пиянска апатия.

— Не мога да си представя какво преживяват... да загубят сина си така — продължи Хал. — Няма да го понеса, ако се случи нещо с теб. — Покашля се с виновно изражение. — Знам, не бях баща за пример, особено в онези години. Животът ти се промени, когато майка ти почина. Тя знаеше как да бъдем семейство. Мен не ме бива много в тази работа.

— Направи, каквото можа.

— А ти си великодушен — усмихна се Хал. — Както и да е, причината да те повикам, е, че се нуждая от помощта ти. Искам да гледаш домашните животни на Пати, докато ни няма. Живее в къщата на майка си, откакто Шърли отиде в санаториум, пък и как да влечи животните със самолет. Има някакво миниатюрно кученце, две котки и птиче. Нищо друго не е необходимо, освен да спиш там, да храниш животинките, да ги извеждаш и може би да поливаш цветята.

— Едва ли ще ми е възможно. Празникът на жътвата започва след два дни. Ще се наложи да работя на две смени заради всичките тези туристи в града. Няма да се прибирам навреме вкъщи.

— Ще го сместиш в програмата си — продължи баща му, пренебрегвайки оправданията му. — Пък и вкъщи не те чака нито съпруга, нито гадже. През последните няколко месеца никакво гадже не се мярка около теб.

— Бях зает, но чак никакво... — намръщи се Джейсън.

— Така ли? — поинтересува се баща му с хитро проблясващи очи. — Знам, че се грижеше за Кара, докато Колин беше в болницата, но той вече си е вкъщи и ти нямаш работа там. Цял живот ли ще ги дундуркаш онези двамата?

— Няма да ги дундуркам.

Просто напоследък никоя не бе привлякла вниманието му. Мярна му се образът на Бриана, но това нямаше как да се случи. Дерек беше винаги помежду им и винаги щеше да бъде.

— Хайде, Джейсън, ще ти бъда много благодарен. Държа на Пати. Искам да се получи между нас. — Баща му стана сериозен. — Знам, че не съм най-добрият познавач на жените, но тя е...

— Различна — завърши Джейсън и погледна баща си право в очите.

— Да, различна е — повтори той смутено. — Много отдавна не съм се чувствал по този начин, като млад мъж пред прага на нещо вълнуващо. Чувството е страхотно... жизнерадостно, почти като скок от скала.

— Скокът от скала ще ти излезе по-евтино.

Баща му го удари по гърба.

— Толкова си циничен! Надявам се, че моите разводи не са унищожили вярата ти в любовта. Тя е тук, Джейсън. Имах любов с майка ти и пак ще имам.

— Хубаво, сигурно си прав.

Хал се захили още по-широко.

— Прав съм, да. Ключовете за къщата на Пати са на масата. Каквото и да правиш, не губи някой от нейните любимци. Луда е за тези пухкави топки. Те са нейните деца.

— А ти каквото и да правиш, не се жени за нея, преди да си взел необходимите предбрачни документи.

— Предбрачни документи ли, не звучи много романтично — каза баща му с безгрижен тон.

— Не е, но ще те предпази от фалит.

— Къде ти е авантюристичният дух? Женитбата носи винаги риск, но си има и предимства. Правиш секс до полуда.

Джейсън вдигна бързо ръка.

— Не искам да обсъждаме сексуалния ти живот.

— Няма и да ти кажа. Не бих искал да завиждаш — добави Хал с весели пламъчета в очите. — Благодаря още веднъж. Ще ти донеса нещо от Вегас.

Грабна куфара и се запъти към вратата.

— Само да не ми донесеш нова мащеха — извика Джейсън след него.

ТРЕТА ГЛАВА

Стана почти полунощ, преди Бриана да се намести в леглото. Взираше се в тавана, наблюдавайки танцуващите сенки на лунната светлина, и се чувстваше напрегната и нервна. Не беше свикнала още с диханието на новата си къща. Пък и в Ейнджълс Бей беше толкова тихо. Заспиваше обикновено на грохота от магистралата, която минаваше недалеч от нейния жилищен блок, на сирените от близката пожарна служба и на шумното топуркане от съседските апартаменти. Тези звуци я успокояваха и я караха да се чувства не толкова самотна. Въпреки че Дерек почина преди няколко седмици, него го нямаше от пет години. Не се събраха под един покрив нито преди да се оженят, нито след това. При все че живя дълго време сама, сега беше различно, сякаш безвъзвратно.

Като че ли усетило нуждата ѝ от шум, кученцето се разлая и заскимтя дълго, жалостиво и пронизително. Въпреки молбите на Лукас да му разреши да спи с него, тя остави кученцето в неговото кошче в кухнята. Не искаше да създава прецедент, който после нямаше да може да отмени. За нещастие кученцето поставяше на изпитание волята ѝ.

Покри главата си с възглавница и си каза, че след като Лукас се е научил да спи сам нощем, и кученцето ще се научи... кученцето, което още си нямаше име. Лукас се колебаеше между Оскар, Сникърс и Дигър-къртицата, защото постоянно ровеше дупки, щом му паднеше случай. След като видя поразите и дупките, които кученцето направи в задния двор за краткото време, през което беше там, избираше Дигър-къртицата.

Десет минути сърцераздирателно кучешко скимтене най-после я прогониха от леглото. Облече тениска с дълги ръкави над камизолата и долнището на пижамата и излезе в коридора. Спря се пред стаята на Лукас и затвори вратата, после отиде в кухнята. Щом я видя, кученцето заподскача на задните си крака, залая и заскимтя още по-силно. Тя затвори кухненската врата, та дано Лукас не се събуди.

Коленичи до кошчето и погледна строго кученцето.

— Време е за сън. Трябва да заспиваш.

То изляя очаровано, сякаш току-що му каза, че е време за разходка. Погали го, то заоблизва пръстите ѝ възторжено и тя неволно се усмихна.

— Добре, схванах. Не искаш да спиш. Но не бива повече да лаеш.

Може би ако го пусне навън, то ще потича и ще се измори. Взе го от кошчето, то се заизвива, ближейки лицето, ръцете ѝ и всяко място, до което се докопаше. После скочи на пода и се разтича из кухнята, мушкайки се навсякъде.

Бриана отвори задната врата, то се втурна в тъмния двор и взе да проучва сенките под храстите и дърветата. Беше много зашумяно и градината се нуждаеше от подкастриане. Радваше се на големия заден двор, а Лукас сигурно щеше да се зарадва още повече, също както кученцето.

Погледна към съседната къща и видя светлина откъм задната ѝ страна. И там някой не спеше в този късен час. Брокерът ѝ бе казал, че е собственост на някаква възрастна жена. От другата ѝ страна живееше семейство с три големи деца и се надяваше да наеме някое от тях да гледа сина ѝ.

Кученцето ровеше дупки и тя отиде в кухнята да кипне вода за чай. Може би щеше да я успокои и да заспи. И на нея като на кученцето ѝ беше непривично в новия дом. Докато чакаше да заври водата, разопакова един от кашоните с кухненски принадлежности, така отметна една от утрешните задачи. Водата кипна, заля чая, взе чашата и излезе на верандата.

Кученцето не се виждаше и тя взе да се безпокои. Тъкмо зърна дупката под оградата и чу лай, категорично непознат, след това трясък, последван от мъжка ругатня, и цялата тази шумотевица идваше от съседния двор.

— По дяволите — промърмори, като междувременно лаят и ругатните ставаха все по-гръмки.

Затича се покрай оградата и намери вратичката, която водеше към съседния двор. Като влезе, пухкава бяла топка се замота в краката ѝ, подгонена от нейното кученце, и някакъв много ядосан мъж се бореше с побесняла, съскаща котка.

— Дигър! — викна тя, но то беше така увлечено в преследването на другото куче, че изобщо не я чу. После малката пухкава топка се пхна под верандата на такова тясно място, че на нейния мъник не му оставаше друго, освен да лае ожесточено към изплъзналата му се плячка.

Мъжът започна да ругае отново, когато котката скочи от ръцете му. Той сложи ръка на страната си и като излезе на светло, тя видя дълга кървава драскотина на едно много добре познато лице.

Сърцето ѝ подскочи.

— Не е възможно!

Джейсън изглеждаше също толкова шокиран.

— Не е възможно да живееш тук — избъбри тя. — Казаха ми, че собственичката на къщата е някаква възрастна дама.

— Да, на Шърли Пийз е. Получи удар преди няколко месеца и постъпи в санаториум. Дъщеря ѝ Пати живее тук сега.

— Но ти не изглеждаш като дъщеря ѝ.

Погледът ѝ се плъзна по тялото му. Джинсите му се бяха смъкнали, а разкопчаната риза разкриваше широките и силни гърди. Босите му крака и разрошената коса показваха, че току-що се е изтърколил от леглото. Преглътна при тази мисъл и я заля гореща вълна. Беше забравила колко е секси. Беше забравила как от неговия поглед винаги я полазваха тръпки. Но Джейсън беше ченгето, което съсипа живота на нейния съпруг, а това никога нямаше да забрави.

— Наглеждам къщата на Пати — гаджето на баща ми — обясни той. — Прибери си проклетото куче. Копае дупка под верандата.

Джейсън имаше право. На всички страни летеше пръст в резултат на темпераментните усилия на нейното куче да се вмъкне под верандата. Взе кученцето, добре че беше още мъничко и можеше да го вдигне.

Джейсън коленичи и надникна отдолу.

— Ела тук, Принцес — извика той. — Вече можеш да излезеш.

— Принцес ли? — повтори Бриана.

Той я погледна намръщено.

— Кучето не е мое. Не съм го кръщавал аз.

— То като че ли те харесва — отбеляза Бриана, когато миниатюрната принцеса скочи в протегнатите ръце на Джейсън, скимтейки от облекчение. — За разлика от котката. Ужасно те е одрала.

— Подмамва, обръща се по гръб, сякаш иска да я погаля, след това ме атакува — каза той с възмущение. — Виждаш ли я наоколо?

Тя огледа двора.

— Не, като че ли избяга.

— Страхотно. Първа вечер, а пък аз вече изгубих едното същество.

— До кога ще наглеждаш къщата?

Не можеше да понесе мисълта, че Джейсън ще живее в съседната къща; прекадено наблизко беше.

— Няколко дни, вероятно седмица. — Погледът му попадна на кученцето в ръцете ѝ. — Прилича на Бъстър, старото куче на Дерек.

— Сигурна съм, че точно това е било намерението. Семейство Кейн го подариха на Лукас по молба на Дерек. Ще се прибирам. Лукас спи.

— Почакай! — Отвори вратата и пусна Принцес вътре. — Идвам с теб. Котката може да се е вмъкнала в твоя двор.

Бриана тръгна по пътеката между двете къщи, като се оглеждаше за котката, но някаква грамадна сянка до прозорците на нейната къща я накара да се закове на място. Така рязко се спря, че Джейсън се блъсна в нея.

— Какво има? — попита той.

Тя направи крачка напред, почуквайки по контейнера за боклук, и сянката се придвижи през дърветата.

— Мисля, че има някой в моя двор — каза ужасена.

— Стой тук.

Той мина покрай нея тихо и бързо.

За секунда се поколеба, но мисълта, че Лукас е сам в къщата, я накара да побърза. Джейсън я пресрещна на моравата.

— Никого не видях. Сигурно е от вятъра, който разклаща дърветата.

Тя хвърли поглед наоколо. Може би беше прав. Имаше високи дървета от двете страни на имота и беше доста тъмно. Най-близката улична лампа светеше през три къщи.

— Ще проверя Лукас.

— През задната врата ли излезе?

— Да.

— Ще заобиколя с теб.

Задната врата беше отворена, както я бе оставила.

Втурна се вътре да провери Лукас. Той спеше кротко. Като излезе, видя Джейсън да наднича в нейната спалня.

— Какво правиш?

— Оглеждам. Като че ли всичко е наред.

— Сигурно съм си въобразила.

— Сигурно. Изглежда имаш да разопаковаш цял куп кашони.

— Не ми споменавай. — Отиде в кухнята и прибра кученцето в кошчето. То веднага се разляя. — Наистина никак не му харесва това нещо.

— Не го обвинявам.

Джейсън седна на едно високо столче и се намести удобно. Не беше го канила, но пък от друга страна, беше хубаво, че не е сама в къщата. Не знаеше защо е толкова изнервена. Намираше се в нов дом, в нов град. Трябваше само да се ориентира. Доля вода в чайника и го сложи на котлона.

— Та кой живее в съседната къща?

— Собственост е на Шърли Пийз, но тя получи удар преди няколко седмици и дъщеря ѝ Пати ще се премести да живее тук... освен ако не хване баща ми да се ожени за нея — измърмори той.

— Това възможно ли е?

Не биваше да насърчава разговор, но явно не можеше да се сдържи.

— Абсолютно. Пати е бивша стриптийзърка, което никак не притеснява моя баща. Притежава някои наистина забележителни качества, ако схващаш какво имам предвид.

— Схванах.

— Баща ми е доверчив романтик, който вярва, че ще изживее най-голямата любов на всички времена, докато не се озове в бракоразводния съд.

— Съпруга номер кой е твоята майка?

Тъмна сянка помрачи за миг очите му.

— Тя не се разведе. Почина, когато бях на седем.

— О, съжалявам!

Почувства се странно, като изрече точно тези думи на Джейсън, даже още по-странно, защото изпитваше към този мъж и друго освен

омраза. Не искаше да опознава различна негова страна, стигаше ѝ онази, която показва в деня, когато даде показания срещу Дерек.

За съжаление сега Джейсън не изглеждаше толкова студен и безмилостен полицаи, с къдравата и разрошена коса и босите крака. Приличаше на онова момче, с което се запозна преди пет години в бара и което най-безсрамно флиртуваше с нея, докато не разбра, че е сгодена.

Трябваше да му каже да си върви. Защо се бавеше?

— Ще ми направиш ли чай? — попита той, когато чайникът засвири.

Тя се подвоуми и взе една чаша.

Срещна погледа ѝ, когато тя плъзна чашата по плота. Очите му проблеснаха.

— Сигурно си изплашена, за да не ме изгониш. Има ли някаква причина?

Тя сви рамене, тъй като не искаше да обсъжда своите мотиви.

— Каза, че баща ти се е женил няколко пъти.

— Не отговори на въпроса ми.

— А ти ще отговориш ли на моя? — рече тя.

— Да. През първите две години след смъртта на майка ми баща ми беше съсипан. Успяваше да стане сутрин от леглото и щом станеше, се напиваше безумно. Загуби строителния си бизнес и къщата, която бяха купили с майка ми. Щяхме да свършим на улицата, ако не се бе появил чичо ми и не ни беше довел едва ли не насила тук, в Ейнджълс Бей. В края на краищата татко се съвзе, желанието му да бъде женен се възроди и оттогава надява два пъти брачните вериги. Въпреки че след всеки провал се оказва разорен, продължава да си търси белята. Подозирам, че се е запътил да мине за четвърти път по пътеката към олтара, както се казва.

— Може би този път ще бъде щастлив.

— И той казва същото. Непоправим оптимист е. Признавам му го.

— Струва ми се, че никак не си приличате.

— Много сме различни — съгласи се Джейсън. — Само двамата сме и някой от нас трябва да бъде практичен. Той не е, така че ако искам спокойствие, трябва да се погрижа и за двама ни.

— Нямах ли братя и сестри?

— Не. Едно дете съм. И ти, нали?

— Да — потвърди тя, без да се впуска в подробности.

За момент в кухнята се възцари мълчание. Дори кученцето заспа от изтощение.

— И с какво се занимава през изминалите пет години? — попита Джейсън.

— Оцелявах — отвърна кратко тя.

— Сигурна ли си, че идеята да се върнеш, е добра? Твоите спомени от Ейнджълс Бей не са особено щастливи.

— Семейство Кейн са тук.

— Ами твоите родители?

Тя се покашля.

— Отчуждихме се, вече не се виждаме.

Той отново се загледа в нея, в очите му се четеше желание да зададе безброй въпроси, на които тя нямаше да отговори.

— Но не дойдох само заради Кейн... дойдох заради истината. Другаде няма да я открия. — Помълча и после добави: — Мисля, че е време да си вървиш.

Погледна я право в очите:

— Наистина ли е толкова просто да обвиняваш само мен за всичко?

Думите му увиснаха във въздуха.

— Беше по-просто, преди да застанеш пред мен — призна тя.

Въздъхна сепнато, като чу този отговор.

— Това е все пак някакво начало.

Тя тръсна глава.

— Не. Може и да съм склонна да приема, че си бил участник в разследването, но отговорността носеше ти, Джейсън. Ти застана на свидетелското място и даде показания против Дерек. Свидетелства последен, преди да се произнесат съдебните заседатели. Освен всичко това той ти беше приятел. Твоето предателство нарани него и семейство Кейн страшно много. Приятелството ти с тях не означаваше ли нищо? Трябваше да се опиташ да помогнеш на Дерек да отхвърли обвиненията. Вместо това ти започна да го преследваш.

Той пребледня от тежките думи.

— Върших си работата, Бриана. Ако можех да се оттегля от случая, щях да го направя. Но градът е малък и полицейското

управление е малко, пък и видях Дерек в градината на музея. Говорих с него минути след като пазачът беше нападат. Бях призован служебно да свидетелствам в съда. Нямах друг избор, освен да кажа истината.

— Прекроил си я според случая. Беше начинаещо ченге и трябваше да се докажеш. Използва Дерек за тази цел.

— Това ли ти каза той?

— Не беше необходимо да ми го казва. Аз бях там.

— Чу само едната страна.

— И ти видя само едната страна — онази, която изпрати Дерек в затвора. За теб беше служба, а за мен край на мечтите ми.

— Дерек е човекът, който разруши мечтите ти... защо не обвиниш него?

— Защото... защото е мъртъв.

Всичките емоции от последните пет години неочаквано я връхлетяха. Беше се мъчила да се сдържа заради Лукас и заради родителите на Дерек, но повече не можеше. Стаята започна да се върти, чашата се изплъзна от ръката ѝ, горещият чай парна пръстите ѝ. Беше едва ли не доволна от физическата болка; тя поне щеше да мине.

Джейсън взе ръцете ѝ и я притегли до силните си гърди. Тялото му беше топло, прегръдката — вдъхваща сигурност и спокойствие. Таеше толкова дълго всичко у себе си и беше изморена до смърт. Но трябваше да устои на изкушението да се отпусне. Джейсън не бе мъжът, на когото да се спре.

Отблъсна го, залитна към кухненската маса и веднага седна на един стол. Пое няколко пъти дълбоко дъх, без да го поглежда, въпреки че усещаше вперения му поглед.

— Моля те, върви си — каза, без да вдига очи.

— Как си?

На този въпрос не знаеше как да отговори. Най-накрая го погледна.

— Ще ми мине.

Явно обезпокоен, продължи да ѝ говори:

— Съжалявам, Бриана. Зная, денят беше тежък. Нямах намерение да го вгорчавам още повече.

— Бяха пет тежки години.

— Бих искал да разбереш, че не съм ти враг.

— Бих искала да разбереш, че за мен няма значение какъв си.

Той стисна устни.

— Заклучи непременно, след като си тръгна.

След като си отиде, тя изпъшка, изцедена докрай от неочакваната среща. Стана и залости здраво задната врата. Кученцето се разляя, като отново привлече вниманието ѝ. Беше се събудило и явно пак беше готово за игра.

Коленичи на пода до него.

— Ти си виновно. Джейсън нямаше да стъпи тук, ако не се беше вмъкнало в съседния двор. — Кученцето изляя в отговор, а муцунката му беше толкова сладка, че не можеше да му се сърди. — Съгласна съм, вината не е изцяло твоя, но ние не бива да се сближаваме с него.

Не искаше Джейсън да се опита да я убеждава, че Дерек е виновен. Не искаше той да я обърква. Трябваше да вярва, че е права за Дерек, и утре щеше да начертае план как да го докаже.

* * *

— Без нови доказателства нямам причини да възобновя разследването по случая — обясняваше Джо Силвейра на Бриана във вторник.

Изслуша търпеливо нейното страстно обяснение за това, че съпругът ѝ е бил обвинен в престъпление, което не е извършил, но тя не му каза нищо неизвестно за него.

— Откраднатите картини не бяха намерени у Дерек — настояваше тя. — От полицията претърсиха неговия апартамент, моя също, къщата на семейство Кейн и галерията в Ел Ей, където работеше Дерек. Не ги откриха.

— Може да ги е предал — предположи Джо. — Но в този случай не става въпрос само за откраднатите картини. Един пазач беше нападнат и ранен. Известен ти е този факт.

— Също така ми е известно, че Дерек се закле в своята невинност. За пет години нито веднъж не отстъпи. — Направи пауза. — Съпругът ми беше убит при сбиване в затвора три седмици преди да бъде освободен. Всички твърдяха, че е нещастен случай, но аз не съм съвсем убедена.

И на Джо му се струваше, че случаят със сбиването буди любопитство.

— Защо се съмняваш?

— Дерек беше примерен затворник. Не се биеше. Разбираще се с другите затворници. Очакваше с нетърпение деня на своето освобождаване.

— Доколкото разбрах, той не е нападнал, а е бил предизвикан. По време на боя се е подхлъзнал, паднал е и си е ударил главата в цимента, което се е оказало фатално. — Бриана трепна и той съжали, че не е подбрал по-внимателно думите си. — Било е нещастен случай според експертизата.

— Зная, но се питам дали някой не е искал той да не излезе от затвора.

— Защо?

— Може би Дерек е разполагал с информация за някой друг, която би използвал, след като го освободят. Искам само случаят да бъде разгледан безпристрастно. Има вероятност един нов поглед да доведе до нови заключения.

Джо оцени нейната решителност. Дори се улови, че му се иска да ѝ помогне, не защото бе останал с впечатлението, че съпругът ѝ е невинен, а защото бе готова да се бие до смърт за човека, за когото е била омъжена. От много време не беше виждал подобна преданост. За съжаление не можеше да ѝ даде отговора, който очакваше.

— Прегледах досието и забелязах също така, че сме споделяли сведения с частния детектив, нает от семейство Кейн. Съжалявам, госпожо Кейн. Не видях никаква следа за небрежно отношение към случая.

В сините ѝ очи се четеше разочарование, но сълзи нямаше, слава богу. Въпреки крехката си призрачна красота тя беше много твърда. Но нямаше право да отпуска държавни средства за преразглеждане на случай, по който заключенията са били задоволителни и съдът се бе произнесъл.

— А фактът, че Джейсън Марлоу беше приятел на Дерек? Това не е ли конфликт на интереси?

— По случая работиха няколко полицаи. Но както вече казах, ако ми предоставите нова информация, ще се радвам да я разгледам.

— Тогава ще се видим пак — вирна брадичка тя и стана. — Защото не вярвам, че знаем всичко, което се е случило през онази нощ.

След като Бриана си отиде, Джо събра разпилените документи в папката и погледът му попадна отново на фотографиите. В образа на тайнствената Ева имаше нещо, което го озадачаваше. А може би това беше терзанието на художника, което долавяше — неспособността на Делгадо да улови същността на жената, която бе обичал, такава каквата е била в действителност.

И изведнъж лицето на Ева се разми и пред очите му се появи лицето на неговата съпруга Рейчъл. Рейчъл с дългата черна коса, бялата кожа, огромните черни очи и нежното тяло, някога благосклонно към него.

Тя бе имала повече от три лица, може би половин дузина, но напоследък не бе виждал на нито едно от тях щастие. Жената, която бе обичал на петнайсет, за която се бе оженил на двайсет и пет, и с която живя четиринайсет години, за него сега беше по-неразгадаема от всякога. Не знаеше как да я направи щастлива. Не знаеше дори дали иска да опитва повече.

Беше си представял, че като се преместят в Ейнджълс Бей, ще започнат отначало, но не стана така. Рейчъл беше свикнала с Ел Ей, имаше там бизнес с недвижими имоти и живот, от който, изглежда, не искаше да се откаже заради него.

Той се влюби в градчето и не му се искаше да го напусне заради нея.

Дали не беше време да сложат край на брака си и всеки да продължи по своя път?

Или пък дали не беше време да се откаже от Ейнджълс Бей, да се върне в Ел Ей, и да бъде съпругът, който тя искаше?

Поклати глава и се загледа отново в Ева. В очите ѝ имаше нещо, като че ли гняв и възмущение, сякаш отказваше да повярва, че художникът разбира всичко толкова погрешно.

— Може би трябваше просто да му кажеш коя си ти, Ева — промърмори. — Да му спестиш догадките и погрешните заключения. Но това щеше съсипе развлечението, нали?

Вратата се отвори и влезе неговата асистентка. Бети Джонс беше практична и сериозна петдесет и пет годишна майка на три деца и благодарение на нейните способности управлението работеше като

добре смазан механизъм. Тя беше от малкото хора, които не се плашеха от него.

— На кого говореше? — попита тя.

— На никого. Какво има, Бети?

— Шарлот Адамс е тук. Пита колко души от нас ще участват в готварското състезание в петък. Пожарникарите са записали за участие трима души. Хамилтън и Лоутън се записаха, но Линч няма да участва тази година, а друг никой не може да готви като хората. Готов ли си за предизвикателството?

Бе дочул нещо за вечната надпревара между пожарникарите и полицаите на кулинарното състезание, но нямаше никаква представа как се провежда.

— Защо не поканиш доктор Адамс да влезе?

Бети завъртя очи.

— Ще ти каже същото като мен.

— Тогава ще го чуя от нея.

Изправи се, без да обръща внимание на хитрата усмивка на Бети, и се помъчи да укроти внезапното си сърцебиене, което, изглежда, се появяваше винаги, когато Шарлот беше наблизо.

Доктор Адамс беше с черен костюм, а изражението ѝ бе изключително делово. Почувства се разочарован. Харесваше му, когато носеше джинси, а още повече — шорти, и вятърът развяваше гъстата ѝ руса коса, страните ѝ розовееха, сините ѝ очи блестяха. Всъщност обичаше да я вижда, но тя го бе избягвала през последните няколко седмици, откакто Рейчъл си замина. „Най-малкото — помисли си той — тя ме отбягва.“ Може би в нейните очи не беше така очарователен, както тя за него.

— Не исках да те безпокоя — започна Шарлот, щом Бети излезе.

— Не ме безпокоиш. — Покани я да седне на стола пред бюрото и сам седна. — Пациентите ти намалели ли са, та имаш време да организираш кулинарно състезание?

— В обедна почивка съм. Кулинарното състезание е идея на моята майка, но тя е болна от грип и се е притеснила, че няма достатъчно състезатели. Така че ми бе заръчано или да намеря още желаещи, или въобще да не се прибирам вкъщи.

Джо се подсмихна. Моника Адамс беше забележителна личност и той се съмняваше, че съществува човек, който би ѝ отказал.

Разбираше защо двете с Шарлот толкова често са на различно мнение. Но в едно си приличаха много — и двете искаха да помагат на хората.

— Какво става, началник? Нима ще оставите пожарникарите да се явят с трима състезатели, а вие само с двама? — подразни го Шарлот.

— Нямам представа как се готви задушено с лют сос.

— В интернет има куп рецепти. Сигурна съм, че умен, способен човек, с будно обществено съзнание като теб, все ще измисли нещо.

— Ласкаеш ме. Наистина си отчаяна.

— Да, отчаяна съм — призна тя с виновна усмивка. — Някои от редовните участници отпаднаха тази година и ако салонът не е пълен с тенджери със задушено, майка ми ще се побърка и ще се случат още какви ли не лоши неща... главно в нейното въображение. Но те ще се изсипят върху моята глава и грешката ще бъде изцяло моя.

— Ето какво ще направим. Намери ми рецепта и аз ще сготвя.

— Споразумяхме се.

Стана, усмихвайки се щастливо.

Джо заобиколи бюрото и ѝ подаде ръка.

Тя се поколеба, после я пое. Топлината на допира го изпълни с трепет. Само едно бързо движение и щеше да я има в прегръдките си. Усети едва ли не вкуса на сладките ѝ устни.

Тя отдръпна ръката си, покашля се и очите ѝ блеснаха малко по-силно.

— Утре ще оставя рецептата при Бети. Имам среща с Ани в църквата. Андрю може би е намерил семейство, което да осинови нейното дете — смени бързо темата тя.

— Не знаех, че Ани иска да се откаже от детето си.

Идеята вероятно не беше за пренебрегване. Бременната осемнайсетгодишна Ани нямаше семейство и щеше да остане на улицата или в приют, ако не бяха Шарлот и майка ѝ.

— Обмисля възможностите. Сигурно няма да е лесно да се намери семейство, съгласно да осинови нейното дете без отказ от биологичния баща, когото Ани не желае да издаде.

— Не разбирам защо го предпазва. Освен ако не знае кой е.

— О, знае. Но досега мълчи като гроб.

— С теб извади голям късмет.

— Всъщност е много хубаво, че живее при нас. Умее да бъде буфер между мен и майка ми. — Помълча замислено, после добави: — Никога не споменавах семейството си. Разбираше ли се с родителите си?

— Да, много добре. Шест деца сме и на никого не се обръщаше специално внимание.

— Изглежда ми забавно и хаотично.

— Прибави ирландския темперамент на майка ми и испанската страст на баща ми и драмата ще бъде пълна.

— Тогава откъде е твоят спокоен характер?

— Добавих го към костюма и вратовръзката, когато дойдох на работа — подсмихна се той.

— Нима? Значи в момента не виждам истинския Джо Силвейра.

— В момента виждаш началника на полицията.

Тя кимна, погледите им се срещнаха и помежду им премина искра.

— Колко жалко, че си женен!

Тя излезе, преди да успее да ѝ каже, че може би не е женен от много отдавна.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Шарлот си мислеше, че е надживяла импулсивното поведение, но да каже на Джо, че би искала да не е женен, не беше от най-умните ѝ постъпки. От месеци флиртуваха, но и двамата внимаваха да не прекрочват границата на позволеното. Дори странеше от него, откакто Рейчъл си замина. Не желаше да се намесва в разстроения им брак, но дълбоко в себе си трябваше да признае, че той ѝ липсваше, липсваше ѝ трепетът, когато я погледнеше с онези негови черни, прелъстителни очи. Винаги беше учтив, но от време на време тя съзираше една много по-страстна натура.

Докато се отдалечаваше от полицейското управление, не преставаше да се пита какво е мнението на съпругата на Джо. Рейчъл толкова твърдо ли бе решила да поддържа брака си от разстояние? И защо Джо го допускаше? Нищо не разбираше. Ако се обичаха, защо единият не се жертваше? Не че искаше Джо да замине, но очевидно някой трябваше да отстъпи.

Като зави на паркинга при църквата, видя Андрю Шилинг да разговаря на стълбите с градинаря, който работеше там, откакто тя се помнеше. Изключи двигателя и остана в колата за малко. Още ѝ беше странно, че Андрю стана свещеник, служба, която баща ѝ изпълнява повече от трийсет години. В гимназията Андрю беше голобрад дърдорко, атлет, луд по купоните.

Нямаше представа с какво се е занимавал оттогава, не защото той нямаше желание да ѝ разкаже, а защото тя го отбягваше. Не беше сигурна как да приема неговия възобновен интерес към нея. Навремето скъсаха по неприятен начин с типичните за младостта угризения. Тя не беше склонна да подклажда някогашната им любов.

Гимназията беше мъчителен период за нея, период на недоволство, неувереност и неспокойствие. Положението на дъщеря на свещеник не ѝ прилягаше добре, за разлика от по-голямата ѝ сестра Дорийн или на по-малкия ѝ брат Джейми. Разочароваше постоянно майка си с поведението си, а пък баща ѝ, макар по-мек и милостив, се

чувстваше безсилен пред упорството ѝ да не разбира, че определено поведение е задължително за семейството на един свещеник.

В края на краищата напусна Ейнджълс Бей, учи в колеж, след това в медицинския факултет; живееше както на нея ѝ харесваше. Сега вече беше наясно със себе си. А колкото до това какво иска... е, това все още предстоеше да реши. Не я биваше в дълготрайните връзки. Не проумяваше изобщо как да допусне някого толкова близо до себе си. Плашеше се ужасно да не стане прекадено уязвима; много по-лесно беше да запази безгрижното си отношение към нещата от живота и да се забавлява.

Слезе от колата и прекоси паркинга. Андрю ѝ помахаша с ръка, приключвайки с разговора. Черните панталони и черната риза контрастираха с добре поддържаната му руса коса. Въпреки традиционното облекло беше хубав мъж. На шестнайсет караше сърцето ѝ да бие лудо, пък и сега не беше имунизирана срещу чара му, особено когато ѝ се усмихваше с неговата лъчезарна усмивка. Той навярно беше се доближил най-много до нея... и виж как свърши цялата работа.

— Благодаря ти, че дойде — посрещна я на стълбите. — Радвам се, че успя да се откъснеш от работа.

— Няма проблем. Ани появи ли?

— Не, но семейство Лоуел вече са тук. Поръчах на Джини да ги настани в моя кабинет. — Погледна часовника си. — Дано Ани да не е забравила.

— Спомена ми тази сутрин за срещата. — Шарлот се надяваше, че Ани ще удържи на думата си. — Но е неспокойна. Не е сигурна дали иска да се откаже от бебето си. Не я насилвай, Андрю.

— Според теб насилвам ли я? — изненада се той. — Искам само да проверя какви са възможностите ѝ.

— Знам, но също така си много настоятелен. Ани иска да постъпи правилно и да не те разочарова.

Спомни си времето, когато и тя не искаше да го разочарова, но изхвърли от главата си тази мисъл.

— Осиновяването е добро решение в нейното положение, Шарлот. Беше благородно от страна на теб и майка ти да приемете Ани в дома си, но наистина ли искате и бебе? Ами ако не желаете, Ани къде ще отиде?

Разбираше много добре доводите му.

— И все пак решението трябва да бъде нейно. Обясни ли на семейство Лоуел, че Ани отказва да съобщи кой е биологичният баща?

— Да. Надяват се тя да склони, но отдавна чакат бебе и са готови да поемат риск.

— Риск си е. Ако бащата се появи изведнъж и предяви претенции към бебето...

— Съгласен съм. Но да не прибързваме.

— Искаше ми се да са от Ейнджълс Бей, за да знаем повече за тях — каза Шарлот.

— А може би е по-добре, че живеят в Монтгомъри. За Ани сигурно ще бъде трудно да живее в един град с детето си и да ѝ бъде забранено да му бъде майка. Но познавам и семейства от Ейнджълс Бей, които се интересуват от осиновяване. — Замълча и я погледна замислено. — Мислех си, че като акушер-гинеколог ще одобриш осиновяването. Сигурно си попадала на много бездетни двойки, които копнеят за дете.

— Да, и подкрепям осиновяването. Но Ани ми стана като по-малка сестра и знам колко е привързана към това дете. Все си гали корема и му говори. Чете книги за родители и се храни само с полезни храни. Това бебе ѝ дава отново семейство, а тя иска точно това. Същевременно иска да осигури на детето си повече, отколкото е имала тя. Измъчва се.

— Понякога да постъпи човек правилно е най-трудно.

— Говориш като свещеник.

Той вдигна вежда.

— А това лошо ли е?

Тя му се усмихна:

— Не исках да прозвучи така. Всъщност исках да ти кажа, че погребението на Дерек вчера беше много затрогващо. Прозвуча наистина отправено към Дерек и само към него. За семейство Кейн беше от голямо значение, че ти проведе службата, сигурна съм.

— Дано да е така. — Той се замисли. — Понякога се питам как твоят баща е изпратил в последния им път толкова много хора, които е познавал и обичал. Миналата седмица на опелото на госпожа Джонсън ми беше много трудно. Правеше ми сладкиши, водеше ме на тренировките по бейзбол и само преди месец присъства на неделната

служба. Съпругът ѝ не престана да плаче, след като тя почина. Дойде при мен да потърси мъдрост, надежда, успокоение, а аз не знаех какво да му кажа. Почувствах се като измамник.

Тя видя неувереността в очите му и осъзна, че Андрю още търси пътя си.

— Не се съмнявам, че си му дал точно каквото му е било необходимо. Притежаваш дарбата да разбираш от какво се нуждаят хората. Наблюдавах те през последните няколко месеца, хората се вслушват в думите ти. Говориш им по начин, който означава нещо за тях. Това е дарба.

— Много се радвам, че именно ти ми го казваш. — Позасмя се. — Но ако имам такава дарба, защо не разбирам ти от какво имаш нужда? Защо не мога да ти дам онова, което искаш, Шарлот?

Тя се сепна от изненада.

— Защото... защото самата аз не знам.

— Да бъдем заедно би било много хубаво. Бяхме заедно и беше прекрасно.

Тя поклати глава.

— Заедно бяхме ужасни, Андрю. Карахме се, лъжехме се, влудявахме се.

— И аз ти изневерих — завърши той. — Но оттогава пораснах. Дай ми още един шанс.

Шарлот въздъхна:

— Изкушаваш ме, но...

— Без „но“ — прекъсна я той. — Нека да остане само фактът, че те изкушавам. Така все още имам шанс. Ето, Ани пристигна.

Шарлот се обърна и видя Ани, която се клатушкаше като пате към тях. В последния месец от бременността си беше същинско дете. С джинси и тениска, и с руса коса, сплетена на една плитка, изглеждаше прекалено млада, за да става майка.

— Извинете, закъснях — изрече задъхано, като дойде при тях. — Те отидоха ли си?

На Шарлот ѝ се стори, че долавя нотка на надежда в гласа ѝ.

— Вътре са — уточни тя. — Добре ли се чувстваш?

— Нервна съм — призна Ани.

— Не е необходимо да правиш друго, освен да ги поздравиш и да видиш кои са — обясни ѝ Андрю.

— Те ще си помислят, че съм лоша, след като не съм омъжена и съм бременна.

— Никой няма да те съди. Успокой се и се дръж естествено. Никой няма да те насилва. Днес не си длъжна да взимаш решение.

— Добре — съгласи се Ани. — Но първо трябва да отида до тоалетната.

— Ще те чакаме вътре.

— Наистина те бива да внушаваш на хората каквото искаш от тях — прошепна Шарлот, щом момичето влезе в църквата.

— Докажи го. Вечеряй с мен утре.

— Андрю, престани да ме каниш на среща — подразни се тя.

— Няма да престана, докато не се съгласиш. Хайде, Шърли, става въпрос само за някаква си вечеря. Да не би да се боиш, че ще се влюбиш отново в мен над блюдо с омар в „Синия пеликан“?

— Да, омарът винаги ме прави малко вятърничава — отвърна тя засмяно.

— Тогава ще си поръчаш нещо друго. Само искам да поговоря с теб повече от пет минути между другото. Какво ще кажеш... една вечеря в името на старото ни приятелство...

— Настояваш само защото ти отказвам. Винаги си обичал предизвикателствата.

— Тогава кажи „да“ и може би ще загубя интерес.

— Добре тогава. Една вечеря. Ще се срещнем тук. Не искам майка ми да започне да си въобразява разни неща за теб.

— Майка ти ме харесва.

— Точно така... още една черна точка за теб. — Мина покрай него и влезе в църквата. — Да видим какви са тези Лоуел. След малко трябва да се връщам на работа.

* * *

След разочарованието в полицейското управление Бриана няколко часа разопакова вещите си и подрежда къщата. В три часа направо копнееше за почивка, затова когато Нанси намина да ги покани с Лукас на разходка в града, веднага се съгласи. Оставиха кученцето при Рик и се запътиха надолу по стръмната улица.

— Дали да не минем през пекарната, която току-що отвориха — предложи Нанси. — Нарекли са я „Сладки аромати“. Държи я едно момиче от града — Лорън Джеймисън. С една година е по-малка от Дерек, срещаше се някога с него и с негови приятели. Чух, че пекарната била наистина много добра.

— Тогава да вървим. Лукас, не пресичай улицата сам — предупреди Бриана сина си, който подскочаше пред тях.

Свекърва ѝ, и се усмихна.

— Лукас е пълен с енергия, също както Дерек. Когато беше малък, се разхождахме по същия път. Отбивахме се в железарията на Рик, после минавахме през работилницата за пачуърк да вземем преди и последната ни спирка беше винаги в пекарната на Марта, където хапвахме торта с плодове според сезона. Хубави дни бяха.

Бриана видя как очите на Нанси се насълзяват, хвана ръката ѝ и я стисна, за да ѝ даде кураж.

— Сега ще продължиш традицията с Лукас.

— Много се радвам, че се съгласи да се преместиш тук, Бриана. По-леко ми е с теб и Лукас. С вас като че ли Дерек е по-близо. — Покашля се. — Но днес няма да бъдем тъжни. Стига толкова сълзи.

— Готово!

Като гледаше всяка вечер стените на затвора от своя прозорец, се чувстваше хваната в капан, също като Дерек. Изгледът от възвишенията на Ейнджълс Бей беше съвсем различен и на нея ѝ харесваше много безбрежната шир.

— Денят е великолепен.

Вчерашните облаци се бяха разнесли и на небето нямаше нищо друго освен безкрайна синева и ярко слънце.

— Дано времето да се задържи така хубаво до Празника на жътвата този уикенд. Ще видите колко е весело. А след това идва Хелюин. Лукас как иска да се маскира?

— На ден по десет пъти сменя желанията си и доколкото разбирам, още не знае.

— В детската градина ще организират много забавления. Нали другата седмица Лукас вече ще ходи на градина?

— Да — отговори Бриана. — Което означава, че трябва да си намеря работа. В училищата в града в момента няма свободни места за учителка, но ме включиха в списъка за заместници. Директорът на

гимназията е сигурен, че през пролетта ще има място за мен, но междуременно ще потърся нещо друго.

— В работилницата за пачуърк има вакантно място — каза Нанси. — Само петнайсет часа седмично е и парите са малко, но пък там можеш да се запознаеш с много хора. Аз ще гледам Лукас.

Бриана погледна подозрително свекърва си.

— Не работиш ли и ти на половин ден в същата работилница?

Нанси се усмихна, без да се разкайва.

— Да, работех, но предпочитам да прекарвам времето си с Лукас. Говорих с Фиона Мъри, собственичката, и ѝ обясних колко хубаво би било ти да заемеш мястото ми за известно време. Тя се съгласи. Днес следобед ще бъде там, ако решим да я посетим.

— Значи работата в магазина не е случайна — подхвърли Бриана.

— Не сме длъжни непременно днес да отидем. От теб зависи. Ако е прекалено скоро, Фиона ще разбере. Минава за жена с труден характер и дръзко поведение, но по сърце е много мека.

Бриана се замисли за предложението, докато пресичаха улицата. Парите нямаше да ѝ бъдат излишни, пък и хората щяха да разговарят по-свободно с нея за Дерек и кражбата, ако не я приемаха като външен човек.

— Приемам, ако ме вземат на работа — каза най-накрая. — Никога не съм работила в магазин.

— Ще се научиш. Знаеш да шиеш, а аз ще ти покажа основните умения за изработване на пачуърк.

— Да, така е — промърмори Бриана.

— Ще се запознаеш и с разни хора. Пачуъркът е много популярен тук. Тази наша традиция привлича много хора по време на Вечерите на шиенето — добави Нанси.

— Какво е това там? — прекъсна ги Лукас. Сочеше към възвишението над пясъчната ивица, където в небето се носеха хвърчила.

— Тренират за състезанието по пускане на хвърчила този уикенд — отговори баба му. — Когато беше малък, баща ти спечели първо място три поредни години.

— Наистина ли? — попита Лукас. — Мога ли и аз да пускам хвърчило, мамо?

— Да, разбира се.

Не знаеше нищо за хвърчилата, но едва ли беше кой знае каква философия.

— В магазина за пачуърк има хвърчила — каза ѝ Нанси. — Ще вземем едно, като отидем.

Като приближиха крайбрежната улица, оживлението нарасна. Обяд отдавна беше минал, но уханието на чесън и риба още се носеше във въздуха. Пред павилиона на Карл за морски раци хората чакаха на опашка за задушени миди в хлебче. В съседния се правеше кафе, а на ъгъла уличен продавач предлагаше топли, крехки солени пръчици. Изгледът беше като на пощенска картичка: лодките се поклащаха, завързани на кея, хората караха велосипеди или се разхождаха покрай брега. Красив, идиличен, крайморски град.

Но щом свърнаха на ъгъла, усещането за спокойствие у Бриана изчезна. Между бутиците за облекло и кафенетата в другия край на улицата се издигаше галерията „Маркъм“ — внушителна постройка с тухлена облицовка. Там Дерек беше изложил за пръв път свои творби пред търговци на картини и бе създал първите си контакти. Галерията беше едно от първите места, което ѝ показа, когато я доведе в Ейнджълс Бей. Всички се радваха, поздравяваха го като приятел, когото отдавна не са виждали. Колко бързо се промени всичко това след кражбата.

— Ето я пекарната — каза Нанси. — Дали да не се почерпим, преди да отидем в магазина? Аз поогладнях.

— Ще отидем ли, мамо? — попита нетърпеливо Лукас.

Бриана се поколеба.

— Вие вървете. Ще разгледам витрините и ще дойда при вас.

Нанси хвана детето за ръка и пресякоха улицата. Щом влязоха в пекарната, Бриана се запъти към галерията, която се помещаваше в триетажна тухлена сграда с високи прозорци.

Влезе в просторната зала и се почувства сякаш пристъпва назад във времето. Стена от красиви огледала, гравирани и искрящи, беше първото, което видя. Високи бели колони разделяха пространството и изложените картини веднага се хвърляха в очи. В рецепция от черен гранит седеше пред компютър млада жена. Изглеждаше на двайсет и седем-осем, с тъмнокестенява коса, прибрана в елегантен кок.

Говореше по телефона с приглушен глас. Щом видя Бриана, прекрати разговора и се изправи с любезна усмивка.

— С какво мога да ви бъда полезна? — попита.

Бриана се колебаеше откъде да започне. Членовете на семейство Маркъм бяха разпитвани от частния детектив и от полицаите. Какво, за бога, се надяваше да открие?

— Познавам ви — досети се изведнъж жената и присви очи. — Вие сте съпругата на Дерек Кейн, нали не греша?

— Не, не грешите — отвърна изненадана. — Среждали ли сме се?

— Не, но ви видях на процеса. Аз съм Катрин Маркъм. Леля и чичо — Глория и Стив Маркъм — са собственици на галерията. Много се натъжих, когато научих за смъртта на Дерек. Той беше добър човек.

Лицето на Катрин не изрази неодобрение, което беше неочаквано. Артистичните кръгове в града се бяха нахвърлили върху Дерек. Той беше откраднал картини с особено значение за общността и нарушаването на сигурността сложи край на празника на изкуството, който повече не бе възстановен.

— Познавахте ли добре моя съпруг?

— Преди години. Като гимназисти с Дерек работехме тук и от време на време рисувахме в ателието на Уайът. Дерек беше фантастичен художник. Разочаровах се, когато престана да рисува и се захвана с бизнес. Помислих си, че това е ужасно прехосване на таланта му. Но пък той не си падаше по живот на гладуващ художник, затова предположих, че има смисъл предпочитанието му.

Бриана сви вежди при споменаването на таланта на Дерек като живописец, защото той никога не сподели с нея нищо по този въпрос. Когато го молеше да ѝ покаже свои работи, я прекъсваше и с тон, който не търпи възражения, ѝ казваше, че няма картини, които да види. Бил ги унищожил всичките след последния разговор с дядо си, който явно ги смятал за пълен провал.

— Значи познавате и Уайът — прибави Бриана.

— Да, разбира се, всички в артистичните кръгове познават Уайът. Той е страхотен художник, но също така е досаден, груб и донякъде жесток. Двамата с Дерек не се разбираха много. — Жената млькна и я погледна любопитно. — Сега тук ли живеете?

— Да, току-що се преместихме. Имам син — Лукас.

— Чух. Не мога да си представя Дерек със син. На мен все ми се струваше, че не е пораснал, дори когато възмъжа.

Беше вярно. Момчешкият чар на Дерек бе една от най-привлекателните му черти.

— Бяхте ли тук по време на празника на изкуството преди пет години? Дерек ме запозна с много хора, но вас не си спомням.

— Отсъствах от града. Бях на покупки. Като се върнах, вече се водеше процесът срещу Дерек. Бях шокирана, когато го признаха за виновен. — Телефонът зазвъня и Катрин млъкна. — Ще се обадя. А вие разгледайте.

Тя се обади, в това време се отвори входната врата и влязоха Уайът и семейство Маркъм. Сърцето на Бриана подскочи и гърлото ѝ пресъхна изведнъж. Дядото на Дерек беше облечен в черно, явно това беше обичайното му облекло — черни дрехи в контраст с буйната му бяла коса.

Стив Маркъм беше изискан, елегантно облечен мъж на около четирийсет и пет години, с късо подстригана кестенява коса и кафяви очи. Глория изглеждаше няколко години по-млада, с черна коса и мургава, което ѝ придаваше екзотична красота. Носеше изящна, плътно прилепнала по тялото роля с тюркоазен цвят и бижу от разноцветни мъниста. Тримата спореха оживено, но като видяха Бриана, млъкнаха веднага.

— Бриана, какво търсиш тук? — попита рязко Уайът.

— Разглеждам. — Обърна се към другите двама: — Госпожо Маркъм, господин Маркъм... не зная дали си спомняте за мен.

— Разбира се, че си спомняме — отвърна с равен глас Стив. — Нашите съболезнования, госпожо Кейн.

В думите му нямаше и капчица искреност. Очевидно семейство Маркъм изпитваха същата неприязън към Дерек като Уайът. Съмняваше се, че ще бъдат отзивчиви към нейното желание да докаже невинността на Дерек.

— Бриана! — повтори Уайът. — Какво става? Дано да не се заблуждаваш, че ще можеш да докажеш вината на някой друг за кражбата на картините.

— Няма ли да бъде прекрасно, ако успея? Не искаш ли да изчистиш името на внука си? — предизвика го тя.

— Това няма да се случи. Всички знаем, че Дерек открадна картини, които бяха душата на Ейнджълс Бей, и го направи, за да ме накаже. Получи си заслуженото.

— Заслужаваше да умре ли? — попита тя с гняв, който измести изумлението ѝ. — Как е възможно да не те е грижа, че внукът ти умря, че остави сираче? Що за човек си?!

— Естествено, че ме е грижа за смъртта на Дерек. — Лицето му се изопна, очите му заприличаха на твърди черни мъниста от гняв. — Дадох на това момче всички възможности да стане най-добрият, да успее. Отворих му врати, които щяха да се затръшнат под носа му, ако не бях аз. Той захвърли всичко. Не трябва да питаш мен що за човек съм. Себе си попитай що за човек би откраднал нещо толкова ценно за хората, които го обичат? Що за човек ще се ожени, докато излежава присъда? Що за човек ще...

— Млъкни! — Вдигна ръка, от думите му стомахът ѝ се сви. — Зная кой беше Дерек. Бях негова жена.

— А пък аз бях негов дядо. Гледах го как расте. Научих го да рисува. Слушах какви мечти има. Твоят приказен романс продължи шест месеца, последван от петгодишна връзка по затворническия телефон. Не можеш сега да започнеш да се сравняваш с мен, с онова, което аз знам и което ти не знаеш. И ако продължиш да задаваш въпроси, може би ще останеш изненадана, като откриеш отговори, много по-лоши от представите ти. Ако искаш да запазиш нещичко от репутацията на Дерек заради сина си, остави миналото на мира.

Уайът се запъти наперено към задната част на галерията, като подкани с жест двамата Маркъм да го последват.

Бриана издиша, разтреперана от неговите груби и жестоки думи. Изглеждаше толкова сигурен във вината на Дерек. Знаеше ли нещо, което тя не знаеше?

Забеляза как колебливо я наблюдава Катрин и че, слава богу, в галерията няма посетители.

— Уайът обичаше Дерек — промълви тихо другата жена.

— Нима?!

— Само хората, които обичаш, могат да те огорчат толкова ужасно.

Навярно е така, или пък Уайът беше просто самовлюбен дръвник, който не виждаше по-далеч от носа си. Бриана промърмори

„довиждане“ и си тръгна, доволна, че ще излезе. Може би трябваше търпеливо да се отдръпне и да помисли върху стратегията си. Толкова много гняв имаше срещу Дерек, че се съмняваше който и да е от артистичните кръгове да прояви желание да ѝ помогне, особено след като Уайът така категорично поддържаше другата страна. И полицията нямаше интерес да поднови разследването, което само щеше да постави в неудобно положение един или повече полицаи. Трябваше да намери друг път към миналото.

Запъти се към пекарната и видя Нанси и Лукас, седнали на маса отвън. Очите на сина ѝ заблестяха радостно, когато я съзря, и нищо друго освен неговата усмивка не ѝ бе необходимо, за да си дойде отново всичко на място. Можеше да са допусkali грешки с Дерек, но Лукас не беше една от тях. Щеше да запази тази усмивка на лицето му, каквото и да ѝ струваше.

ПЕТА ГЛАВА

— Ядохме торти — каза ѝ Лукас, светнал от радост. — Любимата ми е с малини. И татко ми е обичал същата.

Бриана предположи, че сравнението е дошло от Нанси. Безпокоеше се леко колко често семейство Кейн сравняваха баща и син. Искаше ѝ се да обичат Лукас заради самия него, а не като заместник на сина, когото бяха загубили.

— Ще хапнеш ли и ти? — попита Нанси, кимайки към розовата кутия на масата. — Купих няколко парчета за вкъщи.

— Може би по-късно...

Стомахът ѝ беше все още на топка от разговора с Уайът.

— В такъв случай да вървим в работилницата — каза свекърва ѝ и стана. Погледна я любопитно, като тръгнаха. — Добре ли си? Изглеждаш малко бледа.

— Попаднах на Уайът в галерията на Маркъм.

Нанси се разтревожи:

— О, скъпа. Ужасно ли се държа?

— Да. Знаех, че смята Дерек за виновен, но не предполагах колко силен е гневът му.

— Той е гневен цял живот. Рик се мъчеше да угоди на баща си как ли не, но така и не успя, майката на Рик — също. Уайът се е развел с нея, когато Рик е бил около десетгодишен. Оттогава е имал поне шест жени, но никоя не е останала с него много дълго.

— Значи Дерек е бил последното разочарование от поредицата семейни разочарования на Уайът.

Бриана не изпускаше от очи Лукас, който на няколко крачки пред тях подскачаше радостно през всяка пукнатина на тротоара.

— Щом веднъж Уайът си изгради мнение, никой не е в състояние да го промени. — Нанси замълча, все така угрижена. — Бриана, защо отиде в галерията? Фамилията Маркъм никога не е била на страната на Дерек. Ако се надяваш да ни помогнат да изчистим името на Дерек, грешиш.

— Зная. Просто ми хрумна изведнъж. Все си мисля, че тези картини са някъде и ако ги открия, истината ще излезе наяве.

— Много хора ги търсиха. От време на време ми минава през ум, че са прокълнати. Повече от сто години са били изгубени; може би не е трябвало да бъдат открити. — Нанси спря пред магазина за пачуърк. — Имаш ли нещо против да сменим темата?

— Не, и аз предпочитам повече да не говорим.

— Чудесно, защото колкото и да ми се иска да върна репутацията на Дерек, за мен е по-важно ти и Лукас да бъдете щастливи тук. Искам да се настаните, да си намерите приятели, да имате хубав живот.

— И аз искам същото — каза Бриана.

— Тогава нека да ти покажа едно от любимите ми места в града и същевременно може би ще ти намерим работа.

Оптимизмът на Нанси повдигна духа ѝ.

— Тогава ни води — рече.

Щом пристъпиха в работилницата, Бриана усети прилив на енергия като топла вълна. Атмосферата в шивачницата магазин трептеше, наситена с цветове, с приглушени разговори, с чудното жужене на трескава дейност. Жени бърбеха до касата, в дъното на магазина други работеха на шевните машини, трети пък избираха платове и конци. На горния етаж изработваха приложения. Усещането, че тук се твори, беше заразително. Нищо чудно, че работилницата беше едно от любимите места на Нанси. Бриана веднага се почувства удобно, посрещната сърдечно от радости усмивки, които виждаше накъдето и да се обърнеше.

— Ето я и Фиона — поведе ги Нанси към касата, където жена на възраст с крещящо червена коса и пламтящи сини очи тъкмо приключваше някакво плащане. — Не ѝ разрешавай да те изплаши. Горещи се, но не е страшна. На осемдесет и две е и по-енергичен човек едва ли ще срещнеш.

Бриана пое дълбоко дъх. Не разбираше защо изведнъж стана неспокойна. Но щом острият поглед на старицата се спря на нея, се почувства като разголена. Много отдавна никой не я бе поглеждал толкова внимателно.

— Бриана и внукът ми Лукас — представи ги Нанси.

Фиона кимна.

— Съжалявам, че не присъствах на погребението. Моите най-искрени съболезнования.

— Благодаря — отвърна Бриана.

— Работа ли си търсиш? — попита жената. — Нанси ми каза, че си учителка. Защо искаш да работиш тук?

— Преподавах френски в прогимназията през последните няколко години. Надявам се да си намеря същата работа в града, но в момента няма свободни места. Така че си търся нещо на половин работен ден.

— Тогава вече имаш работа.

— Просто така ли? — изненада се Бриана.

— Да — отговори Фиона замислено. — Струва ми се, че тази работилница ти е необходима толкова, колкото и ти на нас.

Младата жена нямаше представа какво означава това, но не успя да попита.

— Взимаш смяната на Нанси и започваш от утре — продължи Фиона. — Предполагам, че има кой да гледа детето.

— Аз съм винаги насреща — намеси се Нанси веднага.

— Да, Нанси ще се погрижи — каза Бриана. — Благодаря за тази възможност. Няма да ви разочаровам.

— Зная — усмихна се уверено Фиона. — Нанси, защо не заведеш горе това сладурче. — Там има няколко дами, които направо умират да се запознаят с него.

— Нали нямаш нищо против? — попита Нанси Бриана.

— Вървете, аз ще поразгледам.

Лукас с радост тръгна след баба си. Беше любопитно дете, винаги жадно да види какво се крие на горния етаж, какво има зад ъгъла или в съседната стая. Бриана обиколи рафтовете, като се опитваше да запомни къде се намират стоките. Ако съдеше от бързината на интервюто, сигурно и обучението щеше да мине мимоходом. Беше благодарна на Нанси за работата и за грижата за Лукас. Свекърва ѝ правеше всичко възможно преместването ѝ да мине без сътресения. Двамата с Рик искаха да заобича Ейнджълс Бей, а в града човек можеше да се чуди в какво по-напред да се влюби.

Открай време имаше желание да живее в малък град, но никога не посмя да го сподели със своите родители — академични учени и граждани на света. На нея ѝ се предлагаха невероятни възможности, но

й липсваха корени, приятелства, които започват от детската градина и продължават до колежа.

Родители също й липсваха. Те наемаха една след друга бавачки и домашни учители, за да са сигурни, че нейните главни потребности ще бъдат задоволени, но любов почти нямаше, дори внимание. Това се промени, когато срещна Дерек. Родителите й го обожаваха, според тях беше идеалният мъж за нея... докато не го арестуваха. Тогава й казаха, че ако не скъса с него и се оженят, да забрави завинаги, че има родители. Пък и кога ли наистина е имала? Във всеки случай това беше минало. Днес започваше нов живот.

— Бриана?

Вдигна поглед и видя жена с тъмночервена коса, кафяви очи и лунички тук-там по носа, които веднага й напомниха за Фиона. Освен това й се стори много позната.

— Аз съм Кара Линч. Спомняш ли си за мен?

— Да — изрече бавно. — Дерек ни запозна в бара на Мъри. С него и със съпруга ти Колин сте били съученици.

— Бяхме и много добри приятели, Фиона е моя баба. Каза ми, че току-що те е взела на работа. И аз работя тук от време на време, тъй че ще се виждаме често. — Кара я гледаше доброжелателно. — Запознах се с твоето момченце. Умален образ на баща си е.

— Така твърдят всички. Имаш ли деца?

— Момиченце на пет седмици.

— Наистина ли? Изглеждаш страхотно.

— Благодаря. Изморена съм, но не обръщам внимание, защото съм щастлива. А ти запозната ли си с шиенето на пачуърк?

— Зная основното. Нанси ми показва първата изработка на Кейн, която поставя началото на традицията в Ейнджълс Бей. — Хвърли поглед към изделиято, изложено в стъклена витрина на стената. — Нали е тази там?

— Да. Изработват се в чест на оцелелите от корабокрушението, които основали града. Завивката на Кейн е изработена от Франсин Кейн, която изгубила съпруга си Маркълс, но останала да живее тук с двете си деца при родителите му.

Бриана усети лека тръпка при мисълта колко тази история прилича на нейния живот. Зачуди се как ли се е чувствала Франсин в семейство, което не е било наистина нейно.

— Франсин е използвала плат от роклята, с която е била облечена при корабокрушението — продължи Кара. — А моделите скицират пътешествието от Мисури до Сан Франциско по време на златната треска и фаталното плаване, когато са се връщали у дома. — Погледна Бриана. — Сигурна съм, че Нанси иска да продължиш традицията на шиене на пачуърк, за да я предадеш един ден на твоята снаха.

— До тогава има много време. Синът ми е едва на четири и половина години.

Другата жена се усмихна.

— Така е, но тукашните жени са неумолими, когато става въпрос за предаване на традицията, особено щом се отнася за преки наследници на оцелелите двацет и четирима. Е, отивам да потърся бебето си. Майка ми го отнесе горе и оттогава не съм го виждала.

— Значи в действителност там не работят, ами се радват на нашите деца — подхвърли Бриана.

Кара се разсмя.

— Много от нещата, които се случват в този магазин, нямат нищо общо с шиенето. Поначало тук е женско свърталище, макар че от време на време се появява нечий съпруг с поръчка да купи плат. Обикновено си тръгва със светкавична скорост, особено когато разговорът се завърти около децата и месечния цикъл.

Бриана се усмихна.

— Мога да си представя.

Кара се позавъртя и очевидно нещо ѝ тежеше.

— Бриана, бих искала да бъдем приятелки, но за да бъда съвсем искрена, трябва да ти кажа, че Джейсън е един от най-добрите ми приятели. Всъщност току-що ми помогна да премина през много тежък период. Прекрасен човек е, но знам, че накрая с Дерек бяха на противоположни страни.

— Да, така е — отговори тя. — Знам, че повечето хора смятат Дерек за виновен. Надявам се да докажа, че е бил невинен.

— Уважавам намерението ти. Три месеца се борих съпругът ми да излезе от кома. Ако обичаш някого, трябва да си готова да не трепваш пред нищо заради него.

На Бриана ѝ се понрави откровеността на Кара. Беше жена, която постъпваше честно, която не изоставяше любимите си хора. Жалко, че

Джейсън не беше като нея.

* * *

Във вторник следобед Джейсън влезе в бара на Мъри. Смяната му беше напрегната, затова мина без обяд и копнееше за бургер и бира, преди да нагледа животинчетата на Пати. Обикновено по това време барът беше празен, затова се изненада, като завари Колин на високо столче да пие бира и да гледа бейзболен мач. Не го беше виждал да излиза сам след чудотворното му завръщане към живота.

Колин го изгледа смръщено, докато се настаняваше до него.

— Бях останал с впечатление, че работиш.

— Тъкмо свърших. Какво става с теб?

— Пия си питието — отвърна Колин с тон, който не предвещаваше приятен разговор.

Джейсън повика бармана Майкъл Мъри.

— Ще ми донесеш ли един от онези бургери и от бирата, дето я наливаш.

Майкъл плъзна халбата към него и попита:

— С двойна порция месо, без сирене и с повече майонеза ли?

— Да. — Погледна Колин: — Ти гладен ли си?

— Кара ще ме убие, ако се прибера сит за вечеря.

— Ами ако се прибереш пийнал?

Познаваше добре Колин и знаеше кога е прекалил.

— Защо не седнеш някъде на друго място? — предложи Колин.

— И да пропусна веселбата! Кой, освен мен те ядоса?

— Никой. Чувствам се страхотно. Жив съм. Какво друго му трябва на човек?

Джейсън надигна халбата и остави въпроса без отговор.

— Днес Кара е била на преглед — продължи Колин след кратко мълчание. — Шарлот ѝ е казала, че вече е здрава за... за... нали се сещаш?

— О! — Джейсън се покашля. — Ами че това е новина и половина!

Колин пресуши бирата си и кимна на Майкъл до му налее още една.

— Може би трябва да намалиш малко темпото, иначе ще се изложиш — предупреди го приятелят му.

Колин го стрелна с мрачен поглед, от който разбра много повече, отколкото искаше да знае.

— О! С твоя лекар ли разговаря?

— Според него не би следвало да имам някакви проблеми, но аз нямам желание. — Колин изпъшка. — На тринайсет години се влюбих в Кара. Искях да бъда с нея всяка проклета секунда. Обичам я. Тя е единствената за мен. Трябваше да я хвърля на дивана, както обикновено. Вместо това й казах, че имам час при лекаря, и дойдох тук.

— Всичко ще си дойде на мястото.

— Точно това не ти е ясно.

— Ясно ми е — отговори с категоричен тон Джейсън. — На теб също. Просто си се паникьосал, както първия път, когато я целуна. Не помниш ли как загуби ума и дума? Беше сигурен, че не ѝ е харесало. Избягваше я дни наред. Тогава ти казах, че аз ще я целуна, ако не го направиш пак.

— И през ум да не ти минава да предложиш същото сега — рече Колин с лека усмивка.

— Тогава ми дай тази бира. — Джейсън взе халбата, която Майкъл тъкмо бе сервирал на приятеля му. — Прибирай се вкъщи при жена си. И престани да се насилваш да върнеш всичко, както е било.

Колин въздъхна.

— Искам да се чувствам отново нормален.

— Просто чувствай, каквото ти е на душата, и сподели с Кара. Знаеш какви са жените... като споделиш с тях, пламват от любов.

Колин се подсмихна накриво.

— Толкова ли е лесно, а?

Приятелят му сви рамене.

— Щом става въпрос за теб и Кара, не мисля, че ще отнеме много време да подпалите огъня. Но дори да не е веднага, за къде си се разбързал? Възстановяваш се от травма в главата. Кара току-що роди. В живота ви има много стрес. Изтощава ви, но ще го преживеете. Отивай вкъщи.

Колин си взе бирата.

— Кара е в работилницата за пачуърк. Около теб какво ново? Срещал ли си случайно Бриана отново?

— Всъщност...

— О, човече, знаех си. Не можеш да стоиш далеч от нея.

— Не позна. Съгласих се да наглеждам къщата на гаджето на баща ми и да се грижа за домашните ѝ любимци, а с Бриана са съседки.

— Мамка му! Значи пак си я видял!

— Снощи. Кучето ѝ избяга.

Отпи голяма глътка, замислен колко студено го отпрати тя. За момент остана с впечатлението, че е смекчила отношението си към него. В действителност тя се остави в прегръдката му... докато не си спомни, че той ѝ е враг. Почувства погледа на Колин.

— Какво?

— Ясна ми е тази физиономия — каза Колин с тревога в очите.

— Да не си се побъркал?

— Не разбирам за какво намекваш.

— Харесваш Бриана.

— Не бих си го позволил.

— Много добре, защото идеята е самоубийствена.

— Знам. Тя ме държи лично отговорен за смъртта на Дерек. Каза ми го право в очите.

— Тогава не се занимавай с нея.

Точно това трябваше да направи, но не можеше.

— Искам да я накарам да проумее, че Дерек е виновен. Искам да открия тези платна и да ги свържа с него. Само така Бриана ще повярва, че не съм изпратил невинен човек в затвора.

— И докъде ще стигнеш по този начин? — подразни го Колин.

— Джейсън, тя те мрази. Знам, че обичаш сложните неща, но, фукльо такъв, намери си друга жена.

— Не твърдя, че ще хукна подире ѝ. Но какъв ли ужасен брак е имала със съпруг в затвора!

— Какъвто и да е бил, си длъжен да го зачетеш.

Джейсън поклати глава.

— Не разбирам защо се обвърза с Дерек. Сигурно заради детето. Било е по-скоро лоялност, отколкото любов.

— Не знаеш какво е било. А да се запази бракът заради детето, си струва. — Приятелят му сви вежди. — Откога мислиш за нея? Защото ми се стори много по-отдавна, отколкото последните няколко дни, откакто тя се върна в града.

— От години мисля за нея и Дерек — призна той. — И как да не мисля? С Дерек бяхме приятели. Арестът му ме съсипа.

— Знам, беше съвсем рухнал, но ти винаги си вярвал, че си бил прав. И това ще ти помогне да приключиш за себе си тази история.

— Още вярвам, че съм бил прав. И трябва да накарам Бриана да види истината.

— Защо? За да можеш да я сваляш ли?

Джейсън се сви, когато Колин го загледа нахално.

— Не съм казвал подобно нещо.

— Но го мислиш. Ето какво е положението според мен: ако докажеш на Бриана, че Дерек е бил виновен, ще съсипеш още веднъж живота ѝ. Ще бъдеш прав, но никога няма да я имаш, защото ще бъдеш винаги онзи, който е опропастил всичко. Може да звучи нелогично, но тя така ще мисли за теб. — Колин замълча, за да стигнат думите до съзнанието на Джейсън: — Ако пък се случи невероятното, и тя докаже, че Дерек е невинен, а ти си го изпратил в затвора, тогава тя ще бъде права, и ти пак ще бъдеш този, който е съсипал живота ѝ. Няма начин да спечелиш, Джейсън. Зарежи тази работа и си гледай живота.

— Не мога да понеса, че според нея съм прецакал Дерек — промърмори Джейсън, като не искаше да повярва, че няма начин да спечели.

— Това те изцежда като лимон. Забрави. Не ме ли посъветва същото?

* * *

— Не го направи добре — оплакваше се Лукас, като тичаше в задния двор и се опитваше да вдигне хвърчилото.

Бриана се намръщи. Какво не му беше наред на това чудо? Сглоби го, спазвайки стриктно указанията, но хвърчилото по нищо не приличаше на онова от картинката. По средата се сгъваше, изглеждаше

провиснало и тъжно. И все пак беше сигурна, че главният проблем е в липсата на пространство и вятър.

— Утре ще отидем на брега и там ще го пробваме.

— Но аз искам днес да полети — протестира Лукас.

Бриана знаеше, че е разочарован и уморен; цял ден не се беше спрял. Трябваше да бъде търпелива.

— Тук няма място да се затичаш, а вече стана тъмно, за да излизаме. Утре ще си намерим някое много просторно място и хвърчилото ще литне, ще видиш. — Телефонът в къщата зазвъня. — Прибери се, донеси хвърчилото и после ще вечеряме.

Влезе през задната врата и взе от кухненския плот телефона си.

— Ало?

— Госпожо Кейн, обажда се Уил Айзъкс.

Изненада се, като чу гласа на един от бившите адвокати на Дерек. Господин Айзъкс престана да се занимава със случая миналата година, след като му поставиха диагноза „рак“.

— Какво мога да направя за вас?

— Преди всичко приежете моите съболезнования. Истинска трагедия е онова, което се е случило с Дерек.

— Благодаря.

— Съжалявам, че не можах да дойда на погребението.

— Зная, че бяхте болен. Надявам се, че сега сте по-добре.

— Вчера се върнах от Германия. Подложих се на експериментално лечение и дотук добре, но не за това ви се обаждам. Миналата година Дерек ми предаде едно писмо и ме упълномощи да ви го изпратя, ако нещо се случи с него, преди да го освободят. Извинявам се, че не изпълних молбата му веднага след неговата кончина.

— Писмо за мен от Дерек ли имате? — повтори тя потресена.

— Не искам да го изпращам по пощата, пък и то вече се забави. Ще дойда да ви го донеса утре, ако е удобно.

— Знаете ли какво пише в него?

— Пликът беше запечатан, когато Дерек ми го предаде.

Подпря се на плота, сърцето ѝ биеше лудо, дланите ѝ се изпотиха.

— Не разбирам защо ми е оставил писмо. Ако е имал да ми казва нещо, защо просто не ми го е казал? Не е очаквал да бъде убит.

Смъртта му беше нещастен случай.

— Съжالياвам, че чак утре ще го прочетете. Ще пристигна около пет следобед.

— Добре. — След кратко колебание попита: — Господин Айзъкс, дълго време работехте с Дерек, прегледахте бележките на частния детектив, нали не греша?

— Да, преди около шест месеца.

Отново се поколеба:

— Вярвате ли, че Дерек беше невинен?

Тя чу как адвокатът въздъхна сепнато.

— Не очаквах точно този въпрос.

— Така ли?

Той забави отговора си. Най-накрая каза:

— Ако трябва да съм искрен, не зная. Дерек настояваше, че не е откраднал картините, но мен не ме напускаше чувството, че крие нещо от нас. Детективите, които наехме, бяха на същото мнение. Казах на Дерек, че ако иска да му помогнем, и той трябва да ни помогне. Отговори, че повече нищо не може да направи.

— Навярно не е имал представа кой е откраднал картините, а не че не е искал да ви сътрудничи.

— Възможно е. По някое време Дерек се примири с присъдата, реши да я излежи и да продължи напред. Ако искате да поговорим, ще го направим утре.

— Разбира се. Благодаря ви.

Затвори телефона, все още беше в шок заради писмото. Не проумяваше защо е било необходимо.

Изведнъж усети колко е тихо в къщата и в задния двор. Беше тихо, много тихо. И щом ставаше въпрос за четиригодишно момченце, това беше сигурен знак за тревоги.

— Лукас! — извика и се обърна към задната врата.

Нямаше отговор, нито жизнерадостен лай.

Цареше пълна тишина.

ШЕСТА ГЛАВА

Джейсън тъкмо се канеше да завие по улицата на Дерек, когато видя малка фигурка, която тичаше след черно куче и влачеше нещо прилично на хвърчило. Беше Лукас Кейн — сам, без Бриана.

Спря до бордюра и слезе от колата, а в това време Лукас мина тичешком покрай него. Със своите крачета на четиригодишно дете не можеше да настигне кученцето, което явно гонеше котка. Джейсън хукна след тях и настигна Лукас.

— Стой тук, аз ще хвана кучето.

Продължи да тича, но чу, че и Лукас топурка след него. Къде, по дяволите, беше Бриана? Не му бе направила впечатление на майка, която ще остави детето си да играе само навън, особено след като се стъмни.

Кученцето се хвърли към ствола на едно дърво, докато плячката му се катереше по-нависоко. Джейсън сграбчи кученцето и в това време дотича задъхан Лукас. Очите на момченцето блестяха от възбуда.

— Хвана го! — изуми се детето. — Бързо тичаш.

— Благодаря. Къде е майка ти?

Лукас погледна през рамо и изразът му много бързо се смени от радостен в тревожен.

— По-добре да си отивам.

— И аз така мисля. Идвам с теб. Какво правиш сам навън?

— Опитвах се да вдигна хвърчилото, но то не лети. — Детето се нацупи. — Счупено е.

Подритна възмутено хвърчилото.

Джейсън го погледна и му се стори, че не е сглобено правилно.

— Мисля, че ще можем да го оправим.

— Наистина ли? — попита Лукас обнадежден. — Искам да го пусна на състезанието. Моят татко е побеждавал три пъти. И аз ще победея.

— Разбира се, че ще победиш.

Лукас много му заприлича на Дерек, не само заради гласа, но и заради намерението му непременно да успее.

Детето остави хвърчилото да се влачи по тротоара.

— Искан ми се татко да беше тук — въздъхна тежко след малко. — Щеше да ми покаже как да пусна хвърчилото. Но той е на небето. Сега е ангел.

Джейсън кимна и му стана много тъжно за Лукас. Знаеше какво е да загубиш родител, когато си само едно малко дете. Също така никой не го бе успокоявал с думите, че майка му е на небето. Друго за него нямаше значение, освен че е някъде много далеч. Може би бдеше над него, но не чувстваше присъствието ѝ.

От друга страна, неговият баща, изглежда, неведнъж беше се срещал със своята съпруга ангел. Джейсън не бе обръщал внимание на повечето от тези случки, отдавайки ги на алкохола или на желанието на баща си да не губи завинаги жената, която обичаше.

— Ангелите ли правят вятъра? — попита Лукас. — Баба Нанси казва, че вятърът духа от небето. Може би татко ще изпрати много силен вятър, за да литне моето хвърчило.

— Струва ми се правилно.

— Знаеш ли как да пускаш хвърчило? — попита детето.

— Знам.

— Ще ми покажеш ли?

— Ще ти покажа.

Съмняваше се, че Бриана ще се съгласи, но нямаше намерение да лъже детето.

— Твоят татко ли те научи да пускаш хвърчила?

— Да, той ме научи — отговори Джейсън.

— С теб ли живееше постоянно?

— Да.

Почувства се неловко, като усети накъде ще ги отведат въпросите на Лукас.

— Моят татко никога не е живял с мен и мама — съобщи детето. — Направил е нещо лошо и не го пускаха да си дойде вкъщи, даже и да се извини. — Замълча и вдигна глава, за да хвърли на Джейсън още един несигурен поглед. — Ти правил ли си лоши неща?

Преди да успее да отговори, се зададе Бриана, която тичаше и викаше Лукас.

— Ох — разтревожи се детето. — Не бива да разговарям с непознати.

Спусна се към майка си.

— Какво правиш навън? — попита тя.

Джейсън забеляза треперещите ѝ ръце, когато сграбчи Лукас и го стисна силно.

— Знаеш, че не ти е разрешено да напускаш задния двор. — Бриана задържа детето срещу себе си, за да се увери, че не е пострадало. — Как отвори портата?

— Покатерих се по тухлите — отговори Лукас, явно горд от постижението си.

— Защо?

— В двора има много дървета. Искях да проверя дали хвърчилото ще полети, като изляза пред къщата — отговори той. — Нямах намерение да напускам двора, но Дигър взе да гони една котка и аз трябваше да го хвана, за да не се загуби.

— Можеше ти да се загубиш — каза Бриана. — Никога повече не излизай без мен. Разбра ли?

— Извинявай, мамо. Ще ме изпратят ли надалеч за това, че бях лош, както изпратиха татко?

— О, Господи, не, разбира се!

Тя отново го притисна към себе си.

Сърцето на Джейсън се сви при въпроса на Лукас и отчаянието в гласа на Бриана. Детето беше едва на четири години и вече имаше отношение към престъпленията на баща си. Нищо чудно, че така пламенно Бриана искаше да изчисти името на Дерек.

— Ние с теб ще бъдем винаги заедно — каза тя, като гледаше Лукас право в очите. — Но трябва да ме слушаш. Старая се да те пазя, да бъдеш здрав. Затова си имаме правила. Съгласен ли си?

Той кимна.

— Съгласен съм.

Бриана се изправи бавно и погледна Джейсън.

— Къде ги намери?

— Зад ъгъла.

— Не мога да повярвам, че е отишъл сам толкова далеч. Влязох в къщата за секунди, колкото да се обадя по телефона. И през ум не ми е

минавало, че Лукас ще излезе извън двора. — Покашля се. — Ще взема кучето.

— Аз го държа.

Егоистично и безразсъдно, искаше да бъде малко повече време с нея и докато мъничето беше у него, това време му бе осигурено.

— Той каза, че знае как се пуска хвърчило — обади се Лукас, сочейки го с пръст. — Каза, че ще ни помогне да го поправим, мамо.

— Неговата помощ не ни е необходима — отговори бързо тя.

— Но ти не знаеш как — оплака се момчето. — А пък аз искам да бъда пръв.

— Аз ще го оправя и не става въпрос кой ще бъде пръв. Пускането на хвърчило е за удоволствие.

— Татко щеше да иска първата награда — заяви Лукас.

Джейсън се питаше колко време детето е прекарало с баща си. И дали кратките посещения в затвора са му били достатъчни да го опознае.

— Баща ти щеше да иска да се радваш на хвърчилото — поправи го Бриана и го поведе към двора. — Не ни е необходима помощта ти — обърна се тя към Джейсън.

— Може би. Но не си го сглобила правилно.

Щом Бриана затвори портата, той пусна Дигър, който хукна като полудял из двора.

Лукас подаде хвърчилото на Бриана.

— Съвсем се е счупило, мамо.

— Нека да го погледна — предложи Джейсън. — Но тук е тъмно. Да вляза ли вътре?

— Не — отсече тя.

— Мамо — проплака Лукас, — искам той да ми го поправи.

— Лукас, моля те, влез вкъщи.

— Не — тропна с крак той. След това избухна в сълзи.

Бриана го грабна и го понесе към къщи, но той се разпищя още по-силно. Джейсън вдигна хвърчилото от земята и тръгна след тях. Чуваше как Бриана говори на детето в спалнята, докато то продължаваше да плаче, и се почувства виновен. Би могъл да откаже да помогне и да насочи гнева на Лукас към себе си, вместо да го настройва срещу майка му. Но му дойде до гуша да играе ролята на лошото момче в историите на семейство Кейн. Освен това щеше да

поправи лесно хвърчилото, а това нямаше ли да бъде най-доброто за всички?

Разпростря го на кухненската маса и погледна конструкцията му. Подозираше, че това хвърчило няма да спечели нито едно състезание, дори за състезатели от детска градина. Съперниците имаха много сериозно отношение към своите хвърчила... или родителите им... и в заключение на Лукас му трябваше хвърчило с много по-изразена аеродинамична форма.

Докато чакаше Бриана, Джейсън огледа кухнята. Свежи цветя красяха масата и разноцветни вази и чаши бяха подредени на кухненските рафтове. Вратата на хладилника беше покрита със снимки на Лукас и детски рисунки. Харесаха му излъчващите се вибрации в пространството — приятни и топли.

— Още си тук. Защо ли не съм изненадана? — каза Бриана, като се върна. — Накъдето и да се обърна, попадам на теб.

— Ами да си бях продължил по пътя и да бях оставил Лукас сам да се прибере.

Тя се намръщи.

— Вече ти благодарих.

— В действителност не си — отбеляза той.

Виждаше в очите ѝ нежелание да му благодари.

Не искаше да му бъде задължена за каквото и да било, но в края на краищата вежливостта ѝ надделя.

— Благодаря — изрече тя едва ли не насила.

— Моля. Как е Лукас?

— Заспа. Беше направо изтощен. Не биваше да се захващам днес с това хвърчило, но той гореше от нетърпение.

Тя прекара ръка през косата си, сините ѝ очи бяха помръкнали от умора.

Положително не е лесно да се сложи ново начало на ново място, особено когато това място е свързано с лоши спомени. Не че я беше грижа за неговото съчувствие.

— Точно когато си мисля, че знам на какво е способен Лукас, той ме изненадва. — Поклати недоумяващо глава. — И през ум не ми е минало, че може да си отвори дворната порта и да излезе. — Погледна хвърчилото. — Има доста печален вид. Не разбирам. Следвах инструкциите.

— Мога да ти помогна да го поправиш, но ако искаш бързо хвърчило, което да лети нависоко, с това няма да се получи.

Тя го погледна смръщено.

— Лукас е на четири и половина години и не е висок дори метър; не му е необходимо хвърчило, което да лети в облаците.

— Само казвам, че това не е състезателно хвърчило. То няма необходимата аеродинамична форма, за да литне. Ако държиш на това, поне ми разреши да го поправя.

— Защо те интересува дали ще полети? — възрази тя, като го гледаше подозрително. — Какво те засяга?

— Нищо не ме засяга. Но твоето дете направо трепери от желание да пусне хвърчило. А пък аз съм пускал... чувството е изумително, когато гледаш как твоето хвърчило литва към небето.

— Наистина ли е чак такава голяма работа?

— Доколкото разбирам, твоите родители никога не са те водили да пускате хвърчила.

— Никога и през ум не им е минавало. — Мина покрай него, взе чаша и я напълни с вода и лед. — Ти искаш ли?

— Благодаря.

Тя му подаде чашата и напълни друга за себе си.

— Какви са твоите родители?

Знаеше, че тя произхожда от състоятелно семейство, че родителите ѝ се перчат с някакви внушителни научни титли, но извън това нямаше никаква представа.

— Те са учени, изследователи, имат авантюристичен дух, обикалят света, занимават се с проблемите на населението и екологията.

Той вдигна ръка.

— Божичко! Никога не съм чувал някой да описва родителите си по този начин. Прозвуча ми като статия от списание. Ще направиш ли още един опит... този път на човешки език?

— Моите родители са професори. Преподават в няколко университета от „Бръшляновата лига“. Майка ми е специализирала имунология, а баща ми е доктор по световна история. Прекарват всеки празник, всяка лятна ваканция и всяка седма година, когато са освободени от лекции, в пътешествия. Винаги имат цел, като например да работят в клиника за болни от СПИН в затънтено африканско село,

или да пренасят медицинско оборудване и лекарства по Амазонка, или да записват музиката на древно индианско племе в Южна Америка. Невероятни са, а думите, с които ги описвам, са същите, с които са описани в списание „Тайм“ преди няколко години.

— Много внушително.

— Много — съгласи се тя, но в гласа ѝ имаше хладна нотка.

— А къде са? Не бяха на процеса на Дерек. Не бяха и на погребението. Като че ли не участват в живота ти.

Тя издърпа един стол и седна.

— Не зная къде са. Не одобриха решението ми да се омъжа за Дерек. Помислиха си, че съм полудяла. — Погледът ѝ срещна неговия. — Сигурна съм, че с това ще се съгласиш.

Той не възнамеряваше да обръща внимание на последната забележка.

— Но имаш дете, то е техен внук. Не искат ли да видят Лукас?

— Досега не са пожелали.

Джейсън седна срещу нея.

— Вече не ми се струват толкова внушителни.

— Малко хора ще се съгласят с теб.

— Сигурно ти е било тежко през изминалите няколко години без тяхната подкрепа.

— Никога не съм имала тяхната подкрепа. Бащинството и майчинството не е тяхна стихия; появила съм се в резултат на нещастна случайност. Моите родители винаги са се чувствали призвани за много по-важни дела в живота си от отглеждането на дете, тъй че оставяха това задължение на детегледачки и домашни учители. Предпочитаха да посвещават времето си на разрешаването на големи проблеми като световния мир и бедността.

— И как се справят? — попита той сухо.

Тя се подсмихна едва-едва.

— Без да им трепне окото.

— Не ми прозвуча като да си имала кой знае какво детство.

Нищо чудно, че Бриана се е почувствала привлечена от семейство Кейн, които я обграждаха с любов от първия миг на запознанството им.

— Не беше зле. Живеех по света, имах пари, дрехи и всякакви възможности за учене. Тежко беше да сменям постоянно училищата,

да създавам приятелства, но пък винаги имах моите книги. Бях страстна читателка. Любителното ми място беше библиотеката, миризмата на всички онези книги, обещанието за всички онези приключения. Все не ми бе достатъчно. Аз все още... — Тя замлъкна изведнъж.

— Все още какво?

— Нищо. Както и да е, имам намерение да осигуря на Лукас различен живот и да бъда с него, докато той иска. Ще се грижа за него, особено сега, когато си има само мен.

— Не е ли имал винаги само теб?

Тя стисна устни.

— Да, само мен е имал. Благодаря ти, че ми напомни.

— Защо се омъжи за Дерек, Бриана? Защото беше бременна ли?

Тя гледа дълго в него, а очите ѝ станаха като стоманени остриета.

— Омъжих се Дерек, защото го обичах. Не това искаше да чуеш, нали?

— Ако това е истината, тогава така да бъде.

Но не се предаде напълно.

Настъпи напрегнато мълчание.

— Обичах го — повтори тя, — но бях и млада, бременна и изплашена.

— Имаше и други възможности.

— Нима? — Сви рамене. — Право да си кажа, онези дни са ми като в мъгла. В единия момент планирах сватба, в следващия разговарях с ченгета, адвокати, изслушвах обвинителен акт за кражба и нападение. През повечето време си мислех, че сънувам кошмар. Очаквах, че ще се събудя и той ще изчезне.

— Дерек е бил късметлия да те има до себе си.

— Каза ми, че е невинен, че ще спечели обжалването, ще излезе от затвора и ще продължим живота си. Но... — Присви очи. — Защо разговарям с теб?

— Защото съм добър слушател.

— Или може би защото малко ми липсват разговори с възрастен човек.

— Спомняш ли си как се запознахме? — попита Джейсън.

— В бара на Мъри. Тогава си помислих, че ще станем приятели.

— Нима? А пък аз си помислих, че ще станем нещо повече.

Тя го погледна изненадано.

— Защо?

— Защото разговаряхме и се смяхме цял час и ти нито веднъж не спомена, че си сгодена. Не знаех, докато не се появи Дерек и не те целуна, след което ме покани на сватбата. — Въздъхна, съзнавайки, че навлиза в опасна територия, но не можеше да се сдържи: — Останах с впечатлението, че за няколко минути забрави, че си с него.

— Не ставай смешен — възрази тя, но не особено убедително.

Той продължи да я убеждава:

— През тези няколко минути изпита желание да не си обвързана.

— Защо? За да се свалям с теб ли? — В очите ѝ проблесна гняв. — Егото ти е невероятно. Само защото не съм ти съобщила за моя годещ, не означава, че съм се интересувала от теб. Водехме банален разговор в бар. Нищо повече.

Той вдигна ръка.

— Добре, грешката е моя.

Ако я притиснеше още, можеше да го изгони, но след като веднъж я накара да говори, искаше да пита още.

— Наистина ли си помисли, че си падам по теб? — попита тя.

— Може би ми се е искало.

— Заради това ли преследваше Дерек? Заради мен ли? — Тя скочи на крака и прокара ръка през косата си. — Боже мой, това никога не ми е минавало през ум.

И той се изправи.

— Не, преследвах го, защото попаднах най-случайно на него в двора на музея, точно след като пазачът беше нападател, и защото Дерек беше нервен и всяка секунда променяше разказа си. Лични мотиви не съм имал. Не исках той да е виновен. Беше ми приятел.

— Беше ти съперник. Дерек ми каза, че сте си съперничели във всичко. Сигурно заради това насочи вниманието си към мен. Не бях ли само още един трофей, за който да се състезавате?

— Не знаех, че си гадже на Дерек, когато се запознахме — отбеляза той. — И когато разбрах, се отдръпнах. Не свалям жените на приятели.

— Тръгвай си.

Очакваше тези думи, откакто прекрачи прага.

— Почакай, отклонихме се от въпроса.

— С теб никога не сме имали нищо общо.

— Нека да поправа хвърчилото на Лукас. Не е сложно, пък и наистина искам детето да си има хубаво хвърчило.

— Защо?

— Загубих единия си родител, когато бях малко по-голям от Лукас. Тъжно ми е за него.

Тя го погледна объркано.

— Не разбирам какво искаш от мен, Джейсън.

Самият той не беше съвсем наясно, но знаеше, че не иска Бриана да гледа на него като на враг през целия си живот.

— В момента искам само да поправа хвърчилото.

— На Дерек нямаше да му бъде приятно да помагаш на Лукас. Нямаше да му бъде приятно да стоиш в тази кухня с мен.

— Дерек не е тук. Така че кажи, Бриана, ти какво искаш?

Тя се поколеба още секунда, но най-накрая обичта ѝ към Лукас надделя над ненавистта към Джейсън.

— Добре. Но само защото Лукас е разочарован повече, отколкото е редно за едно малко момченце.

— Съгласен съм.

— Но няма да го поправяш тук — добави тя с категоричен тон.
— Ще го поправиш у вас и после ще го донесеш.

— Лукас може би ще поиска да помага.

— Не прекалявай, Джейсън. И след като се пазари толкова много, гледай това хвърчило да бъде наред.

— Ще бъде.

Взе хвърчилото и тръгна към задната врата.

— И за да сме наясно — добави тя, — това в никакъв случай не означава, че те харесвам.

Той ѝ се усмихна.

— Може би не още.

* * *

След около двацет минути на вратата се позвъни и Бриана се подразни. Нямаше намерение да се разправя повече с Джейсън тази вечер. Неговите забележки я бяха разстроили. За онази вечер в бара не

си бе спомняла от години; беше скътала дълбоко в подсъзнанието си образа на сексапилния сваляч. Не ѝ беше трудно. След ареста на Дерек Джейсън се превърна в хладнокръвно, безжалостно ченге.

Но като отвори, на верандата стоеше не Джейсън, а Катрин Маркъм, облечена вече с джинси и сако.

— Отбих се в дома на Кейн и те ми дадох твоя адрес. Надявам се да нямаш нищо против, но се почувствах много зле, след като си тръгна днес от галерията, и ми се искаше да поговорим.

— Заповядай — покани я Бриана да влезе, любопитна да чуе какво има да казва.

— Кой е тук, мамо?

Лукас се появи със сънени очи и розови страни.

— Това е Катрин — отговори тя и го прегърна през раменете. — Била е приятелка с татко ти. А това е Лукас.

— Здравей — поздрави го тя неуверено. — Той е копие на Дерек. Нямах представа.

— Може ли да си хапна нещо?

— Да, банан. Ще вечеряме рано. — Обърна се към Катрин, докато Лукас отиваше тичешком към кухнята: — Нещо за пиене?

— Не, моля те, не се безпокой.

Бриана посочи дивана.

— Седни.

— Благодаря. Лицето ти е цял ден пред очите ми. Уайът беше груб с теб.

— Още по-груб с Дерек — отбеляза Бриана, сядайки на канапе срещу нея. — Не разбирам защо повярва на най-лошото за внука си.

— Според Уайът Дерек е пропилял всичко, което е получил от него. Чувстваше се измамен. Не твърдя, че е бил прав, а само отбелязвам какво беше неговото мнение. — Погледът ѝ се спря на огледало с богати орнаменти, окачено на стената. — Беше на Дерек — промълви. — Купи го от една разпродажба, въпреки че имаше пукнатина в стъклото. Струва ми се, че така си остана.

— Предполагам — отговори Бриана. — Тъкмо започнах да разопаковам вещите на Дерек от неговата къща. Нанси ги прибра на склад, когато той отиде в затвора, а аз се преместих в много малък апартамент, където едва побрах моите неща. Дори не съм сигурна

какво е имал. — Замълча за момент, забелязвайки бледността на Катрин. — Нещо лошо ли се е случило?

Другата жена се сепна.

— Не. Съжалявам. Осъзнах отново, че Дерек наистина е мъртъв.

Бриана кимна.

— Напълно те разбирам. Мисля си, че съм приела всичко, и тогава нещо извиква внезапно спомена, и болката ме зашеметява.

— Дойдох, за да ти кажа, че ако мога да помогна да откриеш какво се е случило с картините, много ще се радвам. Нямах възможност да помогна на Дерек, докато беше жив. Бих искала сега да го направя. По този повод говорих с леля си, след като ти си тръгна. Попитах я дали не е дочула някакви слухове. Помислих си, че неговата смърт може да е накарала някого да проговори.

Бриана също си бе задавала същия въпрос.

— Какво каза Глория?

Катрин се намръщи.

— За съжаление нищо полезно. И тя, и чичо ми са убедени, че Дерек е имал купувач, който или е получил картините и ги е скрил в трезор, или е чакал да освободят Дерек, за да приключат сделката.

— Ето нещо, което не разбирам — каза Бриана. — Защо човек ще си навлича толкова неприятности с кражба на картини, които не може да показва?

— Това постоянно се случва. Колекционерите са големи ексцентрици. Някои имат тайни стаи, пълни с произведения на изкуството със съмнителен произход. Широко известни изящни творби могат да останат скрити десетилетия.

Бриана се облегна и оптимизмът ѝ моментално изчезна.

— В такъв случай трябва ли да се откажа?

— Не казвам подобно нещо. Само искам да бъдеш реалистка. Може да отнеме повече време. А в този град не можеш да разчиташ на кой знае каква помощ.

— Няма ли да си навлечеш неприятности, като ми помагаш? — попита Бриана. — Сигурна съм, че семейство Маркъм няма да одобрят.

— Те не ме притежават — отвърна небрежно Катрин. — За всички Дерек е само крадец и престъпник, но аз си спомням различен човек. Той беше чаровен и забавен, беше наистина много талантлив

художник. Винаги откриваше най-интересната и уникална перспектива. Но съм сигурна, че това ти е известно.

Бриана нищо не каза. Изобщо не познаваше Дерек като художник, а само като умел бизнесмен със страст към изкуството. Когато се преместил от Ейнджълс Бей в Лос Анджелис, изоставил и тази част от живота си.

— Синът ти обича ли да рисува? — попита Катрин.

— Драска по малко. Не съм забелязала дарба, но той е само на четири.

— Имам скицник с някои от най-ранните рисунки на Дерек. Намерих го онзи ден, докато чистех. Може да ти го донеса да го дадеш на Лукас.

— Ще ти бъда много благодарна. Дори родителите му нямат много негови работи. Предполагам, че е рисувал главно в ателието на Уайът и той е унищожил всичко, което е останало от Дерек.

Катрин кимна.

— Уайът се ядосваше на Дерек много преди „Трите лица на Ева“ да бъдат откраднати. Но изчезването на портретите го вбеси. Той е вманиачен на тема живописиста на Виктор Делгадо. През по-голямата част от съзнателния си живот е издирвал „Трите лица на Ева“. — Тя се позамисли и после продължи: — Никога не разбрах защо Уайът дари картините на музея. Навярно чичо и леля са го убедили. Тримата са ги открили, когато са били заедно в Мексико.

Бриана се загледа в Катрин, досещайки се за неизказаното.

— Да не намекваш, че Уайът е искал картините за себе си, но някак си е бил убеден да се откаже от тях? Никак не ми прилича на глупак.

Катрин сви рамене.

— Не знам. Може да греша, но съм се питала дали враждебността на Уайът не прикрива някакви други чувства, например вина.

— Това никога не ми е минавало през ум — смая се Бриана.

— Ще се изненадам, ако Дерек не го е взел предвид — каза Катрин, като гледаше внимателно другата жена. — Вие двамата не сте ли обсъждали кой може да е взел картините, след като Дерек не е? Трябва да е имал някаква представа.

— Никога не е споменавал дядо си в тази връзка — отговори Бриана. — Времето за свиждане беше толкова кратко, че Дерек не искаше да го пропилява в разговори за изкуство. Обсъждаше този въпрос със своя адвокат и с частния детектив, когото наехме. Сега ми се иска да бях настоявала повече пред него. Опитвам се постоянно да си спомня нещо, което е казал и което може да даде някаква следа, но досега получавам само главоболие.

— Защо не оставиш миналото? Тези картини вече не могат да върнат свободата на Дерек.

— Да, но могат да изчистят името му. Имам син, за когото да мисля.

Катрин стана.

— Разбирам. Внимавай, когато говориш с Уайът. Щом става въпрос за изкуство, той не признава граници и не търпи хора, които застават на пътя му.

Което още повече навеждаше на подозрения. „Като че ли Уайът заприличва все повече на истинския крадец“ — помисли си Бриана, докато изпращаше посетителката. Не си спомняше името на Уайът да се споменава някъде във връзка с кражбата, пък и защо ли да го споменават? Той бе дарил картините на музея. Може би Катрин имаше право, може да е бил принуден да направи дарение и после да намери друг начин да си върне картините.

Но щеше ли Уайът да остави внука си да гние в затвора пет години заради някакви си картини? Именно това трябваше да разбере.

СЕДМА ГЛАВА

Бриана се събуди в сряда сутринта с главоболие. Цяла нощ мисли за Дерек и за Уайът, и за картините. Съмняваше се, че ако разговаря с Уайът, ще разбере нещо. Той ще я презре, ще я погледне по неговия снизходителен начин и ще ѝ каже, че ще гони вятъра, ако иска да докаже невинността на съпруга си. Като имаше предвид намека на Катрин, че Уайът не е дарил доброволно картините, се питаше разполага ли наистина с нова информация, за да занимае Джо Силвейра? Не. Необходимо бе повече. Но това повече щеше да почака. Сега трябваше да отиде на работа.

След като остави Лукас при дядо му и баба му, започна смяната си в магазина на работилницата за пачуърк. В края на третия час знаеше как да работи с касовия апарат и как да реже платовете и къде се намират стоките. Също така се запозна с две от продавачките. Стела беше с добро сърце, четирийсетгодишна разведена жена. Наскоро бе открила срещите по интернет и в промеждутъците, когато нямаше посетители, показа на Бриана някои от любимите си мъжки профили, оплаквайки се, че нито един от тях не е от Ейнджълс Бей. „Колко далеч трябва да отида, за да си хвана нещичко?“ — смееше се тя. На този въпрос Бриана не би се осмелила да отговори, след като тя самата от много дълго време си нямаше „нищичко“.

Другата продавачка — Ерин Маккарти — беше мълчалива жена на около трийсет и пет години. Насърчена от Стела, сподели, че със съпруга си се опитват да осиновят бебе и че имало в града някакво момиче, което вероятно ще им даде бебето си, но имало доста кандидати. След това млъкна, уплашена, че късметът може да ѝ изневери, ако говори много-много. През цялата сутрин в магазина търговията кипеше и Бриана загуби представа за всички хора, с които се запозна. Разбра защо Нанси работеше с удоволствие в магазина; в него цареше дух на приятелство и съпричастие. Хората идваха тук с горещото желание да създадат нещо ново и техният оптимизъм и радостно очакване бяха заразителни. Бриана вече започна да скицира

наум проект за пачуърк и почувства, че неусетно може да се превърне във вманиачен дизайнер.

Научи също така, че шиенето на пачуърк в Ейнджълс Бей не беше просто занаят, а и сериозен бизнес. Освен че се предлагаха материали и уникати на купувачите, група посветени изработваше класическите за града завивки, които се продаваха в цял свят.

Две жени, чието единствено задължение бе да търгуват по интернет, работеха в отделна служебна стая зад магазина. Никога нямаше да ѝ мине през ум, че магазинът издържа толкова много семейства.

Та като стана въпрос за семейство... ето че Нанси и Лукас влязоха и тя им се усмихна. Синът ѝ веднага изтича в прегръдките ѝ и я целуна. Запозна го с Ерин, която тъкмо бе обслужила една клиентка.

— Прекрасен е — каза с майчински копнеж в очите. — Прилича на теб. Носът му е като твоя.

Ерин беше първата, която не отбеляза само приликата на сина ѝ с Дерек, и това ѝ беше много приятно.

— Благодаря.

— Баба и дядо ме заведоха в градината с тикви — съобщи Лукас.

— А в пекарницата? — попита Бриана, избърсвайки остатък от червен конфитюр в ъгълчето на устата му.

— Изядох едно съвсем малко парченце торта. Баба каза, че трябва първо да обядваме.

Бриана се успокои, като чу, че свекърва ѝ все пак определя някои правила; Нанси и Рик бяха склонни да гледят безразсъдно Лукас.

— Нещо по въпроса за бебетата, Ерин? — попита Нанси.

— Молим се.

— Не се отказвай, надявай се.

— Няма да се отказвам — обеща Ерин. Обърна се към Бриана: — Ако нямаш нищо против, ще покажа на Лукас детската стая, докато ти се разпишеш в края на работната смяна при Фиона.

— Разбира се — съгласи се тя и остави Лукас на пода. — Трябва да разпиша нещо при Фиона, преди да си тръгнем — добави към Нанси.

Лукас тръгна с Ерин щастливо усмихнат, винаги готов да види нещо ново.

— Е, как върви тук? — попита свекърва ѝ.

— Страхотно. Бях затрупана с работа, направих някои грешки, но Стела, Ерин и Фиона ми помогнаха. Много са мили.

Нанси засия.

— Толкова съм доволна. Не е като учителската професия, но и там скоро ще се открие място. Ще свършиш ли работа с Фиона, за да отидем после да обядваме?

— Нека първо да обслужа тази клиентка. Мисля, че вече си е избрала.

Нанси се обърна, за да направи място на по-възрастна жена, приближаваща се до щанда. Щом двете се срещнаха, настръхнаха. Обичайното радостно изражение на Нанси изчезна. Другата жена стисна устни и въздухът помежду им запращя от напрежение.

Жената най-накрая отмести поглед от нея и остави на щанда плата, който си бе избрала. Като се обърна към Бриана, черните ѝ очи се разшириха от изумление:

— Ти!

Бриана не знаеше как да реагира. Жената ѝ се струваше смътно позната, но не си спомняше откъде. Видът ѝ беше невзрачен — прошарена кестенява коса, бледо лице без грим, като се изключеше розовото червило на устните.

— Значи е истина. Доналд ми каза, но аз не му повярвах. Много си дръзка.

Бриана потърси с поглед помощ от Нанси, но свекърва ѝ сякаш се бе вцепенила.

Тогава Стела заобиколи щанда и побутна Бриана леко встрани.

— Фиона те търси, Бриана. Аз ще се погрижа за вас, госпожо Ханлън.

Ханлън. Лорън Ханлън, съпругата на пазача, когото според слуховете Дерек бил нападнал.

— Моят съпруг още страда от главоболие и световъртеж — каза Лорън Ханлън с изпълнени с гняв очи. — Не е същият, откакто Дерек го удари. За да се опиташ да убедиш всички, че не го е направил ли си се върнала? За каква, по дяволите, се мислиш?

— Ето ви рестото, госпожо Ханлън — прекъсна я Стела. — Ето и плата. Всичко е тук.

Жената взе парите и торбичката от Стела, тръгна си и затръшна вратата на излизане.

— Добре ли си, мила? — попита загрижено Стела.

— Добре съм — отговори Бриана и пое дълбоко дъх, за да се успокои.

— Забравих да те предупредя, че Лорън идва от време на време тук — най-после заговори Нанси. — Обикновено се избягваме.

— И аз ще постъпвам по същия начин.

— Ще доведе Лукас — каза Нанси.

Бриана се обърна към Стела:

— Благодаря ти, че се намеси.

— Моля те. Виж какво ще ти кажа: каквото и да е направил Дерек или не е направил, ти си отделна личност. Много хора го разбират. А тези, които не го разбират, си е техен проблем.

За съжаление беше и неин проблем, както и една от причините да се страхува да доведе Лукас в Ейнджълс Бей. Можеше да изтърпи поведението на Лорън Ханлън, но нямаше намерение да понесе някой да наскърбява Лукас за нещо, което Дерек навярно дори не е извършил. Навярно ли? Изхвърли от мислите си съмнението. Точно сега нямаше да престане да вярва на съпруга си.

* * *

След като свърши смяната ѝ в магазина, Бриана отиде да обядва с Нанси и Лукас в „Червения рак“, после напазаруваха и минаха покрай къщата на Кейн да вземат Дигър. Като се прибраха с Лукас и кученцето, Бриана намери бележка, закачена на входната врата. Беше кратка и ясна: „Пускане на хвърчило — три часа.“

Джейсън не беше я подписал, но тя знаеше, че е от него. Наближаваше три часът.

— От кого е, мамо? — попита Лукас.

За миг се изкуши да го излъже. Всъщност най-вече се изкушаваше да намери Джейсън и да му забрани да идва, но беше късно. Вече бе казала на Лукас, че той ще поправи хвърчилото му.

— Джейсън ще донесе хвърчилото след няколко минути — обясни, докато отключваше вратата.

Детето се разпищя от радост. Бриана се надяваше, че се вълнува повече заради хвърчилото, отколкото че ще види Джейсън, но

подозираше, че в случая радостта се дължеше и на хвърчилото, и на Джейсън. Лукас жадуваше за мъжко внимание и дядо му задоволяваше донякъде тази потребност, но Джейсън беше по-млад и наподобяваше повече фигура на баща. Само че на нея никак не ѝ се искаше Лукас да гледа на него по този начин.

След няколко минути на входната врата се позвъни. Лукас тичаше подир нея, когато се запъти да отвори. Детето посрещна Джейсън с прегръдка, което сякаш го свари неподготвен, но бързо се съвзе.

— Хей, приятелче! Виж какво донесох.

Вдигна нагоре едно пурпурно хвърчило, което по нищо не приличаше на старото.

Лукас го зяпна смаян.

— Грамадно е.

— И съвсем различно — добави Бриана. — Ново хвърчило ли купи?

Джейсън сви рамене.

— Аз го направих. Използвах някои части от вашето.

И да беше така, тя не видя нито една позната част.

— Готови ли сте да го пробваме? — попита Джейсън.

— Сигурно трябва да излезем на улицата — предположи тя някак колебливо. Предпочиташе да не я гледат в квартала как тича по улиците с Джейсън Марлоу.

— Имаме нужда от повече пространство — каза той. — Знам едно хубаво място. Вземете си якета. За наш късмет излезе вятър.

— Не знам — чудеше се тя. — Не мога да оставям Дигър още сам. Ще изпокъса всичко вкъщи. А току-що го взех от свекърва ми.

— На твоето кученце ще му хареса там, където отиваме. Има много места за изследване, без да си навлече никаква беля.

Бриана се тревожеше повече за белята, която може би тя си навличаше, като излизаше с Джейсън. Но след като щяха заедно да пускат хвърчилото, предпочиташе да е вън от дома ѝ.

— Хайде да тръгваме.

Джипът на Джейсън беше паркиран на алеята на Пати. Като отвори багажника, за да прибере хвърчилото, Бриана видя неопренов костюм и плажни кърпи.

— Гмуркаш ли се? — попита.

— Понякога, но главно сърфирам. Хващаме големи вълни, движещи се към брега, особено когато океанът е бурен и вълните са високи.

— Звучи ми опасно и студено.

— И предизвикателство, и забавление е — отвърна той със светнали очи. — Човекът срещу природата. Решително съперничество. Трябва да опиташ някой път.

— Как не!

— Понякога е по-интересно да преживееш някое приключение в действителност, отколкото да четеш за него в библиотеката — усмихна се той.

Вече съжаляваше, че бе споменала за страстта си към книгите. Без да обръща внимание на забележката му, настани Лукас и Дигър на задната седалка, после седна на предната и закопча предпазния колан.

— Къде отиваме? — попита. — Надявам се извън града.

Той я стрелна с поглед.

— Мина много време, откакто момичетата ме криеха от родителите си.

— Не искам да наскърбявам Нанси и Рик. Държа много на тях.

— Аз също не искам да ги наскърбявам. Има една хубава местност на юг оттук, където постоянно духа вятър и има простор за тичане. С Дерек там пускахме хвърчилата си. С велосипеди се стига малко по-бавно, но с кола не е далеч.

Тя се загледа през стъклото към улиците, по които минаваха, и си представи две момчета с велосипеди, препускащи към брега със своите хвърчила. Какви невинни години! Нито един от двамата не си е мислил, че животът им ще се преобърне по този начин. След като напуснаха градската зона, пейзажът стана по-пасторален. Въпреки че имаше няколко големи къщи до бреговата линия, в края на краищата бяха малобройни и на големи разстояния една от друга. Видя табела за артистичната колония на Ейнджълс Бей и в далечината забеляза остъклена кръгла сграда. До нея имаше редица малки къщи.

— Какво е това там?

— Градският център по изкуствата. Уайът и още няколко други художници го построиха преди около петнайсет години. Ателието е в главната сграда; вилите гледат към морето и дават артистично

вдъхновение на гостуващи художници. Местното изкуство е в голям възход през последното десетилетие.

— Там ли рисуваше Дерек?

— От време на време, но по принцип рисуваше в дома на Уайът. Той живее на около километър и половина надолу по пътя. Къщата му се вижда от магистралата.

След няколко минути Джейсън свърна от пътя и паркира в края на просторна, равна ливада. Много добре. Не искаше да се тревожи, че Лукас и кученцето ще тичат по тясна ивица скалист бряг.

Щом Джейсън изключи мотора, детето разкопча предпазния колан. Тъкмо посегна да отвори вратата, когато Бриана го спря. Искаше първо да хване каишката на Дигър, преди палето да излезе. То също беше нетърпеливо да изследва новата територия. Като свали кученцето на земята, то хукна и я повлече след себе си. За щастие тича само няколко метра и спря, за да подуши цветята и да рови.

Докато Дигър ровеше, Джейсън клекна до Лукас да му покаже как да държи хвърчилото. Тя си помисли, че няма да се затруднят да вдигнат хвърчилото, защото вятърът духаше силно. Беше завързала косата си на опашка, но няколко кичура вече се изплъзнаха и се вееха пред лицето ѝ. Кожата ѝ се опъна от слънцето и от соления вятър, идващ от океана. Макар че ѝ беше малко студено, се почувства по-бодра за пръв път от много време насам.

— Хайде, Лукас, пускай го — насърчи детето Джейсън и се отдръпна.

— Няма ли първо да му покажеш? — попита тя, изненадана, че оставя Лукас сам да се оправя.

— Това е неговото хвърчило. Той пръв трябва да го пусне да лети. — Джейсън кимна на детето да го насърчи. — Само го дръж здраво.

Лукас се затича и след секунди хвърчилото се издигна. Бриана се изплаши. Ами ако хвърчилото се издигнеше прекалено високо и повлечеше сина ѝ към отвесния скалист бряг? Но Джейсън вече тичаше редом с детето.

Разнесоха се викове и смях, докато хвърчилото се издигаше и просветваше в сивеещото небе. Неочаквани сълзи напълниха очите ѝ. Никога не беше виждала Лукас толкова щастлив, освободен от мрачната тишина, която ги бе заобикаляла толкова години.

Препъна се, когато Дигър се отскубна внезапно от ръката ѝ. Явно реши, че момчетата се забавляват прекалено бурно без него и бързо ги догони. Бриана изгуби представа колко пъти кръстосаха ливадата, но най-накрая кученцето и Лукас капнаха от умора и се проснаха на тревата.

Джейсън остави хвърчилото на земята. Косата му беше разрошена от вятъра, очите му блестяха от удоволствие. Изглеждаше млад, щастлив и безгрижен.

— Твой ред е — усмихна ѝ се, като ѝ подаде хвърчилото.

— И така съм си добре.

— Не може да дойдеш тук и да не пуснеш хвърчилото.

— Тичах няколко километра, докато гонех теб, Лукас и кучето.

— Дай ми каишката. — В очите му съзря само насърчение. — Трябва да го направиш, Бриана. Ще видиш каква радост ще изпиташ, като се оставиш на вятъра. Искам да го почувстваш.

Думите му носеха обещание, твърде изкусително обещание, за да му устои.

Лукас ѝ даде няколко съвета, когато тя се затича към стръмния, скалист бряг. Не възнамеряваше да отиде толкова далеч, но щом хвърчилото полетя, като че ли и тя се издигна с него. Беше невероятно чувство на волност. Краката ѝ бяха вкопани в земята от години, с наведена глава си проправяше път в живота, без никаква истинска радост. Не си спомняше кога за последен път е поглеждала нагоре, последния път, когато е мечтала. Вятърът се виеше около нея, сякаш я загръщаше с любов. Долови гласове, шепнеци във въздуха, и у нея изникна абсурдната мисъл, че ангелите пеят. И някъде в този хор позна гласа на Дерек, сега по-щастлив, а не изпълнен с горест и вина; извисяваше се с любов и надежда. „Доиде време за твоите мечти, Бриана. Нека да бъдат големи, нека да бъдат дръзки, нека да се сбъднат.“

Не съзнаваше, че плаче, докато не престана да тича, и Лукас, и Джейсън не я погледнаха разтревожени.

Избърса страните си с ръка и се усмихна.

— От вятъра е — излъга. — Беше неописуемо. Благодаря ти.

Джейсън кимна, но разбра неизреченото зад нейното извинение.

— Моля те. Заслужаваше го.

— Ще спечеля ли състезанието, мамо? — попита Лукас.

— Едва ли има значение, детето ми, щом като можеш да се радваш като днес.

— Забавленията не са приключили още — заяви неочаквано Джейсън. — Готови ли сте за още приключения?

— Да! Да! — заподскача Лукас, а кученцето се разлая, сякаш беше на същото мнение.

Джейсън се разсмя:

— Ето, имам двама кандидати. А ти?

Подаде ръка на Бриана и тя я хвана, без да се замисли. Пръстите му обвиха нейните и я разтърси внезапно, възхитителен трепет. Не беше изпитвала еротично вълнение или близост с мъж от много дълго време. Беше толкова хубаво, че се изплаши. Дръпна ръката си от неговата и хвана Лукас за ръка. Този бе мъжът, за когото трябваше да се държи.

Джейсън ги поведе по виеща се пътечка към морския бряг. Заобиколен от високи, отвесни скали, брегът беше закътан и колкото и изненадващо да бе, не се усещаше и най-слаб повей на вятъра.

— Нарича се Тайния залив — каза ѝ Джейсън.

— Разбирам защо се казва така. Толкова усамотено и тихо е.

— Тук са намерили убежище трима корабокрушенци от „Габриела“ — продължи той. — Спасили са се на дъски от кораба и бурята ги изхвърлила на този бряг.

Плитката вода просветваше прелестно синьо-зелена и се плискаше едва-едва в пясъка. На неколкостотин метра, от другата страна на носа, вълните бяха бурни и се разбиваха с трясък, но естествената бариера пазеше тази ивица от брега.

— Дигър иска да влезе във водата — съобщи Лукас. — Ще го пуснем ли?

Джейсън кимна.

— Не вярвам, че може да загази тук.

Откопча каишката и Дигър се втурна към океана.

Детето веднага тръгна след него.

— Не се приближавай много до водата — предупреди го майка му.

Лукас взимаше уроци по плуване, откакто стана на две, и обичаше водата, но в океана никога не беше плувал. За щастие вниманието му привлякоха мидичките по плажа и взе да ги разглежда.

Бриана въздъхна дълбоко и се почувства още по-умиротворена в това тихо заливче, където фученето на вятъра едва се долавяше.

— Харесва ми океанът. Има нещо много привлекателно в това да стоиш на ръба на континента и то те кара да се чувстваш хем велик, хем нищожен като прашинка.

— А изпитваш ли желание да видиш какво има зад хоризонта?

— Вече съм била там.

— Вярно; ти си пътешественичка. Забравих. — Взе едно камъче и го метна в океана. — Най-далечното място, на което съм бил, е Хавай.

— Да сърфираш ли?

Той се усмихна.

— Някои вълни там са огромни.

— Представям си.

Тя седна по турски на пясъка и прекара несъзнателно пръсти през пясъчинките.

Джейсън седна до нея и изпъна дългите си крака. И двамата се загледаха в Лукас и кучето, които играеха на брега. Много отдавна не се беше чувствала толкова спокойна.

— Умълча се — отбеляза Джейсън.

— Спокойно е тук.

Изниза се още минута и въпреки красотата на пейзажа тя почувства помежду им растящо напрежение.

— Защо просто не ме попиташ за онова, което ти се върти в главата? — каза Бриана най-накрая.

Той ѝ хвърли поглед.

— За какво говориш?

— Усещам любопитството ти.

Скръсти ръце пред гърдите си с чувството, че трябва да бъде предпазлива, че трябва да се защити.

— Защо Дерек? — попита той най-после.

Бриана въздъхна дълбоко. Лесен въпрос, нали? Запозна се с Дерек в неговата художествена галерия. Беше поканена на изложба от приятел на родителите ѝ. Закъсня, възпрепятствана от необичайна за Южна Калифорния буря. Беше се втурнала в галерията и бе застанала пред огледалото във фоайето, за да оправи косата си. Тогава зад нея застана мъж и погледите им се срещнаха в огледалото. Беше поразена

от красивите му лешникови очи, които сякаш промениха цвета си, докато той я гледаше втренчено. Тя не можеше да отмести поглед, нито пък той.

— На толкова много хора погледите се плъзгаха покрай мен — прошепна Бриана. — Фактически за родителите си бях невидима, но Дерек ме видя. Накара ме да се почувствам все едно съм най-важната личност в залата. Като се запознахме, ми каза, че ако още рисувал, щял да ме нарисува, защото никога не бил виждал такива сини очи. — Почувства се неловко и се покашля. — Сигурно си мислиш, че се хваля.

— Имаш хубави очи — потвърди Джейсън.

— Дерек също имаше страхотни очи. Той ме докара до луд възторг. Шест месеца живяхме във вихъра на любовните срещи. Всичко се случваше светкавично. Аз бях на двайсет и пет и през живота си с никого не се бях забавлявала толкова много. Не исках да има край, затова когато ми предложи да се омъжа за него, веднага приех. А когато ме доведе в Ейнджълс Бей и Нанси ме прегърна и ме притисна към себе си, се почувствах като у дома. Каза ми, че ще ѝ бъда дъщерята, която не е имала. Рик също беше толкова сърдечен и великодушен. Те бяха моят образец за семейство.

— Никога ли не ти мина мисълта, че е малко прибързано? Не се ли запита познаваш ли наистина този човек?

Тя навлажни устните си.

— Може би си помислих, но бях млада и когато Дерек беше до мен, се избавях лесно от съмненията. Присъствието му беше страхотно. Щом се намираше някъде, всички разбираха.

— Вярно е. — Той впи поглед в нея. — Ами след процеса, Бриана? Присъства в онази съдебна зала и чу свидетелските показания. На нито едно ли не повярва? Не видя ли пропуски в историята на Дерек?

— Видях пропуски в твоето разследване — отвърна тя.

— И през изминалите пет години ли не се усъмни? Нищичко, нито капка съмнение!

— Да говорим за нещо друго — настръхна тя.

— Болно място ли засегнах?

— Разкажи ми повече за залива и за корабокрушенците, които били изхвърлени на този бряг. Или пък да си тръгваме.

Джейсън се поколеба:

— Добре, засега сменяме темата. Трима души са се добрали дотук. Не са знаели, че повечето от оцелелите са стигнали до брега на няколко километра северно от тях. Живеели на брега, а когато времето било лошо, се подслонявали в пещерите. — Посочи към оголените скали в далечния край на плажа. — При отлив може да се влезе вътре. Пещерите се простират дълбоко в брега. На стените още личат издълбани надписи от времето, когато мъжете са се крили там.

— Можем ли да разгледаме? — попита тя, потръпвайки радостно пред перспективата.

— Сега идва приливът и е много опасно. Понеже водата не достига дъното на пещерата, човек може да се подслони там няколко часа. Ще дойдем пак, когато има отлив, но първо трябва да проверя. Двамата с Дерек открихме пещерите. Очаквахме да намерим скелети и злато от корабокрушението, но попаднахме само на някакви знаци по стените. Това не спря другите деца. Колин веднъж бе отнесен от течението и едва не се удави. Кълнеше се, че го е спасил ангел, но аз си мисля, че просто извади късмет. След този случай за известно време входовете към пещерите бяха преградени с въжета и хората забравиха за тях. Любопитството им се изчерпа.

— Кои са били корабокрушенците, които са се спасили на този бряг?

— Кейлъб Хюз, Питър Денфорт и Рамон Делгадо.

Тя се сепна при споменаването на единия от братята Делгадо.

— Бях останала с впечатлението, че Рамон и брат му Виктор заедно са доплували до брега.

— Намерили са се след няколко месеца, когато мъжете си пробили път към сушата. Щом научил, че Ева е мъртва, Рамон обвинил брат си за нейната смърт.

— Затова някои хора предполагат, че Рамон е откраднал „Трите лица на Ева“, нарисувани от Виктор — завърши тя с въздишка. — Винаги стигаме до тези картини, нали? — След кратко мълчание добави: — Вчера говорих с Катрин Маркъм. Познаваш ли я?

— Да. Тя е от града.

— Намекна, че Уайът може би не е искал да дари картините на музея, а е бил принуден от чичо ѝ и леля ѝ.

Погледът на Джейсън не трепна.

— Да не би да обвиняваш Уайът, че е откраднал картините?

— Обмислял ли си тази възможност?

— Той притежаваше картините. Защо да ги подарява, ако е искал да ги запази за себе си? А колкото до предположението, че Уайът може би е бил принуден от Маркъм... — Поклати глава. — Никакъв шанс. Уайът е решителен човек. Каквото иска, си го взима.

— Точно така.

— Бриана, знам, че търсиш кого да обвиняваш, но поемаш в грешна посока.

— Готова съм да променя мнението си... нещо, което ти не искаш да направиш.

— Познавам Уайът. Ти не го познаваш. Затова на мен ми е по-лесно да видя кой път води до задънена улица. — Въздъхна. — Познавах и Дерек, сигурно по-добре от теб. Мечтите му може и да се бяха променили през годините, но бяха все така големи. В деня преди кражбата дойде у дома, докато ти си купуваше булчинска рокля. Говори за новите си връзки в Ел Ей, за знаменитостите, с които работел, за парите, които хората били склонни да харчат за изкуство. Каза, че животът му се развивал точно както го бил планирал.

— Той работи усилено, имаше амбиции, но и повечето хора имат. Свързваш всичко, което е казал или направил Дерек през онази седмица с това, че е крадец.

— Работех с фактите, с които разполагах. Трябва да оставиш всичко да отmine, Бриана. Ще се измъчиш и защо? Посвети пет години от живота си да се бориш за Дерек. От колко години още ще се откажеш? Ако не загърбиш миналото, никога няма да имаш бъдеще. Не е честно спрямо Лукас. Той има нужда от майка, която живее в днешния ден, а не в миналото. — Вдигна ръка, а очите му търсеха извинение. — Съжалявам. Не прозвуча, както възнамерявах, но няма да те лъжа, Бриана. Давам ти обещание.

— Само защото си честен, не значи, че си прав. — Погледна часовника си и си спомни, че адвокатът на Дерек ще пристигне у тях само след няколко минути. — Трябва да се връщам. Имам среща в пет.

Взе хвърчилото от земята и повика Лукас. Той дотича с мокрото кученце. Черната козина на Дигър беше подгизнала от вода и наслоена с пясък, който енергично изтръскваше върху тях.

— Май е мръсен — каза детето.

— Няма проблем — отговори Джейсън. — В колата имам хавлиени кърпи.

Взе каишката от Лукас и ги поведе към колата.

Джейсън избърса набързо Дигър, преди да го остави на задната седалка до детето и да затвори вратата. Бриана седна на предната седалка.

— Благодаря за хубавия ден. За Лукас беше невероятно.

— Прекарах много приятно. И си мисля, че и на теб за кратко ти беше много приятно — каза той многозначително.

Тя извърна поглед. Беше много по-приятно, отколкото си бе представяла.

* * *

Като пристигнаха, завариха черно БМВ пред къщата. Господин Айзъкс ги чакаше на верандата. Беше шейсетгодишен, но болестта го бе състарила. Косата му сивееше и черният му костюм изглеждаше с няколко номера по-голям.

Джейсън я погледна колебливо.

— Този човек не е ли адвокатът на Дерек?

— Да, носи нещо за мен.

Като видя кафявия пощенски плик в ръцете му, почувства как я обзема паника. Не беше сигурна, че е готова да прочете каквото и да е имал да й каже Дерек лично.

— Кой е този човек, мамо? — попита Лукас, както винаги любопитен.

— Един приятел. — Погледна Джейсън. — Знам, че не бива да те моля, но дали не би отвел Лукас вкъщи да го занимаваш няколко минути? Аз няма да се бавя.

— Имам по-добро предложение. Да заведе ли Лукас да се запознае с някой от домашните любимци на Пати? Тя има говореща птица.

— Разрешаваш ли, мамо? — помоли Лукас. — Може пи и Дигър да дойде?

— Да — отвърна Бриана с облекчение. — Благодаря, Джейсън.

— Няма проблем.

Тя слезе от колата и се запъти към господин Айзъкс, а Джейсън влезе с Лукас и кученцето в съседния двор.

— Извинете, че закъснях — каза Бриана. — Надявам се, че не сте ме чакали дълго.

— Не, само няколко минути.

Преглътна с усилие, като видя познатия нечетлив почерк на Дерек, и взе плика с разтреперани ръце. Беше по-дебел, отколкото бе очаквала. Имаше нещо повече от писмо.

— Ще влезете ли? — покани тя адвоката.

— Не, благодаря. Пътят е дълъг и веднага тръгвам обратно.

— Признателна съм ви, че се нагърбихте сам да ми го донесете. Наистина ли не искате нещо за пиене, преди да потеглите?

Той ѝ се усмихна със съчувствие.

— Не горите ли от нетърпение да го отворите?

— Предполагате ли какво има в писмото?

— Наистина не знам. Дерек ми го даде преди около година и ми каза да ви го предам, ако нещо се случи с него. И през ум не ми е минавало, че ще се наложи да ви го донеса. Оставям ви да го прочетете.

Адвокатът кимна и тръгна към колата.

Когато той си замина, Бриана седна на верандата и се загледа в името си. Каква страхливка е! Нямаше от какво да се страхува. Дерек вероятно ѝ бе написал любовно писмо, думи, които да топят душата ѝ, докато е жива.

За съжаление това предположение не я успокои. Макар и да каза току-що на Джейсън как Дерек я бе омаял, докато я ухажваше, бе изминало много време откакто наистина бе чувствала неговата любов... и още повече, откакто бе чувствала любовта в себе си. През изминалите няколко години понякога изпадаше във вцепенение. Изгубваше досег със своите сетива, с чувствата си, със сърцето си. В нейния живот Дерек се бе превърнал в привидение много преди да умре, в призрачно присъствие, което я държеше в плен. Всеки ден се разкъсваше между желанието да остане и необходимостта да избяга. Никой, който не е бил в нейното положение, не би могъл да разбере какво означава да обичаш човек, който е в затвора.

Все пак, каквото и да е имал да ѝ каже, искаше да го научи. Внимателно отвори плика.

ОСМА ГЛАВА

Бриана не съзнаваше ясно какво бе очаквала, но положително не и купчина скици. Запрелиства ги и всяка рисунка я объркваше все повече. Те бяха невероятно детайлни и както изглежда, изобразяваха хора и места със значение в живота на Дерек. Дори имаше една, на която беше тя пред огледалото в галерията, където се срещнаха за пръв път, а зад нея се мяркаше сянка на мъж. Така ли бе прекарвал Дерек безкрайните дни в затвора? Защо никога не ѝ бе казал, че рисува?

Остави рисунките настрана, взе един по-малък бял плик и извади писмо. Сърцето ѝ се разтуптя лудо, като започна да чете:

„Скъпа Бриана,

Когато дойде на свиждане, имаше толкова много неща, които исках да ти кажа, но като че ли не можех да намеря думи. Времето ни винаги е толкова кратко и не искам да го пропилявам. Държа да знаеш, че съм дълбоко трогнат от твоята преданост и от твоята любов, но се чувствам и виновен, че те обвързах с този ужасен живот. Не биваше да разрешавам да се омъжиш за мен, но аз винаги съм бил егоист. Мислех кое е добро за мен, а не за теб. Отначало вярвах, че след броени дни ще ме освободят. Никога не съм си представял, че ще съм тук. Казах си, че ще успея да ти се отплатя, но е невъзможно да ти върна годините, които ти отнех.“

Думите се замъглиха и тя преглътна сълзите си.

„Не съм ти казвал винаги истината. И сега не ми е лесно. Тайните ми са като бездна. Измислих много отдавна живота, който исках, и започнах сам да вярвам на своите

лъжи. Въобразявах си, че ще мога да взема фалшивото и да го направя автентично. Въобразявах си, че ще мога да измамя света, но огледалото винаги отразява истината и трябваше да съм по-разумен.

Не съм откраднал «Трите лица на Ева», но не съм и абсолютно невинен.

Не съм човекът, за когото ме мислиш. Ако събера смелост да ти кажа всичко, никога няма да прочетеш това писмо или да видиш рисунките, които нарисувах само за всеки случай... Ще спя по-спокойно, като знам, че един ден ще разбереш цялата истина, дори ако мен ме няма, за да ти я разкажа.

Надявам се, че ще живеем дълги години заедно, но в затвора какво ли не става. Като че ли всеки ден някой или се разболява, или умира. Ако нещо ми се случи, грижи се за себе си и за нашия син. Искам да знаеш, че каквито и лъжи да съм изрекъл, едно е истина — обичам теб и Лукас повече, отколкото съм си представял, че мога да обичам. Вие двамата ме накарахте да пожелая да стана по-добър човек. Надявам се някой ден да надмина стократно вашите очаквания и вместо години като тези да изживеем други, които и двамата ще искаме да си спомняме.

Обичам те.

Дерек“

Гласът на Дерек звучеше ясно в главата ѝ, очите му настояваха да разбере. По страните ѝ рукнаха сълзи като през скъсан язовирен бент. Плачеше за мъжа, умрял твърде млад, за момченцето, което щеше да порасне без баща. Плачеше за края на техните мечти и защото трябваше да остави болката да си отиде. Сдържаше я със седмици, като се преструваше пред сина си, но този момент беше само неин.

Най-накрая сълзите ѝ пресъхнаха. Избърса очите си с ръкав и прибра писмото и рисунките в плика. След това влезе вътре да наплиска лицето си със студена вода. Избърса се и се загледа в огледалото. Косата ѝ беше сплъстена от крайбрежния вятър, очите ѝ още бяха зачервени и блестяха малко повече от обикновено, но следите

от риданията ѝ вече не личаха. Биваше я да се преструва, че всичко е наред, и този ден с нищо нямаше да бъде по-различен.

Дерек пишеше, че и той се е преструвал. „Не съм човекът, за когото ме мислиш.“ Тогава кой бе той? И какво имаше предвид, като твърдеше, че не е откраднал картините, но същевременно не е абсолютно невинен? Ако искаше тя да разбере истината, защо думите му бяха толкова загадъчни? Защо продължаваше да пази тайни, след като вече излежаваше присъдата си? Нищо не разбираше. С въздишка се извърна от огледалото. Трябваше да прибере Лукас.

Отиде в съседната къща и позвъни на вратата. Джейсън отвори след секунда.

— Къде е Лукас? — попита тя, влизайки в гостната.

— В кухнята. Мъчи се да научи папагала да говори.

— Ще го взема.

Понечи да мине покрай него, но той я хвана за ръката.

— Детето си играе, добре е, но пък ти не изглеждаш толкова добре. — Проследи погледа ѝ към коридора. — Не се притеснявай, Лукас не може да ни чуе. Кухненската врата е затворена. Другите животинчета не харесват твоето кученце, затова го изолирах. Какво се е случило? Какво искаше адвокатът на Дерек? Защо си плакала?

Тя се опита да се отскубне, но той не я пусна.

— Нищо не се е случило.

— Не ти вярвам.

— Остави ме — каза тя. Беше твърде разстроена, за да се разправя и с Джейсън.

Той се загледа в нея. В очите му прозираше нерешителност.

— Знам, че трябва да те оставя.

Дъхът ѝ секна от погледа му. Много време бе изминало, откакто мъж я бе гледал с такова желание... и откакто сама бе усещала същото привличане. В напрегнатата атмосфера помежду им прескочи електрическа искра, очакването я заля като вълна. Искаше онова, което не биваше да иска, търсеше онова, което не биваше да търси. Ако само той извърнеше поглед... ако само тя имаше сили да погледне встрани.

Помисли си, че ще я целуне, но той пусна ръката ѝ и отстъпи. Пъхна ръце в джобовете си, сякаш се страхуваше, че ще посегне отново към нея.

И тя се страхуваше. Защото извън всякакъв здрав разум копнееше за неговата милувка. Копнееше да я вземе със силните си ръце и да я прегърне, наистина да я прегърне, както мъж прегръща жена, която безумно желае да отведе в леглото.

Умът ѝ говореше: „Мисли“. Тялото ѝ крещеше: „Действай“.

Тя скъси до минимум разстоянието помежду им, плъзна ръце около кръста му и притисна устни до неговите, вцепенени от шок. Искаше да пие от силата му, да вкуси забрава от устните му, да бъде себе си отново — жена, а не майка, съпруга, вдовица. Не искаше да плаче повече, не искаше повече да се чувства като изгубен кораб в бурно море. Искаше да пусне котва до действително съществуващ бряг. Искаше да изпита нещо по-хубаво от болка.

Пое езика му в устата си, чу как той изстена и усети ръцете му върху ханша си. Притисна я към слабините си. Беше превъзбуден. Тя потърка гърдите си в неговите, плъзна ръка под ризата му и заопипва неспокойно атлетичната мускулатура. Джейсън беше целият само мускули и жар, страст и нежност. Неговата енергия беше поразителна, заразна. Обхвана я трескава възбуда.

Той я притисна към стената и отвърна пламенно на целувката ѝ. Тя усещаше всеки сантиметър от тялото му. Харесваше ѝ необузданият му порив. Не мислеше, само чувстваше, а се чувстваше наистина божествено... докато Джейсън не се отдръпна като попарен от нея.

Впи поглед в лицето ѝ и дрезгаво изрече:

— Какво правим, по дяволите?

Тя нямаше отговор. Както се нижеха секундите, чу кряска на папагала, което ѝ напомни, че Лукас е в съседната стая. Ами ако беше влязъл и ги беше видял? Не биваше в никакъв случай да се отдава на подобно безразсъдство.

— Бриана? — Джейсън се вглеждаше напрегнато в нея.

— Не зная. Извини ме.

— Не искам извинение — уточни ясно той. — Искам обяснение.

В един миг ме мразиш, в следващия се нахвърляш да разкъсаш ризата ми.

— И ти ме целуна — напомни му тя.

— Естествено, че те целунах. Искам да те целуна от секундата, когато те зърнах в бара на Мъри преди пет години.

— Това не е вярно — възрази тя, шокирана от твърдението му.

— Абсолютно вярно е. Когато те видях на високото столче до бара да пиеш бяло вино, и косата ти дълга до кръста, очите ти — красиво синьо небе, устните ти... — Погледът му се плъзна към устните ѝ. — Толкова нежни и съвършени. Помислих си: „Това е тя, тази жена съм чакал“.

При тези думи дъхът ѝ секна.

— Не си помислил това.

— Имах чувството, че падам от отвесна скала. Намеренията ми спрямо някоя жена се простираха до една нощ, седмица или може би месец. Но ти... Не зная какво ми се случи. Ти ръсеше всичките онези интелектуални факти за виното и аз бях обречен завинаги.

— Понякога дърдорят врели-некипели, когато съм нервна.

— В такъв случай и ти си почувствала привличане. Ето защо не ми каза, че си сгодена.

Онази вечер ѝ хареса да разговаря с Джейсън. Той беше забавен, секси, интересен и много по-добър слушател от Дерек, който имаше навика да обсебва повечето от техните разговори. Не знаеше дали съзнателно е премълчала факта, че е сгодена, или просто не се е стигнало до този въпрос. Но не се случи нищо между тях и нищо нямаше да се случи, дори Дерек да не беше влязъл в онзи бар.

— Разбери, изпихме заедно по няколко питиета преди сто години — каза тя. — Може би си изпитал нещо към мен, но аз бях влюбена в Дерек. Съжалявам, ако ти причинявам болка, но такава е истината.

Той я изгледа продължително.

— Добре, значи тогава си била любезна. — Пристъпи към нея и тя инстинктивно направи крачка назад. — А тази вечер? Пак ли беше любезна?

Дъхът му галеше страната ѝ, а предизвикателният му поглед ѝ въздействаше още по-силно. Но не биваше да се поддава отново.

— Би ли се отдръпнал.

— Защо ме целуна, Бриана?

— Бях разстроена. Ти беше тук. Просто се случи.

— Защо беше разстроена?

Тя се поколеба, тъй като не ѝ се искаше да говори за подробностите в писмото, но трябваше някак да отвлече вниманието му.

— Господин Айзъкс ми донесе писмо от Дерек. Помолил го е да ми го предаде в случай че умре.

Очите на Джейсън проблеснаха опасно.

— Какво пише?

— Лично е. Но основното е, че ме обича и че не е откраднал картините — две неща, които, сигурна съм, не би искал да чуеш.

— Тогава защо се разстрои толкова много?

— Ти няма ли да се разстроиш, ако получиш писмо от любим човек след смъртта му.

— По-скоро ще ми подейства утешително, освен ако не пише нещо, което би ме изненадало. Такъв ли е случаят с Дерек?

Нямаше намерение да дава на Джейсън повече възможности да я напада.

— Лукас сигурно се чуди къде съм. Ще го отведе.

— Нима ще си отидеш просто така, преструвайки се, че нищо не се е случило между нас?

— Мисля, че е най-добре и двамата да постъпим по този начин. Каквито и да са били чувствата ти преди пет години, каквито и да са сега, няма значение.

— Ами твоите чувства?

— Искаш ли да знаеш как се чувствам? Вцепенена съм, смразена. Може би те целунах, защото ми се е искало да усетя някакво чувство. Нищо повече. Между нас никога нищо не може да се случи.

— То вече се случва, Бриана.

— Тогава трябва да забравим, защото Дерек ще бъде винаги помежду ни.

— Само ако ти държиш да остане там.

— Длъжна съм. Възпитавам неговия син и пред родителите му съм задължена.

— И това ли е всичко? Никога ли няма да си позволиш да се срещаш с друг мъж?

— Дали ще бъде „никога“, не знам, но не и в момента, не и с теб.

— Историята не свършва тук — каза той рязко. — Но засега... Ще доведе Лукас.

Бриана си отдъхна, щом той се отдалечи по коридора. Вдигна лявата си ръка и се загледа в големия диамант, който Дерек постави на пръста ѝ преди толкова години. През последните месеци пръстенът ѝ

бе станал хлабав и както си играеше с него, се изхлузи лесно. Много пъти се питаше дали да не го свали изобщо след смъртта на Дерек, но ако се откажеше от него, тогава какво щеше да й остане?

Знаеше как да бъде негова съпруга, дори негова вдовица, но много отдавна бе забравила самата тя коя бе.

* * *

Бриана се мята и въртя през по-голямата част от нощта, мислите й скачаха ту към тревожното писмо на Дерек, ту към неочаквано тревожната целувка. Не разбираше нито едното, нито другото... или пък себе си. Никога не бе очаквала, че ще се чувства така разкъсвана.

Джейсън й напомни за онова момиче, което бе някога, момичето на бара, което бърбеше за виното, флиртуваше със сексапилен непознат и имаше толкова много възможности пред себе си. Дали съществуваше някаква вероятност да я преоткрие? Или бе твърде късно?

Беше се борила за Дерек. Може би е време да се бори за себе си.

На сутринта стана с ново решение и за пръв път от много време почувства надежда. След като нахрани и облече Лукас, взе ключовете за колата. Трябваше да остави него и Дигър при Нанси и да отиде за сутрешната смяна в работилницата. Лукас беше сънлив и се тътреше, от друга страна, Дигър се дърпаше на каишката.

Като излязоха най-накрая от къщата, видя, че Джейсън сваля дъските за сърф от багажника на джипа. Косата му беше мокра, страните — зачервени от водата или от вятъра, брадата — леко набола. Носеше клин и прилепнала, влажна тениска.

— Здравсти, Джейсън — извика Лукас и след поздрава се втурна към него.

Джейсън го прегърна.

— Накъде сте се запътили? — попита, като се усмихваше топло на момченцето.

— С баба ще правим сладки, докато мама работи.

— Ще падне веселба.

— Искаш ли да дойдеш? — попита Лукас със своята детска невинност.

— Не мога. Отивам на работа.

— Лукас, вземи Дигър и се качи в колата.

Бриана му подаде каишката.

— Може ли да пуснем хвърчилото по-късно? — попита Лукас Джейсън. — Трябва да тренирам преди състезанието.

— Ще видим — отвърна Джейсън, поглеждайки към нея.

Трябваше да се качи в колата си, но се бавеше.

— От сърфинг ли се връщаш сега?

— Да, тази сутрин имаше наистина страхотни вълни. Някой ден трябва да дойдеш с мен.

— Не плувам добре.

— С мен няма страшно — каза той.

Помежду им избликна подмолно привличане, което, тя знаеше, че Джейсън усеща точно толкова, колкото и тя. Съзнаваше също така, че Лукас чака, както и нейната свекърва, и работата в магазина. Тогава защо не тръгва?

— За снощи — започна тя.

Той я прекъсна:

— Да не говорим за това.

— Не биваше да те целувам — сниши тя гласа си почти до шепот. — Чувствах се, как да кажа, развълнувана, неразумна.

— Следващия път няма да спра — предупреди я той.

— Следващ път няма да има.

— Със сигурност ще има.

— Тръгвам.

— Добре — подсмихна се той. — А пък аз ще те гледам как вървиш.

— Защо?

— Наистина не ти трябва да знаеш.

Той се усмихна.

Бриана пламна от втренчения му поглед и тъкмо се готвеше за бързо отстъпление, когато до тях спря кола. Вратата се отвори и слезе Кара.

— Хей, здравейте — поздрави ги тя, местейки любопитен поглед ту към нея, ту към него. — Тук ли се премести, Джейсън?

— Да. Ти у родителите си ли отиваш?

— Да, нека баба да погледа малко Фейт.

— Бебето там ли е? — посочи той към колата. — Я да го видя.

Джейсън отвори задната врата, а Кара се обърна към Бриана:

— Ще се видим в магазина. Събираме се няколко жени по обяд, за да изработим завивка за бебето на Ани Дюпон. Ако имаш възможност, ела при нас, след като свърши смяната ти. Ще дойде Шарлот, мисля, че се запознахте. Ще бъде весело.

— Ще видя дали Нанси може да гледа Лукас половин час повече — отговори Бриана, тъй като не ѝ се водеха дълги разговори. — Тръгвам. Не ми се ще да закъснявам.

Качи се в колата, даде на заден, докато Джейсън се занимаваше с Кара и бебето. Може би трябваше да откаже поканата на Кара. Щом двете останеха насаме, вероятно щеше да ѝ задава въпроси. Все пак имаше три часа, за да измисли отговори.

* * *

— Вие двамата ми се струват съмнително близки — каза Кара на Джейсън, докато Бриана излизаше от алеята.

— Само по съседски — отговори той.

— Така ли вече го наричат? О, хайде, Джейсън, какво става между вас? Мислех си, че Бриана не те харесва, но преди секунда не ми се стори изпълнена с омраза.

— Стана така, че се опознахме малко по-добре.

— Само толкова ли ще ми кажеш? На най-старата и най-скъпата си приятелка! — Тя замълча и леко посърна. — Все пак се тревожа за теб.

— Няма причина за тревога.

— Ти не допускаш много хора до себе си. Щом някоя жена се опита да влезе под кожата ти, обикновено се изнизваш към вратата. А Бриана не е която и да е жена. Беше съпруга на Дерек и след неговия процес се съсипа. Не искам тя да те повлече отново към подобно мрачно падение.

Трогна го нейната загриженост.

— Няма за какво да се тревожиш.

— Значи нямаш никакви чувства към нея, както твърди Колин — настоя Кара.

— Колин приказва прекадено много.

— Това съревнование ли е? Изпитваш необходимост да ѝ докажеш, че ти си добрият, а Дерек — лошият.

Той въздъхна. Кара беше като куче, което гложга кокал, когато си науми да разбере нещо.

— Бих искал истината да излезе наяве — призна Джейсън. — Но не е толкова просто.

Осъзна колко е объркано, след като снощи тя свали гарда и го целуна безумно изкусително. А той какво направи? Издигна стени и я отблъсна. Както казва Кара, щом стане напечено, и изчезва.

Кара не откъсваше очи от лицето му.

— Охо! Загазил си. От много време чакам да те видя влюбен, но ми се щеше да не е в нея. Съмнявам се, че тази работа ще излезе на добър край. Някои неща не могат да бъдат преодоленни. Свързан си с нейните страдания, Джейсън, освен това да не забравяме семейство Кейн. Представяш ли си какво ще си помислят за теб, дори да делиш само една алея за коли като тази. — Кара поклати глава. — Невъзможно е тя да бъде твоя любима.

— Не си спомням да съм казвал, че е.

— Внимавай, Джейсън. Бриана не е само жена; тя е майка и иска да изчисти името на Дерек заради сина си. Ти ѝ пречиш. Не го забравяй.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Мамо — извика Шарлот, като влезе точно преди дванайсет на обяд. — Готова ли си да тръгваме?

Остави чантата си на масичката в антрето, дочувайки от кухнята непознат мъжки глас. Обзе я внезапно вълнение. Беше много странно да има мъж у дома. Откакто помогна на майка си да се премести от къщата, в която живя четирийсет години с баща ѝ, бяха само майка ѝ, Ани и тя — жени от три поколения, които се опитваха да оцелеят под един покрив. По-младата и по-старата си допаднаха страхотно. От друга страна, тя още се мъчеше да се сближи с жената, с която я свързваше една кръв и почти нищо друго.

Отвори кухненската врата и завари майка си да се смее в компанията на сивокос мъж с делови костюм.

— Шарлот — посрещна я майка ѝ и стана.

Нима майка ѝ наистина се изчерви?

— Това дъщеря ти ли е? — попита мъжът.

— Да, Шарлот. Шарлот, запознай се с Питър Лоусън. Мой стар приятел.

Стар приятел, когото никога не е виждала!

— Радвам се да се запозная с вас — стисна му ръката Шарлот.

— Аз също. Моника ми е говорила много за вас — каза той.

Остана изненадана, след като не беше чувала абсолютно нищо за него.

— Ще ходим ли все пак в работилницата да шием бебешкото юрганче за Ани? — попита.

— О, мила, забравих да ти се обадя — отговори майка ѝ. — С Питър ще огледаме една къща, която той иска да купи.

— Страхувам се, че разполагам само с това свободно време, преди да се върна в Сан Франциско — добави гостът с извинителна усмивка.

— Значи живеете в Сан Франциско?

— Временно — отвърна той. — Възнамерявам да се преместя. Надявам се, че нямате нищо против да открадна малко от времето на майка ви. Има толкова набито око за оформление на вътрешното пространство.

— Откъде знаете? — не се сдържа и попита тя.

— Шарлот — възкликна майка ѝ, ужасена от безцеремонния въпрос.

Питър се усмихна.

— Видях какво направи в къщата на сестра ми.

— Бевърли Томас е негова сестра — добави Моника. — Нали си спомняш Бевърли?

— Да. Но не знаех, че си ѝ помогнала да обзавее къщата си.

— Е, теб те нямаше дълго време — отбеляза майка ѝ някак остро. — Моля те, предай на дамите моите извинения, че днес няма да мога да помагам в шиенето. — Взе чантата си от бара, после се спря до вратата. — О, Шарлот, исках да ти кажа, че Ани е на среща с Ерин Маккарти и съпруга ѝ. Предполагам, че се интересуват от осиновяването.

Шарлот не се изненада. Последното помятане на Ерин беше критично.

— И равни Зиглър се обади, и каза, че Голдманови се интересуват. Не ми се вярва на Ани да ѝ се иска нейното бебе да отрасне с друга вяра, но Адам Голдман е високоуважаван адвокат. Чух, че догодина ще се кандидатира за щатската прокуратура.

— Не съм убедена, че Ани изобщо иска да се откаже от бебето си — каза Шарлот. — Чудех се дали да не поговорим как да ѝ помогнем, ако реши да го задържи.

— Не знам доколко ще мога да ѝ помагам — рече Моника, като махна вяло с ръка. — Не съм сигурна с какво време ще разполагам, но ще го обсъдим по-късно. — Замълча и присви очи. — Наистина трябва да направиш нещо за косата си, преди да излезеш. Не мога да повярвам, че ходиш така на работа.

След това излезе. Шарлот пропусна коментара за прическата, защото бе много по-любопитна дали неподозираната тревога за свободното ѝ време има нещо общо с Питър Лоусън. Стряскаше се при мисълта за майка си с друг мъж. Винаги е била само с един мъж — баща ѝ. Бяха живели заедно от двасетгодишни. Толкова много се

обичаха, че можеха да завършат мисълта на другия... или поне майка ѝ като че ли винаги знаеше какво си мисли баща ѝ. Подозираше, че тази схема не работеше добре в обратна посока, защото майка ѝ донякъде бе загадка. Моника Адамс имаше лице за пред света, лице, което малко хора подминаваха. Но то липсваше днес в кухнята. Жената, която излезе с лекомислената усмивка на момиченце, беше непозната на Шарлот. Беше си въобразявала, че майка ѝ не може да я изненада... но очевидно се бе лъгала.

* * *

— Майка ми е на среща — каза Шарлот на Кара, когато се срещнаха в шивашката работилница на горния етаж в кинкалерията. Една от инструкторките тъкмо привършваше частен урок и имаха няколко минути насаме, преди групата да се събере. — Можеш ли да повярваш?

— Всъщност не — призна Кара, като вдигна вежда. — Сигурна ли си?

— Попаднах на тях двамата най-случайно.

Картината беше пред очите ѝ. Майка ѝ се усмихваше и флиртуваше.

— Искаш ли чай? — предложи Кара, като се запъти към сервизния кът в дъното на стаята.

— Направо съм шокирана, Кара — говореше Шарлот, докато тя запарваше чая. — Върнах се вкъщи да се погрижа за моята самотна, болнава майка, която си мислеше, че няма да надживее и с ден баща ми, и сега, по-малко от година след смъртта му, тя е на среща. Какво става тук?

— Живот... такъв какъвто е. Е, и кой е избраникът?

— Някакъв изтупан образ на име Питър Лоусън. Не го познавам, бил брат на Бевърли Томас. Възнамерява да купи къща тук, в Ейнджълс Бей, и е помолил майка ми да му помогне, защото била голяма специалистка по вътрешен дизайн. — Още един факт, който ѝ бе убягнал. — Знаех, че е добра домакиня, но нямах представа, че има такъв невероятен талант.

— Свърши чудесна работа в къщата на Филис Флетчър. Миналата Коледа по празниците домът ѝ се отличи.

Кара подаде на Шарлот чая. Тя разсеяно отпи.

— Не знаех, пък и как бих могла? Освен да ме критикува, за друго не говори с мен.

Кара наклони глава встрани, като я гледаше замислено.

— Наистина си разстроена. Защо? Майка ти не изневерява.

— Не е в нейния стил. Толкова безкомпромисна беше по отношение на срещи, любов, секс... о, боже, нали не мислиш, че правят любов?

Мисълта я потресе до дъното на душата ѝ.

Кара прихна.

— Съмнявам се, че точно в този момент правят любов. Майка ти не ми изглежда от тези, дето си устройват следобедни любовни срещи.

Шарлот въздъхна.

— Тя не подхожда на нито един тип. Никога не се е държала нежно. Рядко съм виждала родителите ми да се целуват. Каквото и да са правели, са го правели в спалната на тъмно и много тихо. — Млъкна, щом влязоха няколко от приятелките на майка ѝ. — Чудя се дали знаят какви ги върши майка ми — промърмори.

— Майка ти помага на стар приятел да си намери къща. Какво толкова, не се стряскай. Погледни ситуацията откъм положителната страна. Ще бъдеш по-свободна, ще си наемеш самостоятелна къща, ще имаш собствен живот, а може би ще ти случи и ти да правиш любов — добави с лукава усмивка. — Та като стана въпрос за секс, как е Андрю?

— Нямам представа. Вчера ме умоляваше едва ли не на колене да вечеряме заедно и тази сутрин получих загадъчно съобщение, че няма да може да дойде. Най-накрая се съгласих, а сега той отказва.

Кара сви вежди.

— Наистина е загадъчно. От седмици те придумва да излезеш с него. Сигурно му се е случило нещо важно.

— Може би е съдбата, която ми подсказва да не тръгвам по същия път отново.

— Ти не вярваш в съдбата — напомни ѝ Кара.

— Може би трябва да започна да вярвам. — Замълча, защото една нейна пациентка — Виктория Бейкър — се приближи да си налее

кафе.

— Здравей, как си? — попита я Шарлот. Виктория беше брюнетка с уморен вид и дълбоки сенки под очите, което тревожеше лекарката. — Всичко наред ли е?

— Снощи не можах да мигна. Сигурно не биваше да идвам — призна Виктория.

— Защо да не дойдеш? — попита Кара. — Ти си от най-редовните членки на групата.

Жената въздъхна на пресекулки.

— С Дейвид разговаряхме с преподобния Шилинг за възможността да осиновим бебето на Ани.

Шарлот трепна. Знаеше колко усилия положиха Виктория и нейният мъж да имат бебе и колко похарчиха за ин витро.

— Струва ми се, че не бих могла да работя за бебешкото юрганче — добави Виктория. — Ще ми бъде още по-тежко, ако не вземем бебето. — След кратко мълчание продължи: — Не знаеш какви са намеренията на Ани, нали, Шарлот?

— Не мога да кажа, съжалявам, Виктория.

— Не биваше дори да питам. Ерин Маккарти и съпругът ѝ също се надяват да вземат бебето. По едно време с Ерин споделяхме проблемите си с нашето безплодие. Странно е сега да участваме в нещо като състезание.

— Възможно е Ани да задържи бебето си — отбеляза Шарлот, усмихвайки се със съчувствие. — Още не е решила.

Виктория кимна.

— Това е нейно право. Не мога да си представя, че бих се отказала от детето си.

— Видях брат ти вчера — прекъсна ги Кара. — Караше се с някаква хлапачка с варварски вид пред бара на Дайна. Той върна ли се в града?

— Засега е тук, а хлапачката с варварски вид е дъщеря му Меган — поясни Виктория. — Току-що пристигна и никак не е доволна. Надявам се да я подлъжа да участва в театралния кръжок, тъй като другата седмица започваме репетиции за зимния сезон. Та като стана въпрос, ще има роли не само за ученици, и ще се радвам да дойдеш на прослушване, Кара.

— Аз ли? — заекна изненадана тя. — Защо?

— В гимназията играеше страхотно.

— Театралната ми кариера е отдавна в миналото.

Виктория се усмихна.

— И да се опъваш, аз ще продължа да настоявам — заяви и се обърна да поздрави друга приятелка.

— В гимназията наистина си те биваше — потвърди Шарлот. — Трябва непременно да приемеш.

— О, моля те. Не съм била чак толкова добра, нито пък имам време да участвам в постановка. Аз съм майка.

— Колин обожава да те гледа на сцената. Хващам се на бас, че ще одобри идеята, пък и зимните представления не са ли до Коледа?

— Да говорим за нещо друго — прекъсна я бързо Кара. — Ето я Бриана.

— Бриана Кейн ли? — повтори смаяно Шарлот.

— Работи в момента тук и аз я поканих при нас.

— Нима?

Кара и Джейсън бяха много близки приятели и доколкото Шарлот знаеше, Джейсън още беше враг номер едно, що се отнасяше до семейство Кейн.

— Бриана — помахаша ѝ Кара. — Радвам се, че дойде. Нали сте се виждали с Шарлот?

Бриана кимна, усмихвайки се нерешително на Шарлот.

— Няколко пъти. Много ти благодаря, че дойде на погребението на Дерек.

— Съжалявам, че не се отбих след това в дома на Кейн. Една пациентка започна да ражда.

— Моля те, не се притеснявай. — Бриана се покашля и огледа шивачницата. — Кара, не зная дали трябва да остана. Мястото ми не е тук. Продавачка съм, а не шивачка.

— Разбира се, че мястото ти е тук — намеси се Фиона. — Сега си една от нас, Бриана, и ще се научиш да шиеш пачуърк, преди да се усетиш.

Шарлот застана мирно, щом Фиона обърна острия си поглед към нея.

— Къде е майка ти, Шарлот? Да я чакаме ли?

— Няма да дойде. Има ангажимент, но ето ме мен като представителка на фамилията.

— Да, ти си тук — отбеляза жената с явно безразличие. — Кара, хвърляй ѝ по едно око. Шарлот невинаги внимава в това, което върши.

— Внимавам — заоправдава се тя, макар че шиенето на юрганчета всъщност не беше в природата ѝ. — Тя трябва да види как бода моите пациентки — пошушна на Кара, когато Фиона се обърна да разговаря с друга жена. — Безбожно добра съм.

— Да ти беше заръчала по-скоро мен да държиш под око — намеси се Бриана. — От години не съмшила.

— Ще ти помагаме. А докато шием — рече Кара, — кажи ми как се спогаждате с Джейсън.

В очите на Бриана се появи за миг виновно изражение.

— Какво става с теб и Джейсън? — полюбопитства Шарлот. — За бога, все аз ли нищо няма да знам?

— Живее временно в съседната къща — отговори живо Бриана. — Трудно е да го избягвам, но в края на краищата той ще си отиде. И толкова. Край на историята.

— Някак не ми се вярва — прошепна Кара на Шарлот, когато Фиона повика Бриана да я запознае с други жени.

— Даже не знам, че е имало „история“ — оплака се Шарлот. — Как така не си ми казала?

— Не обичам клюки — усмихна се приятелката ѝ.

Шарлот ѝ направи физиономия.

— И от кога?

Усмивката на Кара помръкна.

— Откакто започнах да се тревожа, че един от най-скъпите ми приятели ще остане с разбито сърце.

— Бях останала с впечатление, че Джейсън и Бриана се мразят.

— Онова помежду им няма нищо общо с омразата... или поне вече няма нищо общо.

* * *

Джейсън се отби в къщата на Пати рано следобед, за да провери домашните любимци. Явно Бриана не беше се прибрала още, понеже колата ѝ не се виждаше на алеята. Щом слезе от джипа, с изненада забеляза, че някакъв човек идва откъм задния двор на Бриана... и

остана направо шокиран, като позна Стив Маркъм. Какво, по дяволите, правеше тук?

— Полицай Марлоу — изрече Стив и се закова на място, когато го видя. Погледът му зашари покрай него. Джейсън се почуди дали търси начин да се измъкне, или проверява дали има още някой с него.

Джейсън хвърли поглед през рамо и забеляза сивия седан, паркиран в края на улицата. Маркъм положително не е искал да знаят за визитата му.

— Господин Маркъм — обърна се отново към галериста, — Бриана ли търсите?

— Да. Не отвори, като позвъних, и заобиколих отзад. Помислих си, че може да е в двора, но не беше там.

— Да ѝ предам ли, че сте я търсили?

— Защо, говорите ли си с нея? — поинтересува се Стив и погледът му се изостри.

— Живея временно в съседната къща.

— Сигурно е... неловко.

— Какво правите тук? — попита Джейсън, изоставяйки любезния тон.

— Онзи ден Бриана е минала през галерията. Нямах възможност да ѝ поднеса съболезнованията си.

— И днес ли искате да ѝ ги поднесете? Не ви вярвам и се съмнявам, че и Бриана ще ви повярва. Пределно ясно покажете отношението си към Дерек. Бяхте против него.

— Вие също — рече Стив с равен глас.

— Да, бях убеден, че Дерек е отговорен по всички обвинения. Не се случи нищо, за да променя мнението си. И така, защо наистина дойдохте?

Стив се подвоуми още секунда, после каза:

— Търся картините. Миналата година отидох в затвора, за да се видя с Дерек и да му обясня колко силно желаем да бъдат върнати портретите... те са важни за историята на нашия град. Но той отказа да се срещне с мен. Надявах се, че когато го освободят, ще успеем да стигнем до споразумение за цената. А той би могъл да ни ги продаде за някаква безбожна сума или да си признае на кого ги е продал, и тогава да сключим сделка с вероятния собственик.

— А сега?

— Сега се надявам вдовицата на Дерек да ни помогне да открием картините.

— Ако бяха у Бриана, тя отдавна щеше да ги предаде.

— Не е сигурно. Особено ако това ще потвърди вината на Дерек.

— Ако тя вярваше, че Дерек е виновен, нямаше да говори с Джо Силвейра да възобнови разследването по случая — отбеляза Джейсън.

Маркъм като че ли се изненада от тази новина.

— Не знаех. Все пак, като оставим всичко настрана, разбрах, че вещите на Дерек са били на склад и съвсем наскоро са изпратени тук. Може би тя разполага с някакво указание за разрешаване на тази загадка, но не го осъзнава.

— Бих предположил, че с вашите връзки сте в много по-благоприятна позиция от Бриана, за да откриете картините. Тя няма никакви познанства в художествените среди.

— Беше съпруга на Дерек, а той бе последният им притежател. — Стив направи пауза. — Знаех, че Дерек е амбициозен, че е способен да си затвори очите, ако са замесени големи пари, но и през ум не ми е минавало, че ще открадне от нас. С Глория го запознахме с много хора. Дадохме му старт. На практика бяхме семейство.

— Та като споменахте семейство — започна Джейсън, — на Уайът ли беше идеята да се дарят картините на музея или ваша?

— Съгласието беше взаимно. Можехме да ги продадем за много пари, но въпросът не беше в парите. Отнасяше се за изкуство.

— Ще предам на Бриана, че сте я търсили — каза Джейсън, докато Маркъм минаваше край него. — Защо следващия път не паркирате пред къщата, за да си спестите разкарването?

Маркъм не отговори и се запъти по улицата с енергична крачка.

Джейсън заобиколи къщата на Бриана. Провери задната врата. Беше заключена. Не личеше Маркъм да е влизал, но го безпокоеше фактът, че изобщо е бил в задния двор. Ако Маркъм предполагаше, че у Бриана има следа за изчезналите картини, той не можеше да не се попита кой друг ще си помисли същото... и докъде би стигнал, за да разбере.

* * *

— Какво правиш, мамо? — попита Лукас, като дойде при Бриана в трапезарията. Качи се на стол до нейния и заразглежда плата и конците, които беше взела от кинкалерията.

— Не съм съвсем сигурна — отговори тя усмихнато. — Може би юрганче за твоето легло.

Нанси ѝ бе дала стара шевна машина и след като продава цял ден платове и конци за пачуърк, ѝ се прииска да направи и един за себе си.

— Харесвам този — показва ѝ Лукас парче яркозелен плат.

Предположи, че ще хареса именно този. Зеленото беше един от любимите му цветове.

— Какво е това? — попита детето, посягайки към другата чанта върху масата.

— Костюмът за Хелюин, който поиска — отговори тя и извади пиратското одеяние.

— Купи ли и сабя? — развълнува се синът ѝ.

— Не ти е необходима.

— Но всички пирати имат саби — възрази той.

— Е, нашият пират ще носи голяма пластмасова тиква, в която ще събира бонбони — каза тя и извади тиквата.

— Голяма е — съгласи се детето, вече по-доволно. — Ще събера много бонбони в нея.

— Да, така е. Ще пробваш ли костюма?

Той съблече ризката си, преди тя да довърши изречението. След няколко минути беше с пиратските дрехи и с черна превръзка на едното око. Изтича в гостната да се огледа в огледалото на Дерек, все още подпряно на стената, и веднага започна да се криви в най-причудливи пози.

Бриана се радваше, като виждаше, че е увлечен от своето въображение. В света на Лукас всичко беше възможно.

Шумът от кола в съседната алея привлече вниманието му и той се запъти към входната врата.

— Искам Джейсън да ме види.

— Почакай!

Но Лукас изскочи навън, преди да успее да го спре. Като излезе на верандата, видя, че синът ѝ показва костюма си на Джейсън, който демонстрираше подчертан ентузиазъм.

Джейсън знаеше как да се държи с деца. Беше търпелив, гледаше Лукас право в очите, слушаше го и споделяше радостта му.

Очите ѝ се насълзиха от горчиво-сладостно чувство. Такъв момент беше присъщ за баща и син. Дерек трябваше да бъде бащата, който се връща от работа, бащата, когото синът очаква с нетърпение. Но Лукас никога не бе преживявал подобен момент със своя баща. Единствените часове с Дерек бяха в залата за свиждания на затвора. Беше му чела писма от неговия татко, разказвала му бе истории за Дерек, негови фотографии имаше из цялата къща, но истинския човек никога не успя да покаже.

Преглътна сълзите. Не беше редно Джейсън да споделя този момент, но той се оказа насреща. А Лукас нямаше нищо против. Джейсън се превърна бързо в супергерой в очите на нейното момченце.

Лукас се обърна и изтича към нея.

— Мамо, Джейсън е донесъл пица и каза, че можем да си хапнем.

Джейсън извади от колата голяма кутия с пица и стек бира, затвори вратата с крак и тръгна бавно през ливадата.

— Количеството е достатъчно — заяви.

— Раничко е. Няма дори пет.

— Аз пропуснах обета.

— Гладен съм, мамо — заяви Лукас. — Мирише хубаво.

— Ами поканете ме — усмихна се Джейсън подкупващо.

Ако откажеше, синът ѝ сигурно щеше да се разсърди, и за какво? Та това беше само някаква си пица. Ще хапнат и Джейсън ще си отиде. Нищо повече няма да се случи.

— Добре, влизай.

— Наистина ли? — изненада се Джейсън.

— Лукас, съблечи костюма и си измий ръцете, преди да седнем на масата — добави тя, като влязоха.

Детето се запъти към банята, а Джейсън я последва към кухнята и остави пицата на плота.

— Преди да се върне Лукас, искам да ти кажа, че следобед заварих Стив Маркъм да идва откъм задния двор.

— Стив Маркъм ли? — повтори тя смаяно. — Защо е бил тук?

— Проверявал дали не си на двора, така твърдеше, но забелязах, че е паркирал доста надалеч, сякаш не е искал да бъде забелязан около дома ти. Стори ми се странно.

— И на мен. Какво искаше?

— Искаше да разбере дали нямаш някаква представа къде са картините.

— Ако знаех къде са, досега да съм ги предала в музея.

— Той предполага, че може би у теб има следа, но не го съзнаваш. Явно е научил, че си взела вещите на Дерек. След неговата смърт ти си най-пряката връзка с тези картини.

Бриана се разтревожи.

— Да не би с Лукас да сме в опасност?

— Надявам се, че не сте.

Отговорът му не ѝ хареса.

— Не ми прозвуча особено успокоително.

— Не вярвам, че Маркъм представлява заплаха за теб, но се тревожа някой друг да не реши, че у теб се крие ключът за тази главоблъсканица.

— Това е лудост! Картините не са у мен. Не знам къде са. Ще ми се да знаех.

— Прегледа ли всички кашони от дома на Дерек?

— Не още. Някои са още в гаража, но и двамата знаем, че картините не бяха в неговия апартамент. Всяко ъгълче там беше претърсено, преди Нанси да опакова нещата на Дерек.

— Наистина. Но след като ти остана с него през всичките тези години, някой би предположил, че Дерек ти е казал къде са картините.

— Ще повтора още веднъж, ако бяха у мен, щях да ги върна на музея. Но Дерек не ми каза, защото не знаеше, защото не той ги е откраднал. И ако господин Маркъм е искал да говори с мен, защо не го направи онзи ден в галерията? Освен ако... не е искал да каже онова, което е имал да казва, пред Уайът.

— Ще пиеш ли бира? — попита Джейсън. — Или си любителка главно на вино?

— Ще пия бира.

Макар че сигурно ѝ трябваше нещо по-силничко. Вестта, че Стив Маркъм се е навъртал около къщата ѝ, я тревожеше. Семейство Маркъм и Уайът са били най-близки с Дерек, въпреки това изчезнаха

напълно от сцената на събитията по време на разследването, на делото и през изминалите пет години.

— Как беше днес в кинкалерията? — попита Джейсън, докато сядаха на масата.

— Пълно с клиентки. Включих се в шивашка група, която работи през обедната почивка.

— С Кара, нали?

— Да, и Шарлот Адамс беше там. Двете са много забавни. — Замълча, преди да добави: — Кара бди над теб като орлица.

— Като орлица е към всичките си приятели.

— Струва ми се, че ти си специален.

— Познаваме се от трети клас в началното училище.

— Харесвал ли си я не само като приятелка?

— Не стана ли твърде любопитна изведнъж?

— А ти не стана ли твърде уклончив изведнъж? — отговори тя.

Той наклони глава на една страна и се усмихна примирено.

— Може би бях поувлечен по онова време, но за нея на света съществува само Колин. За Кара той е първата, последната и вечната любов, както и тя за него. Двамата биха дали живота си един за друг. А пък аз — за тях.

Повярва му, но не можа да не се попита защо не е чувствал такава преданост и към Дерек.

— Нямам приятелства, които да са толкова отдавнашни и толкова съкровени. Сигурно е хубаво.

— Такива приятелства са често срещани в Ейнджълс Бей. Хората порастват тук и остават в града или заминават за кратко и се връщат да отгледат своите деца.

— Не ти ли се е искало да бъдеш ченге на някое друго място?

— Тук ми харесва. Може би е непонятно за човек, живял по света.

— Не аз съм избирала този начин на живот с безкрайни премествания и пътувания надлъж и нашир по света.

— На такъв светски и охолен живот ли си се надявала с Дерек? — попита той.

Тя хвърли поглед на Лукас, който тъпчеше пица в устата си и подритваше топка на Дигър под масата. Не им обръщаше никакво внимание и все пак...

— Може би — отговори тя. — Но виждам и чара на обществото в малкия град. Жените в магазина бяха много мили с мен. Само вчера имах една неприятна случка, когато госпожа Ханлън дойде да пазарува.

Той се намръщи.

— Какво ти каза?

— Вечните обвинения. В нейните представи ние с Дерек сме едно и също лице.

— Избягвам нея и съпруга ѝ, където и да ги срещна, сина им също. Агресивен е и не се владее.

— Забравих, че имат син — каза тя. — Той е на нашите години, нали?

— Две години по-голям — отговори Джейсън.

— Джейсън, виж — прекъсна ги Лукас, за да насочи вниманието им към разтопеното сирене, което се бе проточило от устата му до чинията.

— Лукас — скара му се Бриана, — не си играй с храната.

— Майка ти е права — намеси се и Джейсън.

Лукас бързо напъха сиренето в устата си. На майка си би си позволил да отговори, но не и на Джейсън.

Докато се хранеха, разговорът се завъртя около предстоящия Празник на жътвата и Джейсън ѝ описа всички събития по време на тържествата. „Каква непринудена, спокойна, почти сюрреалистична атмосфера“ — помисли си Бриана. След прегръдката снощи тя се страхуваше от среща с него, но ето ги тук, седнали около масата като истинско семейство. Никога не си бе представяла, че един ден ще се храни заедно с Джейсън и няма да се чувства нещастна.

— Мислех си — започна Джейсън, щом Лукас отнесе чинията си за миене и се запъти навън, — че трябва да приемеш предложението ми да те науча да сърфираш.

— О, не — отвърна бързо тя. — Не си падам по студени води.

— Имам неопренов костюм, който ще ти стане.

— Вече ти казах, че не съм добра плувкиня.

— Плувала си в океана и преди. Можеш да плуваш — възрази той.

— В топлия океан на Хавай, където е по-скоро като успокояваща баня, отколкото като битка с природата.

— Да влезеш в схватка с природата може да ти даде усещане за сила, особено когато печелиш сражението. Чувството е страхотно.

— Не знам — каза тя, отстъпвайки пред горещата му настойчивост.

Искаше да излезе извън рамката на своя обичаен живот, но чак пък да сърфира? При това с Джейсън! Даже не биваше да го обмисля.

— Ще бъде забавно. Можем да отидем утре сутрин — продължи той. — Баба и дядо Кейн са готови да гледат Лукас, когато и да ги помолиш.

— Не ми се ще да се възползвам от тях — промърмори тя, макар че двамата Кейн биха се разтопили от щастие, ако им се обади, че на сутринта ще им остави Лукас. — Положително няма да се зарадват, ако научат, че правим каквото и да е заедно.

— Не става въпрос за тях — подхвърли спокойно той.

— Именно за тях става въпрос — заяви тя. — Държа много на моите свекър и свекърва. Нямах да оцелея без тях през изминалите пет години. Нанси беше с мен в родилното отделение, когато Лукас се роди; тя ме закара, когато започнаха контракциите. Всеки път, когато идваха при мен, Рик поправяше разни неща из къщата, Нанси готвеше и обгръщаха мен и Лукас с любов. Празнувах с тях всеки рожден ден и всеки празник. По някакъв начин...

Замълча, осъзнавайки колко много се е доверила.

— Какво? — подкани я той.

— По някакъв начин се чувствах повече омъжена за тях, отколкото за Дерек — призна тя, усещайки известна вина при тази мисъл. — Никога не бих направила нещо, което да ги наскърби.

— И аз не бих искал семейство Кейн да страдат. Те бяха моето второ семейство, докато растях. Когато баща ми изпаднаше в депресия и потъваше в някой от неговите запои, ме хранеха и ме оставяха да спя у тях. За мен те бяха идеалните родители, а Дерек — най-големият късметлия на света.

— Тогава ли започна вашето съперничество... защото Дерек имаше онова, което ти нямаше?

Джейсън поклати глава.

— Не, нашето съперничество започна, защото и двамата сме изключително състезателни типове, Дерек дори повече от мен. Може би заради дядо му, който беше много строг с него, що се отнасяше до

живописиста, и вероятно затова чувстваше необходимост да се доказва във всяка друга област. Трябваше на всяка цена да излезе победител. Трябваше да бъде най-добрият и да има най-доброто.

— Момчето, което си познавал, ми се струва различно от мъжа, за когото се омъжих — поклати глава тя. — Дерек имаше големи мечти и амбиции, но никога не видях у него мания за материални неща или пък склонност да нарушава закона, и със сигурност никога не забелязах у него склонност към насилие. Дори ако можех да повярвам, че Дерек е откраднал онези картини, не бих допуснала, че е нападнал пазача. Безсмислено е да обсъждаме тези неща... никога няма да стигнем до съгласие.

— Може би защото връзките ни с Дерек са били различни.

— А твоята е продължила много по-дълго — каза тя. — Знам. Схванах. Всички тук си мислят, че са познавали Дерек по-добре от мен. — Въздъхна дълбоко. — Може би не съм разбрала какъв е в действителност. — Същото ѝ бе написал и Дерек в писмото си. — Но вече дори не става въпрос за Дерек.

— Какво имаш предвид?

— Когато говориш как си ме видял в бара, като че ли описваш съвсем друго момиче. Някъде по пътя изгубих себе си. Някои дни едва познавам лицето си в огледалото. Вече не знам коя съм.

— Тогава трябва да откриеш коя си. Например може би си жена, която обича да кара сърф, но още не го е осъзнала.

Нямаше как да не се усмихне.

— Как обърна нещата!

— Само си представи. Нови изживявания, силни усещания...

— Или ужасни усещания.

— Зависи от теб дали чашата е наполовина пълна или наполовина празна — отбеляза той.

— От много време не е наполовина празна. Някога бях много по-голяма оптимистка. Предполагам, че това се получава с натрупването на годините.

— Не знам. Моят баща е най-оптимистичният човек, когото познавам, а е прехвърлил шейсетте.

— Като стана въпрос, дали се ожени вече за Пати?

— Кой да ти каже? Не са се обаждали.

— Лош знак — засмя се тя.

— Аз ли не знам?

Лукас се появи с рисунка.

— Нарисувах я за теб — каза на Джейсън, настанявайки се в скута му. — Аз, ти и мама пускаме хвърчилото. Ето го и Дигър.

Кученцето надигна глава и изляя.

Джейсън се разсмя.

— Страхотна е. Много ми харесва. Благодаря ти. Наистина си талантлив.

— Като моя татко — допълни Лукас. — Баба Нанси казва, че татко е бил най-големият художник на света.

— Страхотен беше — потвърди Джейсън. — Ще ми подариш ли картинката?

— Ще си я залепиш ли на вратата на хладилника?

Преди Джейсън да отговори, входната врата се отвори и се чу веселият глас на Нанси. Сърцето на Бриана се сви от ужас.

— Бриана, каза ми, че нямаш нужда от храна тази вечер, но си помислих, че може да размислиш... — Нанси остана без думи, когато влезе в кухнята и видя задушевната сцена. — Какво... какво става тук?

— Джейсън ни донесе пица — отвърна Лукас, докато Бриана се чудеше какво да каже. — А пък аз му нарисувах картинка. Ще си я залепи на вратата на хладилника.

— Не! Не! — Нанси вдигна ръка и завъртя глава, отказвайки да приеме очевидното. — Това не е възможно. Не се случва.

Обърна се и хукна навън.

Бриана я последва в гостната.

— Нанси, почакай.

Свекърва ѝ я погледна с възмущение от предателството, вдълбано във всяка бръчка на лицето ѝ.

— Как можа, Бриана? Как можа да го поканиш тук?

— Не съм го канила. Живее временно в съседната къща. Слезе от колата с пица и Лукас го покани у нас. — Виждаше, че Нанси дори не чува какво ѝ говори. — Съжалявам, Нанси, но няма нищо, което да те огорчава.

— Той нарани Дерек. Нарани теб. Как можа да забравиш?

— Не съм забравила, но...

— Няма никакво „но“. — Тя енергично поклати глава. — Не можеш да бъдеш приятелка с него. Не и сега. Всъщност никога.

Излезе от къщата и затръшна вратата.

Да наскърби Нанси беше последното нещо, което би направила. Въздъхна дълбоко и се върна в кухнята. Лукас беше сам и си играеше с Дигър на пода.

— Джейсън каза, че трябва да се прибере вкъщи.

На Бриана ѝ олекна, че няма да се наложи да го отпраца, но я болеше, че нарани Нанси. Само се надяваше, че ще успее да намери начин да изглади отношенията им.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Шарлот паркира пред дома на Джо точно когато слънцето потъваше зад хоризонта. Избягвала бе съзнателно всяка ситуация, за да не остават насаме, но беше обещала рецепта за задушено и докато приключи прегледите на пациентите, Джо вече си беше тръгнал от полицейското управление. И тъй като готварското състезание щеше да се състои утре, моментът беше сега или никога.

Джо живееше в едноетажна къща със страхотен изглед към океана. Последния път, когато се озова в дома му, беше чиста случайност. Караше колело и не знаеше, че е на неговата улица, докато той не свърна по алеята за коли пред дома си. Покани я да изпият по нещо и тя прие най-безразсъдно. Едва беше пийнала глътка, когато жена му Рейчъл пристигна и ги погледна, сякаш ги бе заловила в скандално положение.

Това се случи преди месец и оттогава Джо не я беше канил, а тя от своя страна избягваше тези възвишения при своите обиколки с колелото.

Въпреки лошото си предчувствие изкачи стълбите пред къщата и позвъни. Руфъс — кучето на Джо, се разлая. Джо не се виждаше, но колата му беше паркирана на алеята. Долови шум откъм задния двор, заобиколи и влезе през градинската порта. Закова се на място при гледката, която представляваше голият до кръста Джо. Той сечеше грамаден куп с дърва. Кожата му със слънчев загар лъщеше от пот; мускулите му играеха при всеки замах със секирата. Намираше го привлекателен с униформа и още повече с джинси. Но без риза и с прилепнали, избелели джинси, ей богу... Дъхът ѝ спря и се почувства разкъсана между безразсъдното желание да остане и по-разумното да си тръгне.

Руфъс ѝ спести колебанията. Изтича, сложи предните си лапи върху раменете ѝ и започна да облизва възторжено лицето ѝ.

Предупреден от кучето, Джо се обърна. От мрачния му поглед я побиха тръпки.

— Аз... аз минавам само да ти оставя рецептата за задушено — изрече тя със странна нервност.

Джо пусна секирата на земята и избърса потта от челото си с опакото на ръката си.

— Добре — каза най-накрая.

Почти съжали, като видя, че той започва да се владее, но това може би беше добър знак. Твърде силно я заплени мимолетният поглед към тъмната страна на неговата душа.

Руфъс лаеше и пъхаше муцуната си в ръцете ѝ, просейки си още ласки.

— Руфъс, мирно — заповяда Джо.

— Всичко е наред. Руфъс е наред.

Почувства се глуповато заради недосетливостта си да употреби по-богат речник.

— Защо не влезеш?

Запъти се с широки крачки към верандата, без да дочака отговора ѝ.

— Добре — промърмори тя. Изкачи стълбището и влезе в гостната през плъзгащата се остъклена врата.

Руфъс се затича към кухнята, а тя, чувствайки се неловко, застана наред стаята. Докато чакаше Джо да се върне, се заоглежда.

Кафявият кожен диван и креслото изглеждаха подкупващо удобни за гледане на телевизия, а плоският, голям екран беше монтиран над камината. Имаше само една картина — морски пейзаж, съответстващ на изгледа към океана. Толкова за подредбата. Семплата обстановка подходеше на Джо, но не можеше да не се зачуди дали подходеше на Рейчъл. От малкото, което знаеше за неговата съпруга, предполагаше, че нейният вкус е по-различен.

Джо излезе от спалнята и закопчаната до горе риза вече криеше гърдите му. Почувства се леко разочарована, но все пак, слава богу, че той се облече.

— Искаш ли вода? — предложи ѝ той, като тръгна към кухнята.

— Да — отговори Шарлот и го последва.

Той извади две бутилки от хладилника и ѝ подаде едната. После отвори своята и отпи жадно. Сигурно беше измил лицето си, защото потните вадички ги нямаше, но страните му още пламтяха от физическото усилие.

— Дай да видим рецептата.

Шарлот остави бутилката на плота и извади рецептата, която беше преписала от тетрадката на майка си.

— Тази спечели състезанието преди четири години. Ако се получи, ще се прицелиш право в трофея.

— И трофей ли има? — вдигна вежда той.

— Винаги има трофей — засмя се тя, — особено когато майка ми има пръст. Но не се пали... трофеят остава в църковната колекция. Просто се записва името ти на него.

— Колко жалко! Какво представлява?

— Купа със златна лъжица.

— Значи си струва да спечелиш — пошегува се той, но в очите му нямаше радост.

Тя сви вежди.

— Да не ти се е случило нещо?

— Не, всичко ми е наред.

— Нима? Защото ми се стори, че искаш да разкажеш играта на онзи куп дърва.

Джо се подвоуми, после мина покрай нея. Тя го последва в трапезарията. Той взе голям пощенски плик, извади оттам доста дебел куп документи и ѝ ги подаде.

— Получих ги днес.

Отне ѝ само миг да разбере какво държи в ръцете си.

— Господи, Джо? Документи за развод ли? — погледна го тя.

Имаха проблеми, но Джо изглеждаше твърдо решен да спаси брака си. Такъв развой на нещата не бе очаквала.

— Явно Рейчъл има намерение да узакони раздяла завинаги.

— Не те ли предупреди? Извинявай, не е моя работа — добави бързо.

— Твърди, че се опитала да ми каже, но аз не съм я слушал. Това е любимото ѝ оплакване от мен... Никога не слушам.

Грабна документите от ръцете ѝ и ги натъпка в плика, като че ли съжаляваше, че ѝ ги бе показал.

— И така, каква е тази рецепта?

— Джо, не си длъжен да участваш в конкурса. Очевидно тази не е от най-добрите ти вечери.

— Нямам какво друго да правя, пък и, честно казано, предпочитам да съм зает. — Взе рецептата и я прочете внимателно. — Едва ли в кухнята ми ще се намери някой от тези продукти.

— Ще отида до магазина да накупя каквото е необходимо.

— Имам кола, Шарлот, и не умирам.

— Не умираш ли съвсем мъничко? — Съчувствието ѝ го накара да я погледне тъжно. — Отдавна сте заедно, нали?

— От петнайсетгодишни. — Лицето му се изопна. — Дотук беше. По-добре да тръгвам за магазина и да се заема с готвенето.

— Наистина не си длъжен. Не е толкова важно.

— Останах с впечатление, че майка ти ще страда ужасно, ако не намериш още един готвач за задушено с лют сос.

— Ще оживее. За теб се тревожа повече.

— Недей. Това не е нещо неочаквано. Отдавна имаме проблеми.

— Може би трябва да говориш с Рейчъл, да разбереш има ли шанс да оправиш нещата.

— От месеци се опитвам, всъщност от доста по-дълго време. Предполагах, че преместването тук ще ни се отрази добре, но се оказа, че е добре само за мен. Рейчъл обожава Лос Анджелис. Там е нейният живот.

— Мислил ли си да се върнеш?

— Обмислях какво ли не. — Въздъхна. — Да се залавяме с чилито — смени темата. — Ако ще го готвя аз, ще бъде много люто.

— Обичаш пикантна храна, а?

— Да. Моят баща е латино. Ако не капе пот от теб, докато се храниш, лютото не е достатъчно. — Наклони глава на една страна и я погледна изпитателно. — Ами ти, Шарлот? Обичаш ли да се сгорещяваш?

Тя въздъхна под опасно дръзкия му поглед.

— Абсолютно, стига да е на ниво.

— О, ще бъде на ниво.

— Да вървим в магазина — добави тя, защото виждаше, че трябва да разсее атмосферата, преди да са направили нещо, за което не са още готови.

— А ти нямаш ли си по-приятно занимание... като например да флиртуваш с преподобния Шилинг?

— Не искам да говоря за Андрю и предполагам, че и ти не искаш да говориш за Рейчъл, затова нека да се концентрираме върху най-прекрасното задушено с чили сос, което Ейнджълс Бей е виждал.

— Само чили, а?

— Само чили.

— Съгласен, само чили. — Той взе ключовете за колата и се запътиха навън. — Значи те бива в готвенето? — попита, отваряйки ѝ вратата.

— За бога, не, но в пазаруването наистина ме бива. Останалото ти ще направиш.

— Това може да се превърне в катастрофа.

Шарлот нямаше представа за задушеното ли говори или за тях двамата.

— Много добре, каквото и да стане, ще бъде горещо подправено.

* * *

„От цяла вечност в моята кухня не е готвила жена“ — мислеше си Джо, докато наблюдаваше Шарлот как реже лук. Рейчъл напусна града преди месец, пък и преди това готвеше рядко. Обикновено си взимаха храна за вкъщи или обядваха и вечеряха в някой от ресторантите.

В началото на женитбата им Рейчъл обичаше да изпробва нови рецепти и да го изненадва. После това се промени. Тя продължи да учи, за да получи разрешително за агент по недвижими имоти, след което започна работа на пълен работен ден. Нямаше нищо против, защото тя беше щастлива, и не можеше да ѝ се сърди за работа, която ѝ доставяше удоволствие. Но постоянно си спомняше с тъга за брака на своите родители и за радостта, с която готвеха заедно. Спореха и се целуваха със същата страст, каквато влагаха във всичко. Сядаха да се хранят с шест деца и още куп приятели. Винаги имаше място за случаен гост на масата на семейство Силвейра.

Тогава си мислеше, че ще има свое потомство, но приближаваше четирийсет и картината с банда деца все повече се отдалечаваше. В началото той не искаше да имат деца веднага. Кариерата му изискваше много от него. После Рейчъл реши да почака заради своята кариера.

След това моментът за деца все не беше подходящ. И ето, че сега имаше документи за развод.

Понякога Рейчъл обичаше грандиозните, драматични жестове. Дали не целеше той да се втурне презглава към Ел Ей и да ѝ каже, че се отказва от своя живот заради нея, и тогава тя просто ще скъса документите? Или искаше да ги подпише и да приключат? Не искаше бракът му да се провали. Неговите родители бяха великолепен пример и той се бе надявал да го последва. Но оплеска работата, а може би Рейчъл я оплеска... или може би грешката беше и на двамата.

Ще остави документите за малко и ще си даде време да помисли.

Шарлот изруга, когато парченце лук излетя от дъската за рязане, и той не можа да не се усмихне.

Щом се върнаха от супермаркета, тя се зае с поставената задача и започна да реже домати и лук с голям ентузиазъм. Наблюдаваше я с удоволствие, но се тревожеше малко, защото се поряза.

— Забави темпото — каза ѝ. — Продуктите трябва да отидат в тенджерата при гозбата, а не на пода.

— Хлъзгави са.

— Надявам се, че си по-добра с ножа, когато оперираш.

Тя му направи гримаса, очите ѝ бяха насълзени.

— В такива случаи обикновено не плача.

— Как е възможно да не знаеш да готвиш, след като майка ти носи на всеки болен или депресиран в града вечеря, приготвена от нея.

— Тя готви, не аз. Престана да ме учи да готвя много отдавна. Това беше едно от многото ѝ разочарования от мен. — Отмести влажен кичур от челото си. — Ти като че ли се оправяш в кухнята. Твоята майка беше ли добра готвачка?

— Изключителна. Можеше да сготви невероятно вкусна гозба почти от нищо — умение, наследено от нейните пестеливи ирландски предци. Баща ми обичаше да приготвя мексикански специалитети — тамале и енчилада. На неделните обеди масата винаги беше отрупана. Не се сервираше специално. Всеки сам си взимаше, каквото предпочита. Моите лели, чичовци и братовчеди идваха след църква и през следващите четири часа всички хапвахме здраво.

— Като моите съботни следобеди, само че се събираха не толкова роднини, колкото църковното ни семейство. Но къщата беше винаги пълна. Сега това ми липсва. И през ум не ми е минавало, че ще

го кажа някога. По онова време се страхувах от съботните следобеди, когато се издаваха строги заповеди. Трябваше да внимавам как се държа. — Събра нарязания лук и го изсипа в тенджерата. — Ето. Готово.

— Струва ми се, че трябваше да оставиш малко за украса.

— О, ами ти нарежи още. Пролях достатъчно сълзи заради теб. — Засмя се: — Прозвуча като кълтрити песен от Запада.

— Значи си забелязала моята колекция от дискове — каза той, наслаждавайки се на очите ѝ, блеснали от сълзи.

— На път към тоалетната.

— Не се намират точно там. Оглеждала си тайно.

— Виновна. — Изплакна ръцете си, после избърса очите си с домакинска хартия. — Шпионирах малко. Не е лесно да те опознае човек.

Беше решил да не я допуска твърдо близо. Още беше женен, въпреки че имаше налице документи за развод.

— Какво искаш да знаеш за мен?

Взе нож и започна да реже следващата глава лук.

— Нещо, което никой в Ейнджълс Бей не знае — отговори тя, облягайки се на плота. — Което ще бъде лесно, след като според мен много малко хора те познават.

— Началник на полицията съм. Налага се да пазя дистанция между себе си и хората от града.

Тя наклони глава замислено.

— Ценя обективността, но ти ми правиш впечатление на човек, който винаги крие картите си, даже когато трябва да ги свали.

— А ти ми правиш впечатление на човек, който не би блъфирал, за да спаси живота си.

Очите ѝ светнаха.

— Не съм чак толкова наивна. И аз си имам няколко тайни.

— Ще ми кажеш ли една от тях?

— Аз първа те помолих.

Той нарязва лука и го изсипа в една купичка.

— Как свърши тази работа, без да плачеш?

— Аз съм мъж.

Тя въздъхна.

— Добре, кораво момче, кажи някоя от твоите дълбоки, мрачни тайни.

— Не се сещам за нито една.

— Положително се сещаш.

Взе лютия червен пипер и прибави в тенджерата още една лъжица.

— Хей, внимавай с люто — каза той.

— Нали искаше да бъде люто. Но ще внимавам, ако ми разкажеш нещо за себе си.

— Казвали ли са ти, че си много упорита?

— Почти всеки, когото познавам.

Усмихна му се дръзко, без никакво разкаяние.

— Престани да усукваш.

— Добре. — Позамисли се доколко искрен му се иска да бъде. Не беше свикнал да споделя миналото си. Но у Шарлот имаше нещо, което го караше да говори. — Влязох в банда, когато бях на тринайсет. За да докажа своята преданост, трябваше да открадна CD плеър от магазин за електроника. Не бях особено изкусен крадец и ме хванаха.

— Какво стана с теб? — попита тя загрижено.

— Ченгето, което ме хвана, беше латино. Беше израснал в нашия квартал и имал брат, убит на шестнайсет, докато членувал в банда. Заведе ме вкъщи и каза на родителите ми да ме заключат, иначе той щял да ме заключи. Изплаши ме до смърт, но по всяка вероятност ми спаси живота. За щастие моите родители имаха шанс да се преместят след две години, така че за по-малките ми братя беше по-лесно да не си търсят белята.

— Затова ли стана ченге, за да върнеш добрината?

— Нещо такова. Още жадувах за силни усещания. Просто реших да работя откъм страната на закона.

— В Ейнджълс Бей няма много банди.

— Слава богу. Работих в Отдела за организирана престъпност и борба срещу порока почти десет години в Ел Ей. Мъчех се да спася някои деца. Понякога успявах. В повечето случаи не се получаваше. Проблемът винаги си оставаше. Мястото на всяко дете, което измъквах, се заемаше от друго. И ситуацията с наркотиците беше също толкова тежка. Никога не се почувствах удовлетворен.

Въздъхна. Защо пък да не ѝ разкаже и останалата част от историята, след като стигна толкова далеч.

— Имах партньор, който по едно време взе да съкращава процедурите, да престъпва граници, които не биваше да се нарушават. Ако съдът не успееше да осъди някой от разбойниците и да го тикне в затвора, той си присвояваше правомощията. И аз започнах да мисля по същия начин. Един ден се нахвърлих на един тип и го смазах от бой... правосъдие, раздадено от мен. Щях да го убия; слава богу, някой ме издърпа навреме. Беше изнасилвач и убиец, но не аз му бях съдия, нито имах право да го съдя.

— О, Джо! — изрече Шарлот. — Това е ужасно, но нима някой би те обвинил?

— Обвиниха ме много хора. От мен се изискваше да спазвам закона, а не да го нарушавам. Осъзнах, че съм изпаднал в криза. След няколко седмици напуснах отдела и като начало се опитах да дойда на себе си. Работих за кратко в строителството при брата на жена ми, гледах племенници и племеннички и времето минаваше. После чичо Карлос почина, завеща ми тази къща и дойдох да я видя. Възнамерявах да направя ремонт и да я продам. Но щом прекрачих прага, разбрах, че съм си у дома. За мой късмет в полицейското управление тук се търсеше нов шеф. Всичко си дойде на мястото.

— Навярно е много различно да си полицай в Ейнджълс Бей.

— Като деня и нощта. Харесва ми онова, което правя сега. Аз съм полицай и никога не съм искал да бъда друг; просто бях смазан от жестокостта в професията. Тя ме промени и не харесвах онзи, в когото се бях превърнал, така че взех мерки. За съжаление Рейчъл не очакваше от мен точно това.

— Сигурно е видяла как ти е повлияла работата.

— Беше заета със своя бизнес с недвижими имоти. Представите ѝ за Ел Ей бяха именията в Бевърли Хилс и на плажната ивица в Малибу, приеми със знаменитости и дизайнерски дрехи. Живеехме в един и същи град, но в различни светове.

— Нейният свят не изглежда чак толкова отблъскващ.

— Не е отблъскващ; само че не е светът, който искам. Твой ред е. Тя се замисли за миг.

— Любимият ми цвят е жълтият.

Джо се разсмя.

— Споделяме си тайни тук.

Тя се усмихна.

— Това е тайна. Всички си мислят, че е синьото.

— Да се пържа сам ли ще ме оставиш? Хайде, Шарлот. Каж ми нещо, което никой друг не знае.

Тя доста се колеба, усмивката ѝ изчезна.

— Наистина бих искала да не си женен.

Джо преглътна с усилие. Не беше очаквал от нея, че ще го допусне.

— Може би съвсем скоро няма да бъда женен.

— Зная — прошепна тя.

Атмосферата се нажежи, сякаш предвкушаха следващия миг, и тогава неговият телефон зазвъня. Той щеше да го остави да си звъни, но празникът започваше и беше обещал да е на разположение. Извади телефона и се смути още повече, когато видя номера.

— Рейчъл е.

Шарлот ахна тихичко.

— Виж ти, тъкмо навреме. Трябва да се обадиш, а аз да тръгвам.

— Шарлот, почакай. — Застана пред нея. — Бих искал да поговорим.

— Не желая заради мен да се отнесеш лекомислено към брака си. Харесвам те, но съм възпитана от свещеник. Достатъчно виновна се чувствам за това, че флиртувам с теб. Трябва да се обадиш на жена си, защото според мен не си готов да кажеш „всичко свърши“.

— Нямах представа какво чувствам.

Гледаше го с абсолютна решителност право в очите.

— Струва ми се, че и ти сам нямах представа. Ако беше сигурен, щеше да подпишеш документите.

Искаше му се да може да ѝ възрази.

— Все пак не е необходимо да си тръгваш, Шарлот. Не сме направили нищо нередно.

— Още не. Нека така да си остане.

* * *

В петък сутринта Бриана стана рано след неспокойна нощ, разтревожена как да изглади отношенията си с Нанси. След като пушна Дигър от кошчето и настани Лукас в кухнята да закусва и да гледа анимационни филмчета, отиде в гаража, където бяха складирани кашоните на Дерек.

Откакто Джейсън ѝ каза за посещението на Стив Маркъм и за своето предположение, че у нея вероятно има някаква следа, за която тя не подозира, все се питаше дали това е възможно. Време беше да разопакова.

Час по-късно откри много малко вещи, които представляваха някакъв интерес за нея. Очевидно Нанси е била така объркана от съдебния процес срещу Дерек, че е събирала всичко от градския му дом и повечето от вещите бяха без значение. Все пак докато Бриана ровеше в един кашон, попадна на пожълтели вестници отпреди двайсет-трийсет години. Статиите изглеждат се отнасяха за Уайът и за успехите му като художник. Някои бяха от местен вестник, други — от национални списания с обзори на изкуството му. Явно Дерек бе изучавал работата му в големи подробности. Знаел ли е Уайът колко му се е възхищавал внукът му?

Като преглеждаше внимателно материалите, попадна на тъничка пачка с писма, вързани с избеляла панделка. Най-горният плик беше излинял и пожълтял и бе адресиран до Франсин Кейн, прапрабаба на Дерек, оцеляла след корабкрушението. Сърцето ѝ се разтуптя.

Внимателно развърза панделката, извади писмото и хвърли поглед на съдържанието. Беше кратко, думите — смесица от английски и испански. За щастие, след като бе живяла години в чужбина, знаеше и двата езика.

„Моя нежна Франсин,

Колко чаровни бяха нашите дни. Ти ме изведе от мрака към светлината, от пълното отчаяние до прага на възможностите. Ще скътам дълбоко в себе си нашите нощи и ще ги ценя, докато съм жив. Не мога да ти дам сърцето си, понеже то принадлежи на друга, но ти давам онова, което е останало от мен.

Виктор“

Виктор ли? Виктор Делгадо и Франсин Кейн любовници ли са били? Защо никога не е чувала тази част от историята? Очевидно Дерек е знаел.

А Нанси? Нанси ѝ бе разказала всичко за ръкоделието на Франсин в памет на покойния ѝ съпруг Маркъс. Разказала ѝ бе за двамата сина, които бе отглеждала сама, а по-късно с втория си съпруг Джордж Уелър. Но свекърва ѝ никога не бе наемвала за връзка между Виктор и Франсин.

Бриана отвори второто писмо с чувството, че Виктор не е единственият, застанал пред прага на възможностите.

„Франсин,

Защо избяга от мен? Изплаших ли те? Пия, защото Ева ме преследва. Не мога да изобразя на платното онова, което виждам в главата си. Нощем я сънувам и виждам нейните сълзи, нейния гняв, нейната тъга, че не я познавам. Трябва да ми помогнеш, както аз се помъчих да ти помогна. Моля те, отчаян съм. Ела при мен.

Виктор“

Бриана почувства в душата си неговото отчаяние. Той беше изтерзаният художник, преследван завинаги от своята мъртва любима. Никога преди усещането не е било толкова реално. Чувствал ли е Дерек същата невероятно силна връзка с миналото, когато е чел тези писма? Дотам ли са го запленили картините, че е изпитал непреодолимо желание да ги притежава?

Сърцето ѝ биеше до пръсване. Не искаше да повярва, че я е лъгал пет дълги години, но със сигурност не беше споделял с никого за връзката между Франсин Кейн и Виктор Делгадо. Защо е крил? Имаше само едно обяснение: защото това е засягало пряко някого.

Като погледна отново писмата, осъзна, че има още едно, но с различен почерк — по-изискан, по-женствен.

„Виктор,

Страстта, колкото и силна да е, не може да замести любовта, която си изпитвал към Ева, нито да премахне скръбта ми за Маркър. Грешим, като бягаме от нашата болка. Трябва да я приемем, да я браним, да я пазим грижливо, защото тя е всичко, което ни е останало от тях. Не бива да говорим отново. Вече се появиха подозрения. Никой никога няма да узнае за бебето. Ще кажа, че Маркър ме е оставил с този скъпоценен дар, преди да загине в корабокрушението. Моля те, не се съмнявай, че ще обичам много нашия син, той ще бъде нашата надежда за бъдещето.

Ева те обичаше, Виктор, както ти обичаше нея. Никога не се съмнявай в това. Аз също те обичах.

Франсин“

На Бриана ѝ се зави свят. Не само че Виктор и Франсин са били любовници, но са имали и дете.

Беше ли изпратила Франсин това писмо на Виктор? Ако го е изпратила, защо се намираше при писмата от Виктор? Може би не е имала кураж да му каже. Може би тайната не е била разкрита... или най-малкото от Виктор.

И какво се е случило с техния син?

Дъхът ѝ секна. Дерек потомък на Виктор и Франсин ли е? Кръвта на Делгадо ли е текла в неговите вени?

Въздъхна рязко, ужасена от тази мисъл. Дала ли е кръвната връзка на Дерек още по-силен и личен мотив да открадне картините? Затова ли е пазил тази тайна, за да не снабди полицията с допълнителни амуниции срещу себе си?

Но стойността на картините се измерва с пари, а не с някаква връзка, която Виктор Делгадо може би е имал с Франсин Кейн. Тези писма не доказваха нищо, освен че Дерек е крил информация. С месеци се умуваше кой има най-сериозен мотив да притежава тези картини. През цялото време Дерек не спомена за родството си с Виктор Делгадо.

Нанси и Рик не знаеха. Иначе щяха да ѝ кажат.

Тогава оставаше Уайът. Споделил ли е Дерек информацията с дядо си? Или именно от него я е получил? Катрин Маркъм ѝ каза, че Уайът е бил вманиачен на тема живописиста на Виктор Делгадо. Това ли е била причината? Имал ли е кръвно родство с покойния художник? Беше ли се натъкнала в действителност на нова информация?

Ако е така, тази информация щеше ли да изчисти името на Дерек, или щеше да стане причина да изглежда още по-виновен?

Позвъни се на вратата и звукът я изтръгна от миналото. Изправи се бързо и се запъти да отвори. Лукас и Дигър я следваха.

Катрин Маркъм стоеше на верандата, облечена с прекрасен син костюм и с прическа, която откриваше лицето ѝ. Изведнъж Бриана се почувства като повлекана с пижамата си и с хавлиения халат. Хвърли поглед към часовника в гостната и установи, че минава десет. Беше загубила представа за времето.

— Извини ме за безпокойството — започна Катрин. — Отивам на работа и минах да оставя този блок.

— Заповядай, влез — покани я тя.

— Здравей, Лукас — усмихна се гостенката. — Донесох ти нещо. — Седна на дивана и остави блока за рисуване на масичката. — Беше на татко ти. Рисуваше в него като гимназист. Помислих си, че може би ще ти се иска да е твой.

Лукас закима енергично. Бриана седна до Катрин и притегли детето на коленете си. Развълнува се, че ще надзърне в рисувателния блок на Дерек. Това ѝ напомни, че трябва да отдели време да разгледа скиците на Дерек от затвора, но по някаква причина не се чувстваше в състояние да отвори онзи плик отново. Думите му я изплашиха, понеже намекваше, че има неща, които тя не знае, може би неща, които не би желала да узнае.

— Виж, морско чудовище — привлече Лукас вниманието ѝ към рисунката, на която Катрин беше отворила блока.

Бриана остана изненадана от закачливата рисунка на морско чудовище, надигащо се пред лодка, претоварена с ужасени туристи. Слушала бе много как Уайът обучавал Дерек, за да стане изключителен художник, и затова в никакъв случай не очакваше подобна приумица.

— Рисуваше ги за забавление — отговори Катрин на неизречения въпрос. — Артистичната колония организираше през

лялото дневен лагер за деца. С Дерек обикновено преподавахме там. Този вид изкуство беше като почивен ден, само за деца.

„Най-накрая една по-нежна страна на Дерек“ — помисли си Бриана, взряна в морското чудовище с искрено възхищение. Беше се съмнявала в себе си, чудила се бе дали вижда у Дерек черти, които той всъщност не притежава, но ето че е имал чувство за хумор, склонност към смешното. Рисунката го доказваше.

— Благодаря — каза на Катрин. — Много се радваме, че ще ги имаме.

— Само няколко наивни рисунки — сви рамене Катрин. — Искан ми се да беше видяла някоя от наистина великолепните творби на Дерек. Дори когато рисуваше най-обикновена скица, имаше усет за детайла, интересна гледна точка.

— Всъщност имам няколко рисунки. Дерек ги е рисувал в затвора. Току-що ги получих от неговия адвокат. Още не съм имала възможност да ги разгледам внимателно.

— Наистина ли? И какво изобразяват?

— Спомени от неговия живот.

— Бих ги разгледала с удоволствие. Ако нямаш нищо против, разбира се.

— Ами, да — изрече бавно Бриана, като се питаше дали не трябваше да запази в тайна рисунките. Дерек беше решил да не знае никой друг за тях. Покашля се, печелейки време. — Но не днес. Ще водя Лукас при дядо му и баба му, после отивам на работа. Работя в кинкалерията „Ангелско сърце“.

— Чудесно! Магазинът наистина е сърцето на нашия град.

— Ти шиеш ли пачуърк?

— Не. Изработих няколко проекта за приятели, но аз не шия. Моето изкуство е само маслена живопис на платно. — Катрин стана. — И аз ще тръгвам за работа.

— Още веднъж благодаря. Наистина съм ти признателна. Освен Нанси и Рик няма много хора, които да си спомнят за Дерек с топло чувство. — Съпроводи Катрин до входната врата. — Между другото чух, че чичо ти ме е търсил вчера, но не бях вкъщи. Знаеш ли защо е идвал?

— Чичо Стив ли е идвал? — изненада се Катрин. — Това ме смущава.

— Мен също.

— Ще го попитам, но не съм сигурна, че ще ми отговори. Не сме особено близки.

— Няма значение. Ако е важно, ще ме потърси пак.

Дали не трябваше да попита Катрин за потомствената връзка Уайът-Виктор? Пък и нямаше представа доколко тя споделяше със съпрузите Маркъм и не искаше да предупреди Уайът, ако родството се окажеше важна следа за откриването на картините. Така че каза само „довиждане“.

Като затвори вратата, ѝ дойде наум, че съсредоточаваше цялото си внимание върху Уайът с предварителна нагласа за нежеланието му да дари картините, но имаше още двама замесени в случая — Глория и Стив Маркъм. Може би един от тях е искал да задържи портретите.

Все пак, ако Уайът беше пряк потомък, тогава е имал най-силен мотив. Или пък Дерек е открил идеалния начин да отмъсти на дядо си...

Въздъхна. Дотук от всичко, което научаваше, съпругът ѝ изглеждаше все по-виновен. Може би истината щеше да ѝ донесе още повече болка.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

— Разстроих Нанси — каза Бриана на Рик, когато заведе Лукас у тях на път за работа същия ден. Синът ѝ вече беше влязъл вътре с Дигър, така че двамата останаха сами на стълбището.

— Излезе по работа, но всеки момент ще се върне — каза Рик, покашляйки се някак неловко.

Бриана не му повярва и за секунда. Нанси не искаше да я вижда, затова отсъстваше.

— Джейсън живее временно в съседната къща. Срегнахме се най-случайно няколко пъти и с Лукас се сприятелиха. Затова беше снощи беше у дома.

— И Нанси спомена същото. Лукас ни каза още, че Джейсън му е направил хвърчило. На нас не ни стана приятно, но предположихме, че като е видял хвърчило, се е заинатил и си била принудена да приемеш помощта на Джейсън.

Рик я извиняваше, но тя знаеше, че вината не е изцяло на Лукас.

— Но когато Нанси е видяла Джейсън да вечеря с вас — продължи свекър ѝ, — как да кажа, разстроила се е. Каза, че Джейсън е седял на мястото на Дерек. Разплакала се е.

Бриана въздъхна, като видя мъката в очите му.

— Съжалявам. Не беше умишлено. Джейсън беше купил пица и се случи съвсем спонтанно.

— Колко време ще остане в съседната къща?

— Само още няколко дни.

— Да се надяваме, че ще минат бързо. Или може би си променила мнението си за Джейсън? — попита свекър ѝ с тревожен поглед.

Трябваше да помисли малко, преди да отговори:

— Лесно е да се обвинява само Джейсън за всичко, но той не е единственият, който прати Дерек в затвора — изрече бавно.

— Но само той беше приятел — напомни ѝ той. — Дерек се чувстваше предаден от Джейсън. И ако се сприятелиш с него, все едно

да обърнеш гръб на Дерек. Според теб Дерек щеше ли да бъде доволен, че ти и Лукас вечеряте с Джейсън?

— Не, нямаше да бъде доволен — отговори тихо Бриана.

Погледът на Рик омекна.

— Знам, че ти е трудно, Бриана, да се преместиш на ново място, да отглеждаш детето си сама. Много приятели можеш да намериш в този град и може би Джейсън не бива да бъде един от тях. — След кратка пауза продължи: — А сега ще отида да видя какво прави Лукас. О, и да не забравя, тази вечер ще ходим на кулинарното състезание, ако искате, елате с нас.

— Ще си помисля.

Джейсън сигурно ще бъде там и не беше склонна да става причина за друга сцена, особено пред целия град. Трябваше да се отдръпне и да разгледа положението.

Когато се срещаше с Джейсън, когато той ѝ се усмихваше, когато я целуваше, беше лесно да забрави всички причини, заради които не можеха да бъдат приятели или нещо повече. Но срещите с Нанси и Рик ѝ напомняха колко бяха преживели заедно, как я бяха обграждали с обич и грижи през някои от най-мрачните ѝ дни. Те бяха нейното семейство. Обичаха я, а нямаше на света много хора с толкова топли чувства към нея. Нима беше възможно да избере Джейсън пред тях? Не беше редно дори да се замисля, но се измъчваше и това я плашеше най-много.

* * *

„Моят съпруг ме избягва“ — мислеше си Кара, въздишайки. Някога познаваше Колин — характера му, навиците му, но след като се събуди от комата, той се промени. Вече не беше щастливият, общителен и чаровен ирландец, който не можеше да се сдържа да не я прегръща. Сега бе нетърпелив, избухлив и хладен. Щом пристигнаха в църковния салон, където се провеждаше кулинарното състезание, той изчезна с някакво неясно извинение, че се налага да помогне на приятелите си полицаи. Но в действителност искаше да се отдалечи от нея.

През последните няколко ноци дори спа на дивана, твърдейки, че сънят му е неспокоен и не иска да я буди. Колин, който преди не можеше да спи, ако не я докосва, сега се премести в друга стая. Целуваше едва-едва устните ѝ и взимаше на ръце бебето само ако не можеше да се измъкне. Не знаеше страхува ли се или нещо става с него.

Ами ако повече не я искаше? Как ще живее без него? Колин беше нейният живот, откакто се помнеше.

Обхвана я паника и дъщеря ѝ се размърда неспокойно в прегръдките ѝ, очевидно усещайки страданието на майка си.

— Спокойно — прошепна ѝ Кара. — Всичко ще се нареди. Не стигнах дотук, за да се откажа сега от него. Надявам се, че и той няма да се откаже от мен.

Фейт примигна няколко пъти и отново се унесе, успокоена, че в нейния свят всичко е прекрасно.

— Какво малко ангелче — зарадва ѝ се Шарлот, като се срещнаха с Кара в салона. — Но едва ли изглежда толкова сладка в два през нощта.

— Всъщност и тогава е много сладка. С часове я наблюдавам. Никога не съм си представяла, че ще се чувствам толкова близка с друго човешко същество. Мислех си, че любовта ми ще бъде като към Колин, но е дори по-дълбока.

Шарлот ѝ се усмихна топло.

— Говориш точно като съвсем млада майка.

— Знам — усмихна се безпомощно Кара. — Влюбена съм безумно в нея.

— Къде е таткото?

— Ето там, говори с Джо и Уорън — посочи с глава към другия край на залата. — Надяват се, че ще победят пожарникарите тази година. Струва ми се, че шефът се е регистрирал за участие.

Шарлот леко се изчерви:

— Да, регистрира се.

Кара я погледна любопитно:

— Имаш ли пръст в тази работа?

— Не достигаха полицаи, след като тази година Колин се оттегли от състезанието.

Това бе още един пример за огромната промяна у Колин. Преди време щеше да умре, но нямаше да отстъпи мястото си в състезанието по готвене на задушено. Гордееше се със своето люто ястие даже когато не беше чак толкова вкусно. Беше му предложила да нареже и да подготви продуктите, но той заяви, че не е готов.

— Колин не прилича на себе си — каза тя.

— Нали не си мислиш, че се оплаквам — рече Шарлот. — Никой не очаква Колин да участва след всичко, което преживяхте. Последното нещо, за което трябва да се притесняваш, е кулинарното състезание.

— Може би щеше да му се отрази добре. Ядосва се, че не е в състояние да върши всичко както обикновено, а когато има възможност, не се възползва. Не разбирам поведението му.

Шарлот я прегърна през раменете и я притисна до себе си.

— Положението е тежко, а?

— Толкова ли ми личи?

— Храбрата ти физиономия взе да помръква. Какво става?

Кара сниши глас:

— Нали ми каза, че вече мога да правя секс? Колин не се въодушеви от новината като мен. Оттогава не ме е доближавал.

— Случва се. Току-що си родила. Кърмиш. Някои мъже изпитват известна ревност към бебето и трудно свикват с мисълта, че съпругите им са станали майки. Тези гърди, преди са били негова територия и само негова. Ти никога не си спала с друг и същото се отнася и за него, нали?

— Ами ако точно това го потиска? Ами ако осъзнавайки, че е смъртен, си е помислил: „Защо, да му се не види, съм спал само с една жена през целия си живот?“

— Боже мой, Кара, полудяваш! — слиса се Шарлот. — Той не си мисли подобно нещо, сигурна съм.

— Полудявам — съгласи се тя. — Колин не иска да говори с мен. Не ме докосва. Не че умирам за секс, но той ми липсва. Не сме заедно и това ми липсва. Липсва ми начинът ни на живот. Вярвах, че като се събуди, всичко ще си дойде на мястото.

Другата жена отново я прегърна.

— Ще успееш. С Колин сте родени един за друг, няма да се разделите. Просто му дай малко време. Той те обича повече от който и да е друг на света. Зная, че и ти го обичаш по същия начин. Честно

казано, двамата вдигнахте много високо летвата за всички нас. Не мога да си представя, че ще имам онова, което имате вие. Толкова сте свързани, толкова сте искрени един към друг.

— Бяхме. И пак ще бъдем — изрече Кара.

— Разбира се. Да опитаме ли от гозбите? Умирам от глад.

— Защо не.

Кара настани Фейт в количката и двете тръгнаха, препирайки се чие задушено изглежда най-интересно.

Спирара ги постоянно приятели и съседи, които искаха да видят бебето и да ги поздравят. Въпреки твърдението си, че е гладна, Шарлот изглежда не бързаше да хапне и вместо това се запъти към Колин и Джо.

— Знам какво си намислила — каза ѝ Кара. — Но няма как да ме сватосаш, след като вече съм омъжена за избраника.

Спря, за да направи път на някакви хора да минат пред нея. Не искаше отношенията ѝ с Колин да бъдат на показ.

— Може би нямам предвид теб — подхвърли Шарлот с дяволит блясък в очите.

Кара се обърка за миг, после се досети кой е обектът на нейното внимание.

— О, не, Шърли, не Джо! Той е женен.

— Знам, ние сме само приятели.

— Наистина ли? — попита тя разтревожена.

— Да, наистина — отговори Шарлот, но не я погледна в очите.

— Джо и Рейчъл си имат проблеми, но нима искаш да се намесиш в един брак?

— Не се намесвам. Приятно ми е в неговата компания, нищо повече.

— И той е увлечен.

— Е, може би е увлечен — засмя се тя. — Спокойно, Кара, не нарушавам правила.

— По-загрижена съм за сърцето ти. Като че ли винаги омаловажаваш нещата, но всъщност си много по-уязвима, отколкото показваш. Ако искаш да си имаш приятел, защо да не е Андрю? Той също е хубавец и не е толкова обременен.

— Не и когато става въпрос за мен. Нашата история ни преследва, без да споменавам всички други неомъжени жени в града.

Погледни го. Направо е окупиран.

Андрю стоеше всред група жени на възраст от двајсет до петдесет.

— Има много почитателки — призна Кара. — И сладурчета по на двајсетина, и попреминали тигрици.

— Излъчва онова религиозно благочестие, което покорява. Много силно въздейства. Жените също въздишаха след баща ми, но майка ми ги разгонваше.

— Можеш да правиш същото с Андрю. Той те харесва. Разбра ли защо отмени вечерята?

— Не, измърмори някакво извинение, че се е случило неочаквано нещо, и повече не ме покани. Типично за мъжете. Щом им се вържеш, повече не ги интересува.

— Това не е вярно — възрази Кара.

— Няма значение. Щастлива съм и без гадже. Престани да умуваш. Да вървим да видим какви са ги свършили момчетата.

Момчетата похапваха и си говореха за баскетбол. Колин се усмихна на Кара и тя почувства, че напрежението ѝ преминава. Имаше вид на стария Колин. Значи трябваше да излиза от къщи и да се среща с хора.

— Здравсти, Шарлот — поздрави Колин. — Опитай от това задушено. Много ще ти хареса.

Кара се зачуди защо Джо и Колин се подсмихнаха един на друг, очевидно бяха намислили нещо. Джо сипа по един черпак в две купички и подаде едната на нея, а другата — на Шарлот.

— О, Кара, почакай — каза съпругът ѝ.

Но беше късно. Вече бе глътнала огнено лютата хапка. Колин ѝ подаде своята бутилка вода и тя пи дълго.

— О, Господи! — изрече, щом си върна способността да говори. — Ама че люто.

— Едва ли е чак толкова непоносимо — каза Шарлот.

— Да, бе, защо не го опитай — предложи Кара.

— Ами, да, опитай го — настоя и Джо.

Шарлот опита и направи гримаса.

— Ужасно е. Как е възможно? Сложих съвсем малко лют пипер.

— Ти ли сготви това задушено, Шарлот? — поинтересува се приятелката ѝ.

— Само помогнах на Джо — заяви тя и се изчерви леко.

Кара се обърна към Джо:

— Оставил си я да готви! Животът ли ти е омръзнал? Всички знаят, че Шарлот не умее да готви.

— Казах му — заоправдава се Шарлот.

Очите на Джо светнаха, като я погледна.

— Мислех си, че го казваш от скромност.

— Изобщо не съм скромна.

— Какво те е прихванало, Шарлот? — попита Колин. — Не съм те виждал да хващаш нож, освен ако няма да режеш някого.

— Искях да бъда полезна — повтори Шарлот. — Джо, не опита ли задушеното, преди да го донесеш?

— Не. Прибрах го в хладилника. Сутринта само го претоплих. Но не се притеснявай; не разреших на никого да го доближи. Тъкмо щях да го отнеса, когато на Колин му хрумна, че ще се посмеем, ако те накараме да хапнеш.

— Виж го ти — възмути се Кара и перна закачливо съпруга си по ръката.

Той се разсмя.

— Опитах се да те предупредя, но толкова бързо се нахвърли на задушеното.

Джо взе тенджерата.

— Ще я отнеса в колата.

— Нямах избор — съгласи се Шарлот. — Ще прибера останалите съдове.

Взе купичките с подправки и излезе с Джо.

Когато останаха сами, Кара се обърна към Колин, щастлива, че вижда отново усмивка на лицето му. Тъкмо щеше да го попита как се чувства, дали не е уморен и не иска ли да се приберат вкъщи, но се отказа. Той беше възрастен човек и можеше сам да реши.

— Струва ми се, че Шарлот си пада по Джо.

Очите му се разшириха.

— Как не. Тя не би си позволила връзка с женен мъж.

— Не казах, че имат връзка, а че определено прехвърчат искри между тях. Не си ли забелязал как се гледат?

— Бях увлечен да гледам теб. — Приблужи се до нея и я прегърна през талията. — Извинявай, Кара.

— Не трябва да се извиняваш — започна тя, но той я прекъсна, поклащайки глава.

— Трябва. През последните няколко седмици бях невъзможен, бях пълен идиот. Ще ми разрешиш ли да изкупя вината си?

Очите ѝ се напълниха със сълзи, докато се взираше в очите му, и за пръв път видя, че той присъства наистина.

— Няма какво да изкупваш. Обичам те дори когато си пълен идиот.

— И аз те обичам. — Гледаше я с онази нежна усмивка, която тя толкова обичаше. — Бях в някакво нереално пространство, като след дрямка, когато човек се събужда дезориентиран, не знае кое време е и дали наистина е спал. Така се чувствах почти всеки ден. Бях много потиснат.

— Радвам се, че ми каза.

Кара сложи ръце на гърдите му, надигна се на пръсти и го целуна нежно по устните.

— Не мога да повярвам, че Джейсън беше прав — възкликна той.

— За какво?

— Настояваше, че ако споделя с теб как се чувствам, ще те трогна. Не предполагах, че така естествено ще приемеш всичко.

Тя се усмихна.

— Когато става въпрос за теб, винаги съм естествена. Знаеш го.

— От известно време искам да ти кажа какво чувствам. Но изобщо не можех да го изразя с думи — продължи съпругът ѝ с по-сериозен тон. — Знаех, че те ядосвам, но не се владеех. Дишах малко по-свободно, когато не беше наблизо. Ти не сваляше очи от мен. Следеше и най-малкото ми движение. Нищо не ти убягваше. Чувствах се засрамен.

Думите я жегнаха леко, но му беше признателна за искреността.

— Три месеца наблюдавах как спиш, Колин, и очаквах да потрепне клепач, да помръдне някой пръст, някакъв знак, че си още тук. Сигурно не свалям очи от теб, защото се страхувам да не изчезнеш незабелязано, когато не те гледам. Ще се постарая да се отдръпна.

— Никъде няма да ходя, Кара. Оздравявам. Не те напускам. — Целуна я отново. — Да си отидем ли вкъщи и да се целуваме и прегръщаме?

Този интимен въпрос я разсмя. Откакто бяха по на тринайсет, той я питаше все по същия начин.

— Да, веднага.

Преди да тръгнат, се появи Джейсън. Изглеждаше изморен, погледът му беше мрачен, лицето му — изопнато.

— Здравсти.

— Какво има? — попита Кара.

— Нищо. Гладен съм. Кое задушено ще ми препоръчате?

— Единственото, което опитах, беше ужасно — каза тя. — Ами ти, Колин?

— На Уорън е вкусно, но опашката за задушеното на Дан Маккарти стига чак навън, затова си мисля, че ще дишаме прахта на пожарникарите тази година.

Джейсън кимна, но изглеждаше разсеян.

— Говори ли пак с Бриана? — попита Кара, тъй като беше сигурна, че това настроение има нещо общо с вдовицата на Дерек.

— Снощи се видяхме. Тя тук ли е?

— Няма я — отговори Кара.

— Какво се случи снощи? — попита Колин.

Джейсън не отговори, загледан в някого. Кара се обърна и видя Нанси Кейн, която се приближаваше към тях с вид на жена с важна мисия, което я изненада, след като през последните пет години семейство Кейн избягваше Джейсън.

— Имам да ти кажа само едно нещо, Джейсън — каза рязко Нанси. Като че ли не я интересуваше дали още някой ще чуе. — Останаха ми само Бриана и Лукас от детето, което ти ми отне. — Гласът ѝ трепереше от гняв. — Отнасях се към теб като към свой син, а ти се обърна срещу Дерек. Не припарвай до тях! Чу ли? Не ги приближавай.

Джейсън пребледня, когато тя си тръгна. Около тях веднага се събраха хора. Кара и Колин се спогледаха и тя забеляза тревогата в очите му заради Джейсън.

Колин се обърна към насъбралите се.

— Е, кой ще ми препоръча най-хубавото задушено? — попита, отмествайки вниманието от Джейсън към себе си. Такъв си беше той — закрилник.

Кара хвана ръката на Джейсън.

- Какви си ги свършил, по дяволите?
- Вечерях с Бриана и Лукас. Нанси ни завари на масата.
- Остави Бриана на мира.
- Много хора щяха да бъдат наранени, в това число и той.
- Опитвам се.
- Опитай по-усърдно.

* * *

— Съжалявам, че съсипах твоето задушено — говореше Шарлот на Джо, докато той прибираще тенджерата в багажника. — Навярно си ме разсеял.

— Поне не отровихме никого. На майка ти едва ли ще ѝ стане много приятно.

Тя се засмя.

— Вярно, но ще обвини мен, не теб. Има слабост към красиви мъже, които защитават истината и справедливостта.

— Трябва да се сближа повече с майка ти. Заинтригува ме.

— Ще се държи много добре с теб. Тя не се разбира само с мен. Много сме различни и не се погаждаме. Не ми се вярва, че някой ден ще се примирим. Ще се върнеш ли в църквата?

— Не. Устата ми още гори.

— И моята. Да хапнем ли някъде сладолед? — Видя колебанието му и осъзна, че е прекрачила границата. — Но мога да остана и да помогна в преброяването на гласовете.

— Градът е толкова малък, Шарлот.

— Наистина, тъпо предложение. — Въздъхна дълбоко. — Ще се поразходя, преди да се върна в салона. Винаги съм харесвала парка около църквата нощем. Едно време се измъквах през прозореца на моята спалня, щом заспаха родителите ми, и идвах тук.

— За да се срещаш с Андрю ли?

— Понякога, но в повечето случаи се разхождах безцелно. В сумрака можех да бъда себе си. Бях извън обсега на постоянното наблюдение на майка ми, така че се чувствах свободна.

— Покажи ми къде обичаше най-много да ходиш.

Ако идеята да отидат да хапнат някъде сладолед беше неприемлива, тогава идеята да се разхождат в църковния парк след мръкване беше още по-неприемлива. Но тя кимна и го поведе към дърветата. Вървяха мълчаливо. Джо не говореше много, освен когато имаше какво да каже, и на нея това ѝ харесваше.

Тя застана под едно дърво с разперени клони, които се спускаха като дебел балдахин над тревата.

— Катерех се на това дърво. Бях истинска мъжкарана. Веднъж се изкатерих чак до върха.

— Харесват ти високите места, нали? Ето защо все те виждам да тичаш или да караш колело по стръмнините около града.

— Сигурно е така. — Изненада се, че е забелязал тази нейна склонност. — Има нещо в гледката, която ми разкрива светът. Друго мое любимо място е камбанарията. Искаш ли да погледнеш?

— Да.

Шарлот тръгна към смълчаната църква, влязоха през страничната врата и се заизкачваха по тясно, извито стълбище към върха на камбанарията. Старата камбана беше преместена преди години, но гледката през сводестите отвори беше великолепна.

— През деня се виждат океанът и корабите в пристанището — каза тя. — Нощем оттук звездите се наблюдават най-добре.

Джо се приближи до нея и дъхът ѝ замря. Беше забравила колко потайна и интимна е атмосферата в камбанарията.

— Идвала ли си тук с Андрю? — попита той.

— Много си любопитен за мен и Андрю. Ами ако започна да те разпитвам за твои стари гаджета?

— Нямам стари гаджета. Започнах да ходя с Рейчъл, когато бях на петнайсет. Два пъти късахме за кратко, докато учех в колежа, но никога не съм имал сериозна връзка.

Шарлот се изненада, че не е имал повече любовни истории, но думите му също така ѝ напомниха, че Рейчъл е била единствена за него и вероятно ще си остане единствената му любима.

— Ами ти Шарлот? Освен Андрю, други имала ли си?

— Десетки — отговори тя весело.

— Говоря за сериозна връзка.

— Не си падам по сериозни връзки. — Дори в тъмнината забеляза любопитния му поглед и съжали за импулсивния отговор. —

Имах много да уча в колежа, в медицинския факултет, след това стаж, специализация, после се преместих тук. Кога да намеря време за гадже?

— Не мисля, че става въпрос само за време. Какво се е случило, та не искаш да се обвързваш сериозно. Разбито сърце ли?

— О, моля те, всеки е бил с разбито сърце в гимназията. На някои даже по веднъж в седмицата.

— Казах ти една от моите тайни — напомни ѝ той. — Ти още ми дължиш една твоя. Защо напусна Ейнджълс Бей?

— Исках да стана лекарка.

— Винаги ли?

Неговото упорство я накара да въздъхне. Нищо чудно, че в града се носеше славата му на човек, който умее да води разпити.

— Невинаги — отстъпи тя.

— Защо избра медицина?

Досега никой не я беше питал защо е избрала да стане лекарка. И в тишината на тъмната нощ осъзна, че иска да му каже.

— Много отдавна направих спонтанен аборт. Бях лишена от медицински грижи и бебето умря. Исках да намеря начин да компенсирам този изгубен живот, да спася нечие друго бебе. И понеже бях силна в точните науки, се насочих към медицината.

— Съжалявам, Шарлот.

Тези обикновени думи най-неочаквано я накараха да се разплаче.

— Недей. Добре съм.

Джо протегна ръце и след миг тя се отпусна в прегръдките му. Сложи глава на гърдите му и се заслуша в биенето на сърцето му. Когато загуби бебето си, искаше отчаяно някой да я утеши, но трябваше сама да го изживее. Майка ѝ направи всичко възможно да стане така.

Той наклони глава и се взря в нея.

— Андрю знае ли?

— Никога не съм споменавала, че той беше бащата.

— Не си споменавала и че не е.

— Само майка ми знаеше, че съм бременна, и повярвай ми, на никого не е казала. Бях се опозорила. Посрамах семейството.

— Не е ли казала на баща ти?

— О, не. Страхуваше се, че моята грешка ще ѝ се отрази зле.

— Какво щеше да направи, ако не беше пометнала?

— Смяташе да ме изпрати далеч, да измисли някакво фалшиво пътешествие в другия край на страната. Вероятно щях да замина, защото бях объркана и изплашена, а тя беше направо страшна.

— Сега разбирам защо помежду ви има толкова гняв. Ако някоя от моите сестри беше забременяла в гимназията, майка ми щеше да я утешава и да я люлее в прегръдките си. Нямахте да я изпрати надалеч.

Като си представи картината, Шарлот едва не се разплака отново.

— Майка ти изглежда много мила. Сега разбирам откъде и у теб има нежност. Трябва да тръгваме, Джо. Става късно.

Пък и започна непреодолимо да го харесва.

— Добре. Но искам да знаеш, че никога няма да издам твоята тайна.

Тя му се усмихна кротко.

— Нямахте да ти я кажа, Джо, ако не бях сигурна в теб.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

— Няма ли да се разсърди Джейсън, ако не отида да пускам хвърчилото с него? — попита Лукас разтревожен, докато в събота късно сутринта чакаха в гостната Рик да дойде.

— Сигурна съм, че няма да се разсърди — отговори майка му, седнала на дивана до него.

Рик им се обади снощи, за да организира експедиция за пускане на хвърчилото. Даде да се разбере ясно, че пускането на хвърчила е семейна традиция, която иска да сподели със своя внук, и тя се съгласи с надеждата, че отношенията им ще се изгладят.

— Но нали утре Джейсън ще дойде да ме гледа на състезанието? — упорстваше Лукас.

— Не съм сигурна — отговори тя.

Лицето на детето помръкна.

— Той не ме ли харесва вече?

Въпросът му я разстрои.

— Разбира се, че те харесва. Защо говориш така?

— Татко ми се ядоса и не искаше повече да ме вижда. Чух те да казваш на баба по телефона.

— Не, не, детето ми — прегърна го тя. — Татко много те обичаше. Не искаше да го посещава, за да имаш повече време за игра с твоите приятелчета. Изобщо не е бил сърдит. — Изтри с целувки сълзите от страните му. — Баща ти те обожаваше. Никога не се съмнявай.

— Защо не можа да живее с нас?

— Просто не можа — отговори неопределено, защото синът й беше много малък, за да разбере.

— Ами ако и ти направиш нещо лошо и те накарат да живееш в голямата грозна къща?

Искаше да изличи страха от очите му... надяваше се с времето да престане да се тревожи, че и тя може да го напусне.

— Това никога няма да се случи. Винаги ще бъдем заедно. Нищо няма да ни раздели.

Лукас се усмихна.

— Обичам те, мамо.

— И аз те обичам. — Чу се звънецът на входната врата. — Ето го и дядо. Вземи си якето — каза тя и стана.

Рик беше с джинси и яке. Кафявите му очи оживено блестяха.

— Готов ли си, моето момче?

— Готов е — отговори Бриана, докато Лукас се обличаше. — Много се вълнува.

— Аз също. Отдавна не съм пускал хвърчило.

Тя се обърна към Лукас:

— Ще слушаш дядо си, нали? Не се отделяй от него и изпълнявай, каквото ти каже.

— Ще слушам, мамо. Обещавам.

— Винаги ме слуша — потвърди Рик.

— Радвам се. Благодаря ти, че ще го изведеш. Той обича да е с теб.

Свекър ѝ кимна леко и явно се развълнува.

— И ние го обичаме. Благодарим на Бога всеки ден, че детето е с нас. — След кратко мълчание добави: — Нанси съжалява, че вчера те изпусна. Но довечера нали ще се видим на пикника в парка?

— Разбира се.

Бриана ги изпрати до верандата и остана там, докато се качиха в колата на Рик и потеглиха. Джипът на Джейсън беше паркиран на съседната алея. Не беше се срещала с него от вечерта, когато Нанси прекъсна вечерята им.

„Нямам намерение и сега да го срещам“ — каза си решително, като влезе.

Затръшна вратата и на всичкото отгоре заключи. Трябваше да разопакова и да мисли за Дерек. Но напоследък мислите ѝ бяха заети главно с Джейсън и както изглежда, не можеше да го изхвърли от главата си.

На вратата отново се позвъни и сърцето ѝ подскочи. Знаеше, че е той, преди да отвори вратата.

Джейсън носеше избелели джинси и тениска, опъната на широките му рамене. Кестенявата му коса беше влажна и начупена или

от сърфиране в океана, или от душа. Беше гладко избръснат, устните му бяха толкова... толкова секси. Трябваше на всяка цена да си го представи отново с полицейска униформа — безмилостен и непреклонен, а не този мъж пред себе си.

Като се покашляше, осъзна, че той също я оглеждаше изпитателно. Беше облечена небрежно — с джинси и плетена блузка. Не беше обърнала внимание на косата си или на грима, защото предполагаше, че почти през целия ден ще разопакова последните кашони в гаража. Да беше си сложила поне гланц за устни.

Искаше ѝ се да го покани да влезе, но се страхуваше. Очите му бяха странни, като че ли гневни... или може би жадуващи. Полазиха я тръпки.

— Вчера на кулинарното състезание Нанси дойде при мен — наруши той мълчанието. — Каза ми да стоя далеч от теб.

Рик не бе споменал нищо за инцидента.

— Тогава защо си тук? — попита тя предпазливо.

— Защото не мога да стоя далеч от теб.

Джейсън влезе в гостната, затвори с крак вратата и я притегли в прегръдките си.

Устните му бяха неумолими и търсеци, принуждаваха я да ги разтвори, за да проникне в нея. Той изстена от удоволствие и искрата помежду им лумна като клада. Всяка мисъл да го отблъсне изчезна като дим. Беше лудост, безумство, може би грешно, но, Господи, беше точно каквото трябва. Не искаше да се бори нито с него, нито със себе си. Отдаде се на целувката и плъзна ръка под тениската му, усещайки как горещината на неговата кожа прониква в нея и я стопля. Беше вцепенена от студ толкова дълго, а Джейсън пулсираше от възхитителна жега.

Той вдигна глава, очите му бяха станали още потъмни, пълни с обещания.

— Искам те.

— Тогава ме вземи — каза тя и се предаде пред онова, което бе неизбежно.

Запрепъваха се към спалнята, като от време на време се спираха да съблекат някоя дреха. Тялото на Джейсън беше красиво, със слънчев загар, мускулите му бяха гладки, ръцете му жадуваха за нея. Бриана не беше се чувствала толкова желана от цяла вечност.

Сложи я да седне в края на леглото, после се пресегна към гърба, разкопча сутиена ѝ и го махна. Почувства се уязвима пред погледа му и все пак наистина жена. Той целуна устните ѝ, после шията, улея между гърдите и най-после зърната, възпламенявайки я до мозъка на костите.

Когато притисна ханша ѝ към себе си, почувства възбудата му. Проснаха се заедно върху леглото. Устните му я принуждаваха да отвърща пламенно на целувките му.

С едната си ръка обгръщаше тила ѝ, другата пъхна между бедрата ѝ, галейки я, възбуждайки я. Тя се извиваше неспокойно, копнееща за истинско сливане. Но Джейсън я измъчваше с устни и милувки, предизвиквайки дълбока, влудяваща необходимост за удовлетворение.

— Това не стига — задъхваше се тя. — Искам те докрай.

Друго насърчение не му трябваше. Притисна се върху нея, разтвори бедрата ѝ и проникна в нея. Накара я да се чувства част от него и той — част от нея, и че повече никога няма да бъде самотна. Почувства се възродена и изплашена, не искаше екстазът да има край.

* * *

Сърцето на Джейсън върна бавно нормалния си ритъм. Той нямаше желание да се отдръпне от Бриана, да прекъсне връзката между тях. Никога не беше достигал такъв синхрон с жена, не само физически, но и емоционален.

По дяволите! Що за мисъл? Прозвуча като женско хленчене.

Претърколи се по гръб, пое дълбоко дъх и притегли Бриана в прегръдките си. Тя сложи глава на гърдите му и обви ръката си около кръста му. Той затвори очи, наслаждавайки се на уханието ѝ, на усещането от косата ѝ върху гърдите си. Да прави любов с нея беше повече, отколкото някога си бе представял. Помежду им имаше толкова много страст, толкова плам. Тя го желаше така безумно, както и той нея.

Или може би беше просто самотна...

Тази мисъл изтри усмивката от устните му.

Може би тя само се опитваше да намери начин да се спаси от вцепенението.

Усети как у него се промъква неспокойствие и рязко отвори очи. Може би тази любовна среща не беше начало, а поддаване на безразсъден импулс, на най-обикновена физическа потребност...

Бриана седна и го погледна несигурно, придърпвайки чаршафа върху гърдите си.

— Малко късно — провлече той. — Видях вече всичко.

Тя се втренчи за миг в него. Джейсън искаше тя да каже нещо, но не каквото и да е... а каквото бе правилното.

Бриана стана, събра дрехите си и ги облече така бързо, както ги бе съблякла. После му хвърли неговите — бельото, джинсите, тениската. Той така се слиса, че не помръдна. Случвало му се бе да се изнизва бързо от нечия спалня, но никога с такава скорост. И не си спомняше жена да го бе гонила от леглото.

— Боже мой, защо се разбърза? — попита той.

— Трябва да се облечеш. Лукас може да се върне всеки момент.

— Не е Лукас причината. Какво има?

— Не бива да оставаш. Не можем да го правим повече — каза тя задъхана от притеснение, прокарайки ръка през сплетените си къдрици.

— Определено можем да го направим. Беше страхотно.

— Джейсън, трябва да си тръгваш.

— Не трябва. Успокой се, Бриана, и поговори с мен.

Тя излезе от спалнята. Той стана и се облече бавно, печелейки време. Тя имаше намерение да го изхвърли и повече никога да не го пусне в дома си, но тяхната история нямаше да свърши така.

Като влезе в гостната, тя го чакаше до вратата. В погледа ѝ се четеше страх.

— От какво се страхуваш? — попита той.

— Знаеш от какво се страхувам — ти и аз, невъзможно е да бъдем заедно.

— Беше фантастично.

— Беше просто секс, Джейсън. Изпитах необходимост да бъда с мъж и ти откликна на желанието ми. Нищо повече.

Не му се искаше да повярва, че има дори зрънце истина в онова, което говореше, но и той започваше да изпитва съмнения. Тя му каза, че е уморена, че е самотна, че е скована от студенина, и той се поддаде на порива да я утеши. Но тя нито веднъж не каза, че изпитва чувства

към него. Може би беше просто задоволяване на прищявка. Съпругът ѝ дълго време лежа в затвор. Тя бе самотна майка. Едва ли е имала и една любовна среща през всичките тези години.

Сърцето му се вледени. Беше искрен с нея. Каза ѝ, че я е пожелал още в първия миг, а точно това на никоя жена не го бе казал. Беше наблюдавал как баща му върши глупости, като стане въпрос за жени, и нямаше намерение да върви по стъпките му.

— Кой твърди, че беше нещо повече от секс? — предизвика я той.

— В такъв случай сме върхът — отвърна тя.

Той обхвана тила ѝ, притегли я към себе си и така я целуна, че тази целувка дълго нямаше да забравят.

— Върхът сме. И няма да ме изгониш. Ще ме молиш горещо да остана.

* * *

Като че ли това щеше да се случи. Бриана затръшна вратата след него, но пламналите ѝ устни я нарекоха лъжкиня. Трябваше да впрегне цялата си воля, за да го изхвърли, докато тялото ѝ умоляваше за още.

Какво направи, за бога? Както вдигна ръка да прибере кичур коса зад ухото си, светлината улови диаманта на пръстена ѝ.

Вдъхна дълбоко и бавно. Като че ли цял човешки живот бе изтекъл, откакто Дерек сложи този пръстен на пръста ѝ. Отиде в спалнята, махна го и го прибра в кутията за бижута. Почувства се изкушена веднага да си го сложи пак, но устоя. Вече не беше омъжена.

Вече не беше омъжена.

Мисълта я шокира, зави ѝ се свят и се наложи да седне на леглото. Измачканите чаршафи бяха още топли, във въздуха се долавяше ароматът от одеколона на Джейсън. Дълго време мъж не бе споделял постелята ѝ. Пет години, ако не броеше няколкото брачни визити в затвора.

Страстта между нея и Джейсън прехвърли границата на физическите усещания. Почувства се свързана с него по начин, който не бе очаквала. Нямаше неловкост помежду им, докато правеха любов. След това историята беше друга главно по нейна вина. Държа се

съвсем ексцентрично. Чудното трепетно вълнение, което изпита, я изплаши ужасно, защото искаше да се повтаря отново и отново, и отново. Нима можеше да си го позволи?

Чувство на вина я обзе след страха. Нямахме право да иска Джейсън да споделя леглото ѝ, къщата ѝ, живота ѝ. Съпрузите Кейн го мразеха. Той беше техният враг; очакваше се да бъде и неин. Но не беше ли време да престане да се тревожи какво си мислят другите за нея и да насочи вниманието си върху това какво тя иска за себе си и за сина си.

Обаче какво искаше наистина — Джейсън ли?

* * *

— Знам, че искаш, Шарлот.

Шарлот гледаше въжето в ръцете на Андрю с лошо предчувствие. Нямахме намерение да участва в състезанието на три крака, при което десният крак на един участник се завързваше за левия на друг; беше дошла на празненството само да докара печивата на майка си, необходими за състезанието по грациозно ходене.

— В никакъв случай.

— Трябва ми партньор.

Той ѝ се усмихна с онази усмивка, която някога я караше да приема всяка негова приумица.

— Намери си някой друг. Не ме бива в тази игра.

— Само ще се завържеш за мен, друго не се изисква от теб. — Андрю се наведе към нея, сините му очи я умоляваха. — Моля те, Шарлот, имай милост към мен. Ако не се съгласиш, ще се наложи да бъда с Маргарет Уелс, а тя сигурно ще ме убие.

Маргарет Уелс беше много висока и много едра жена и вероятно тежеше с цели двайсет килограма повече от него. Току-що се бе развела с втория си съпруг и се оглеждаше за трети.

— Къде е твоето великодушие? — попита Шарлот. — Знаеш, че Маргарет те харесва.

— Тя е поне с двайсет години по-стара от мен.

— Нали ти е известно какво се говори за жените с опит?

— Състезанието не се провежда по пътеката към олтара, а само през ливадата — подразни я той. — От какво се страхуваш?

— Не се страхувам.

— О, страхуваш се. Страхуваш се да не би да хлътнеш емоционално.

— Само защото не искам теб, не означава, че се страхувам да си имам гадже.

— Кога за последен път си имала?

Тя сви рамене.

— Миналата година.

— Как се казваше? — попита той. — Какъв беше? Как си изкарваше прехраната?

Тя грабна възето от ръцете му.

— Много добре, ще участвам в състезанието с теб само за да млъкнеш.

Шарлот се приближи до стартовата линия, където другите участници привързваха краката си. Паркът беше пълен с хора, които се разхождаха или закусваха на тревата, но моравата пред градинския павилион бе разчистена за игрите. Кметът стоеше на стълбите на павилиона и с мегафон в ръка се подготвяше да обяви началото на състезанието. Андрю клекна да завърже краката им.

В това време покрай тях мина Маргарет, влачейки със себе си Бъч — четирийсет и пет годишния собственик на местния супермаркет. Маргарет погледна злобно Шарлот, докато с Бъч отиваха към другия край на старта.

— Забеляза ли — попита Шарлот, като перна по ръката Андрю. — Маргарет вече ме мрази. Никога няма да ме настани на хубава маса в „Синия пеликан“.

Маргарет бе наследила от втория си съпруг най-популярния ресторант в града и в петък и събота там имаше опашка.

— Ако си с мен, ще ни даде най-хубавата маса — каза Андрю наперено.

— От мен се очаква да отида с теб — напомни му тя.

Той се смути за миг.

— Точно така. Трябва да ти го докажа.

— Никога не си ми казвал какво трябва да доказваш.

— Не мога да споделя.

Тези думи я учудиха още повече.

— Кой е казал, че ще ти дам втори шанс?

— Готови! — извика кметът.

— Време е да ме хванеш през кръста с една ръка.

Андрю сведе глава към нея и ѝ се усмихна.

— Ах, ето че стигнахме до същината на коварния ти план.

— До най-хубавата му част.

Андрю обви с ръка талията ѝ и я притисна към себе си.

И тя го прегърна по същия начин, и това ѝ напомни колко си допадаха, как някога неговата прегръдка беше всичко за нея.

Пронизително изсвирване обяви началото на състезанието и те тръгнаха. Въпреки че бяха залепени един за друг, скоро оплетоха краката си и на половината път през моравата се проснаха на земята със смях. Андрю ѝ помогна да се изправи, но само след още една стъпка пак паднаха. Не успяха да постигнат синхрон, което бе много показателно каква беше тяхната връзка — една крачка напред, две назад, после абсолютно сгромолясване.

— Няма да успеем да стигнем до финала — каза тя, заливайки се от смях.

— О, ще стигнем — обеща той, като се взираше в очите ѝ. — Само трябва да ми вярваш.

Андрю протегна ръка към нея.

И ето че изведнъж вече не ставаше въпрос за състезанието.

* * *

Сърцето на Джо се сви при гледката, която представляваха Андрю и Шарлот на тревата. Русата му коса бе разпиляна по лицето му, очите му искряха от смях. Тя изглеждаше щастлива. Подхождаха си. Едно време бе харесвала Андрю, може би дори го беше обичала. Тогава защо го отблъскваше?

Заради него ли? Не беше си представял нажежената атмосфера помежду им в неговата кухня онази вечер или емоционалната връзка, която почувства, когато тя му сподели за своето неродено бебе.

Фактът, че му вярваше толкова много, го трогна. Въпреки открития характер на Шарлот долавяше, че тя би се доверила на много

малко хора. През по-голямата част от живота си бе живяла в сянката на благочестивия си баща, страхувайки се да се държи естествено, за да не стане обект на хорското внимание. Но с него забрави своята предпазливост за няколко минути... след това пак се сви в черупката си.

Защото той беше женен. Защото и двамата знаеха, че вървят по опасен ръб.

Като че ли тъкмо навреме телефонът му звънна.

Отново го търсеше Рейчъл. Разтревожи се. За четвърти път се обаждаше, откакто получи документите за развод, но не й отговаряше, защото какво да й каже, по дяволите? Още не бе наясно с намеренията си. Да подпише ли документите и да я освободи, за да отиде при друг мъж, вероятно нейния добър приятел Марк Девлин? Ако не подпише, ако протака, това докъде ще го доведе?

Звъненето престана, последвано от съобщение на гласовата поща. Щеше да го прослуша, понеже от твърде дълго бе съпруг на Рейчъл, за да я пренебрегва. Ако се случеше наистина нещо неприятно, никога нямаше да си прости.

„Джо, Рейчъл е. Обади ми се непременно. Мълчанието ти ме влудява. Знам, трябваше да ти кажа, че изпращам документите, но няха друга възможност. Налага се един от нас да действа. Не можем да живеем, все едно нищо не се е случило, както през изминалата година. Обади ми се, моля те.“

Джо изтри съобщението, позвъни на Рейчъл и докато чакаше да чуе гласа й, пое дълбоко дъх.

— Какво искаш да направя? — попита я той. — Наистина ли държиш да подпиша документите, без да се опитам да потърся разрешение за тази история.

— „Тази история“ се нарича брак — подчерта тя. — И се опитваме да го спасим от дълго време, Джо.

— Нима? Замина си преди повече от месец. Защо не дойде тук, за да поговорим?

— Ти замина преди много повече от месец — не му остана дължна жена му. — Няма да дойда. Сега осъзнах, че не искам да се местя в Ейнджълс Бей. Харесвам живота си в Ел Ей и нямам намерение да се отказвам от него.

— Значи ще ме напуснеш заради приятелите си там?

— А ти не постъпваш ли по същия начин заради град, чието име дори не беше чувал преди година? Как е възможно хората в този град да означават за теб повече от мен? И не става въпрос само за мен, тук са твоето семейство, твоите приятели, човекът, с когото работи повече от десет години. Не аз захвърлям цял един живот, а ти.

От истината в думите ѝ направо го заболя.

Настъпи дълго мълчание, после тя добави:

— Ако се върнеш в Ел Ей, Джо, ще размисля.

— В противен случай всичко ли свършва? — попита той. — Всичко или нищо, така ли?

— Можеш да бъдеш щастлив тук. Години наред беше щастлив. Разбирам, че трябваше да избягаш и да се усамотиш, за да си проясниш главата, но вече дойде на себе си. Сега се върни у дома.

— Ще си помисля — отвърна Джо и прекрати разговора. Вдиша дълбоко и бавно издиша.

Най-накрая Рейчъл бе събрала кураж да очертае границата. Можеше да има или нея, или Ейнджълс Бей, но нея и градчето едновременно в никакъв случай. Защо с такова упорство настояваше да остане тук? Рейчъл имаше право. В Лос Анджелис живееха много хора, които обичаше.

Само че не знаеше обича ли я предано, както се очакваше от него. Ако я обичаше, щеше ли в действителност да му бъде толкова трудно да вземе решение? Ами тя, ако го обичаше наистина много, щеше ли да подаде молба за развод? За Ейнджълс Бей ли ставаше въпрос всъщност, или търсеха причина за това, че бракът им вече не вървеше.

Кметът съобщи по мегафона победителите в състезанието на три крака. Андрю и Шарлот се провалиха с гръм и трясък, но Андрю, както бе прегърнал Шарлот през раменете, не изглеждаше нещастен изобщо.

* * *

— Андрю, махни се вече от мен — каза остро Шарлот. — Състезанието свърши и хората ни зяпат.

— Нека само Маргарет да си тръгне — помоли я той.

Използваше Маргарет, за да флиртува с нея, но беше толкова безумно чаровен, че не можеше да му се ядоса.

— Отпускам ти още минута, след което те оставям сам да се пазиш от пантерата.

— Предполагах, че състезанието с вас ще бъде много по-оспорвано — каза равни Зиглър, като спря до тях, носейки гордо златната купа. — Майка ти и баща ти никога нямаше да разрешат ние с Луиз да ги бием — обърна се той към Шарлот.

— Сигурна съм — отговори тя. — Майка ми обича да побеждава.

— Как е тя? Напоследък не я срещам често.

— Добре е.

Шарлот забеляза доброжелателния му поглед. Много вечери равинът и нейните родители бяха разговаряли не само за религия, но и на други теми, по които споделяха общи интереси.

— Радвам се. Тя е прекрасна жена. Този град нямаше да бъде същият без нея. — Замисли се за миг, после попита: — Андрю, успя ли да разговаряш със съпрузите Голдман за евентуалното осиновяване?

— Ани ще се срещне с тях следващата седмица.

— Чудесно. Ще видя ли вас двамата на следващото състезание?

— В никакъв случай — заяви Шарлот и равинът се разсмя, тръгвайки си. — И през ум да не ти минава, Андрю. Изпълних дълга си.

— Така е — съгласи се той някак разсеяно.

Тя го погледна любопитно.

— Какво има?

— Замислих се за Ани. Появиха се изведнъж много семейства, готови да осиновят нейното бебе, но тя трябва да съобщи кой е биологичният баща, за да задействаме съдебната процедура. Не ми се ще да поставим някого в положение да вярва, че ще вземе бебето, и в последната минута да се окаже, че това няма да стане.

— Съгласна съм.

— Трябва да убедиш Ани да постъпи правилно. Тя те уважава много. Слуша те.

— Кой е бащата, може да се окаже по-сложно, отколкото предполагаме. Досещам се, че или е женен, или е обвързан с друга жена. Вероятно Ани предпазва него или неговото семейство. Това сигурно ѝ се струва по-редно, отколкото да огласи истината и да съсипе нечий брак.

— Разбирам гледната ти точка, но в края на краищата истината винаги излиза наяве.

— Понякога истината няма значение.

— Не говориш сериозно — възрази той.

— Истината невинаги променя нещата. Понякога само наранява.

Погледна я с любопитство.

— Ани ли имаш предвид? Има ли друго, което искаш да ми кажеш?

— Не. Закъснях. Днес имам цял куп задължения.

— Шарлот, почакай. Всеки път, щом разговорът ни стане по-личен, ти бягаш. Ще ме приемеш ли изобщо отново? — попита той сериозно.

— Не съм сигурна.

— Ще се постарая да променя мнението ти, Шърли. Вярвам във втория шанс.

Но втори шанс невинаги се даваше. Някои грешки бяха неппростими.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

През нощта паркът беше красив с белите лампички, висящи между дърветата, с естрадата, където свиреха местни групи, с двойките, които танцуваха на импровизирания дансинг, с масите, отрупани с ястия и питиета. Бриана пропусна по-голямата част от празничните събития, но свекър ѝ и свекърва ѝ настояха да им прави компания поне за вечеря на открито. Зарадва се, че има възможност да излезе от къщи. Спалнята ѝ напомняше за Джейсън, кашоните в гаража — за Дерек. Мина много време, откакто попадна между двамата.

— Весело е. — Нанси се усмихваше, побутвайки Бриана. — Доволна ли си, че дойде?

— Да — съгласи се тя. — Храната беше превъзходна. Прерядох.

— Всички са луди за празненства на открито. Добре че и времето е хубаво. След няколко седмици ще си стоим вкъщи и само ще си мечтаем за прелестни вечери като тази.

Вечерта беше наистина прелестна — свежа, прохладна, упойващо благоуханна, масите бяха отрупани с тиквени пайове, ябълкови торти, карамелизирани бонбони и сладкиши от овесено брашно и стафиди.

— Лукас и Кайл се разбират добре — добави Нанси. — Всеки път, щом Кайл ме види, пита дали Лукас ще дойде.

Кайл живееше в къщата до семейство Кейн и беше само с три месеца по-голям от Лукас. Бързо се сприятелиха и сега ритаха топка с още едно момче. Лукас си прекарваше чудесно, смееше се, тичаше и се търкаляше на земята. Момченцата очевидно бяха пълни с енергия, или поне нейният малък син.

— Толкова е жизнен — продължи Нанси. — Рик каза, че днес Лукас го е изтощил да тичат по брега с хвърчилото. Все пак много са се забавлявали. Рик стана нов човек, откакто Лукас дойде. Много пободър е, има повече надежда. — Нанси хвърли кос поглед на Бриана. — Много си мълчалива тази вечер.

— Наслаждавам се на атмосферата.

— Колко жалко, че не можем да запечатаме в бутилка невинността на младостта — каза Нанси, загледана отново в Лукас, който в момента се премяташе с приятелите си. — Детството преминава толкова бързо. — Обърна се пак към Бриана с навлажнени очи: — Когато се оженихме с Рик, искахме да имаме четири деца. Пораснах с три сестри и един брат и бях щастлива с голямо семейство. Но забременях трудно. Чакахме почти шест години. Появяването на Дерек беше чудо. След него забременях още веднъж, но направих спонтанен аборт и повече не можах. Чувствахме се такива късметлии, че имаме Дерек, и го разглезахме от обич. Беше неизбежно.

— Не можех да си представя, че ще обичам някого толкова много, колкото обичах сина си — продължи Нанси. — Дерек ми липсва така, че ме боли като отворена рана. Не е редно една майка да надживее детето си. Той трябваше да е тук, да се радва на този празник, да гледа как синът му играе с другите деца. Трябваше да седи до теб, да те прегръща през раменете.

Сърцето на Бриана се сви при тези думи. Видя за миг картината, точно както я описваше свекърва ѝ. Почувства едва ли не как Дерек я прегръща... после долови сякаш шепот и топлота покрай себе си. Никога не беше преживявала подобни моменти с Дерек. Беше само далечна мечта, която никога не се сбъдна.

— Знам, че си ми ядосана — каза Нанси. — Сигурно си мислиш, че реагирах прекалено бурно за това, че Джейсън беше при теб. Но погледни онова момченце, което играе с Лукас. Ако Кайл блъсне детето ти на земята, ще го гледаш ли по същия начин?

— Сигурно не — съгласи се Бриана.

Ситуацията далеч не беше същата, но не можеше да си представи, че ще прости на когото и да било, ако нарани Лукас. Нямахше нищо по-първично от майка, която закриля детето си.

Но Джейсън и Дерек се бяха изправили един срещу друг като зрели мъже, а не като деца. И което някога изглеждаше черно и бяло, сега беше обвито с безкрайни отсенки на сивото. Беше заслепена някога от любов, прехласната от предаността на семейство Кейн към сина им, от непреклонната им вяра в невинността му. Но Дерек ѝ пишеше, че е правил неща, от които не се гордее, че в действителност не го познава. Може би и родителите му също не са го познавали.

— Зная, че ще срещаш случайно Джейсън в града, но се надявам, че няма да го допуснеш до себе си — добави Нанси. — Ти си ми като дъщеря, Бриана, и няма да понеса да нарани и теб. С Рик те обичаме.

Бриана се трогна. Нейните родители рядко ѝ бяха казвали, че я обичат, и се съмняваше, че някога са се тревожили за нея. Но любовта на Нанси вървеше заедно с ограничения и очаквания. Без значение колко искрено се стараеха, тя и Лукас никога нямаше да заместят Дерек. И колкото и да гледаха двамата Кейн на нея като на тяхна дъщеря, тя беше зряла жена и трябваше да решава с кого да се сближава и с кого не.

— И аз ви обичам — каза тя, като усети тревожния поглед на Нанси. Нека така да бъде в момента.

Посегна да вземе диетичната си напитка и видя, че чашата ѝ е празна.

— Пие ми се още. Да ти донеса ли нещо? — При ужасения поглед на Нанси се спря на място. — Какво има?

— Венчалният ти пръстен. Къде е? — попита тревожно свекърва ѝ. — Загуби ли го?

— О, не. — Скри ръката си. — Изхлузи се... Отслабнах.

Като вземаше предвид очевидното нещастие на Нанси, не можеше да ѝ заяви, че се е почувствала длъжна да го махне и фактът, че не е на ръката, ѝ донесе усещане за свобода, каквото не бе изпитвала никога.

— Отслабнала си, скъпа. Трябва да се храниш повече.

— Както готвиш, няма да е трудно. Да взема ли Лукас?

— О, не, виж каква веселба пада. Няма да го изпускам от поглед.

Бриана не се безпокоеше по този въпрос. Нанси щеше да пази Лукас с цената на живота си.

Тръгна разсеяно през ливадата, като се оглеждаше откъде да си вземе безкофеиново кафе. Нареди се на опашка и осъзна, че е точно зад Глория Маркъм. Тъмнокосата жена беше украсила с ярък шарф в оранжево и червено-черния костюм от сако и панталони, с който бе облечена. Когато забеляза Бриана, в очите ѝ се появиха за миг изненада и неудобство.

— Привет — поздрави тя. — Дълга опашка — добави, покашляйки се.

— Да, дълга е.

Бриана виждаше, че трябва да се възползва от възможността и да поразпита Глория, но не знаеше откъде да започне.

Замълчаха и после Глория се обърна към нея:

— Онзи ден исках да ти кажа колко съжалявам за Дерек. И през ум не ми е минавало, че ще умре в затвора. Голяма трагедия.

Бриана видя, че Глория наистина скърби. Беше останала с впечатление, че Уайът и Маркъмови еднакво ненавиждат Дерек, но изглежда грешеше.

— Имаш ли нещо против да поговорим? — попита импулсивно. Може би Глория щеше да говори по-свободно, щом съпругът ѝ и Уайът ги нямаше.

Жената се поколеба.

— Не, нямам. Да се дръпнем от опашката.

Отидоха встрани от тълпата и застанаха под гъстите клони на едно голямо дърво.

— Твоят съпруг е идвал преди ден у нас — започна Бриана. — Не бях вкъщи. Знаеш ли за какво ме е търсил?

— Не. Не знаех, че е идвал — отговори бавно Глория. — Предполагам, че е искал да те попита дали Дерек е оставил нещо, което да ни насочи как да открием картините. Надяваме се да си ги върнем.

— Нима мислиш, че ще ги задържа, ако съм ги открила?

— Не зная. Не зная нищо за теб.

Бриана настръхна. Глория не беше първият човек, който вярваше, че е била наясно какво е намислил Дерек, и все пак беше обидно.

— Много добре, но не са у мен. Бих искала да откроя тези картини и да докажа, че Дерек не ги е откраднал. — Замълча, обмисляйки следващите си думи, после реши да попита направо: — Знаеше ли, че Виктор Делгадо е имал син?

Глория се сепна и взе да оправя шарфа си, печелейки време.

— Не е необходимо да отговаряш. Разбрах по очите ти. — Бриана почувства приток на адреналин. — Уайът и Дерек са потомци на Виктор.

— Откъде научи? — попита Глория.

— Намерих стари писма във вещите на Дерек. Тогава защо Уайът е пожелал да дари картините на музея? Защо не ги е оставил в

семејството?

— Уайът е убеден, че произведенията на изкуството трябва да бъдат на разположение на хората — отговори Глория. — Посветил се е да поощрява частните колекционери да споделят своите съкровища със света, като ги заемат на музеите и галериите. Никога не би пазил в ателието си картини, които си заслужава да се видят. Такъв е той. Но Дерек беше различен, или поне се промени с годините. Когато се отказа от живописата, беше готов да продаде душата си за пари. Не му пукаше повече за изкуството, а само за сумата, която някой би платил за живопис. Не знаеше това за него, нали? Пък и как да знаеш? Та ти почти не го познаваше.

Не ѝ харесваше презрителният тон на тази жена.

— Не знаеш нищо за отношенията ми с Дерек.

— Така ли? С Дерек разговаряхме дълго, когато те доведе в Ейнджълс Бей. Не останах изненадана, че е избрал теб, понеже красотата ти беше по вкуса му. Фактически и той каза точно това.

Бриана сви вежди.

— Не мисля...

Глория я прекъсна:

— Каза ми, че у теб има хладна, недокосната невинност, че си като платно, което умолява да бъде живописвано. Дерек искаше да ти придаде цветове, да те завърши, да те направи своя.

Думите ѝ се сториха на Бриана безсмислени.

— Не разбирам.

— Естествено, че не разбираш. С теб Дерек можеше да бъде каквото си пожелае. Не познаваше сърцето му, душата му, защото не го познаваше като художник. Там беше неговата същност. Там беше себе си.

— Тогава защо е престанал да рисува? Защото Уайът му е втълпявал, че не го бива ли? Защо не се е противопоставял, щом изкуството е било толкова важно за него? — поинтересува се Бриана.

— Страхът разяждаше Дерек. Испитваше боязън от успеха и ужас от провал. Тъй че избяга надалеч и се свърза с жена, която никога нямаше да засегне тази част от душата му, никога нямаше да иска от него нещо, което той не можеше да даде.

В гласа на Глория се долавяше гняв, в погледа ѝ — горчивина.

— Искат ли да беше избрал друга — уточни Бриана, сигурна в думите си.

— Да... някоя, която нямаше да му разреши да бяга от таланта си.

— Каза ли му?

— Казах му — потвърди Глория без всякакво разкаяние. — Но беше късно. Дерек вече беше минал откъм тъмната страна. Избра път, откъдето нямаше връщане. — Въздъхна. — Въпреки всичко и през ум не ми бе минавало, че ще умре в затвора. Това не беше предвидено в никакъв случай.

Щом Глория си тръгна, на Бриана направо ѝ прилоша. Какво е било предвидено? Предвидено ли е било Дерек да излезе от затвора и да има и друго задължение, освен да се върне при нея и Лукас? Имало ли е друга жена в живота му? С нея ли се е очаквало да бъде?

Баща му и майка му ѝ бяха казали, че не ги е запознавал с друга, но това не означаваше нищо. Бе живял осем години в Ел Ей. Родителите му не са знаели абсолютно нищо за неговия живот там, тя също.

— Бриана?

Тя се сепна и се извърна рязко. Видя Джейсън, който се показва от сенките. Тази вечер беше с униформа, значката му проблясваше на лунната светлина. Искаше ѝ се да си напомни, че той е ченгето, което прати Дерек зад решетките, но видя само мъжа, който тази сутрин я люби, чиито целувки я подлудиха, чиито ласки я караха да крещи от удоволствие. Мъжът, когото изхвърли от дома си, понеже се изплаши... не от него, а от себе си.

Той се приближи безшумно и тихо, сякаш се готвеше да нападне. Сърцето ѝ трепна, като го погледна в очите и долови, че и той си спомня.

Защо изведнъж ѝ стана трудно да диша?

— Бриана — промълви той и шепотът му ѝ се стори като милувка. — Как си?

— Добре съм — отвърна тя, впивайки очи в неговите. Покашля се, усещайки, че се изгубва в поглед, твърде интимен за обстановката. — Току-що имах твърде интересен разговор с Глория.

— Видях. За какво стана въпрос?

— Днес следобед намерих едни писма. Нямах възможност да ти кажа. Бяха сред документите на Дерек — кореспонденция между Виктор Делгадо и Франсин Кейн.

Дерек я погледна учудено.

— Между Делгадо и Кейн връзка ли е имало? Какво пише в писмата?

— Виктор и Франсин явно са имали любовна връзка. И двамата са загубили любовниците си в корабкрушението и в скръбта си са потърсили утеха един от друг. Но това не е всичко. Имало е и бебе. Франсин излъгала, че е от покойния ѝ съпруг Маркър Кейн.

Замълча, докато думите ѝ стигнат до съзнанието на Джейсън.

Очите му светнаха.

— Значи Дерек...

— Е потомък, Уайът също. Казах на Глория. Не отрече и ми се стори, че не се изненада. Онова, което ме интересува, е защо никой не е споменавал този факт.

Той се загледа в нея.

— Семейната връзка сигурно не е била от полза за Дерек. Можеше да се приеме като още по-сериозен мотив за кражбата на картините.

— Също така дава на Уайът основателна причина да открадне картините от музея и да си ги върне. — Замълча, после продължи: — Ти и Джо Силвейра ми казахте, че ви е необходима нова информация. Струва ми се, че открих.

— Ще го обсъдим после. Сега съм дежурен. Трябва да обиколя парка.

— Разбира се — каза тя, но Джейсън не тръгваше. — Какво има още?

Устните му се изопнаха.

— Не ми хареса начинът, по който се разделихме тази сутрин.

Тя го загледа пак.

— И на мен — призна.

Той кимна.

— Добре, знам, че е сложно, но да ме изриташ не е разрешение.

— Говориш така сега, но сутринта и ти размисли. Може би действях преди теб, но почувствах, че и ти се напрегна. И двамата

знаем, че не можем да бъдем любовна двойка. Никога няма да се получи.

— Никога е силна дума.

— Само тя има смисъл. — Замълча, когато вятърът разпиля косата ѝ върху лицето. Както прибираще кичурите зад ушите си, забеляза, че Джейсън я наблюдава с присвити очи.

— Къде е венчалният ти пръстен? — попита рязко.

Бриана въздъхна дълбоко.

— Магнах го заради себе си, не заради теб, и на никого не му влиза в работата дали го нося или не. Бях омъжена за Дерек, а не за хората около мен. Изборът е мой. Животът е мой.

Искаше ѝ се да беше казала същото на Нанси, но тогава се измъкна като страхливка.

— Съгласен съм — каза Джейсън. — Животът си е твой, изборът с кого да бъдеш, също е твой.

Забеляза, че той я гледа предизвикателно.

— Това не означава, че ще избира теб. Както споменах и преди, въпросът дали да бъдем заедно няма смисъл и приятелството между нас наранява хората, които обичам. Не само себе си имам предвид, но и Лукас. Не мога да го намесвам в битка между теб и баба му и дядо му. Веднага трябва да сложим край. Така е редно.

— Редно е... или по-лесно? Знам, че си боец, Бриана? Само за Дерек ли си склонна да се бориш?

Тя не успя да отговори, тъй като внезапна суматоха откъм бирения павилион привлече вниманието на Джейсън.

Хората викаха, двама мъже се блъскаха, събаряха маси и столове и хората тичаха да се скрият.

— Мамка му! Синовете на Харлан пак са се сбили.

Той се запъти към мястото на боя.

— Какво ще правиш? — попита тя, тичайки до него.

— Ще ги разтърва.

Чу се сирена в далечината, идваше подкрепление. Надяваше се Джейсън да изчака. Двамата мъже бяха много едри, много пияни и абсолютно необуздани. Тя хвърли поглед през рамо да се увери, че Лукас е още с баба си, в безопасност.

Мъжете не се подчиниха на заповедта на Джейсън да престанат да се бият. Бриана ахна, когато единият от мъжете сграбчи стол и го

запрати към противника си, но столът мина покрай него и едва не уцели стояща лампа и двама зяпачи. Джейсън се хвърли в мелето, като се опитваше да издърпа единия, но юмрукът на другия попадна погрешно на неговото лице.

Той залитна, от носа му рухна кръв, но бързо се опомни, сграбчи единия през кръста и го просна на земята. Другият се свлече на колене, беше изтощен и твърде пиан, за да продължи да се бие. Джейсън закопча белезниците на поваления точно когато дотичаха двама полицаи, и след минути побойниците бяха натикани в полицейската кола.

Тълпата изръкопляска на Джейсън, но той ги прекъсна с един жест. Бриана искаше да изтича при него, но съзнаваше, че Нанси, Рик и синът ѝ наблюдават случващото се. Джейсън не остана дълго време сам, понеже Кара и грамаден русокос мъж отидоха при него.

— Малко късно, както обикновено — подкачи Джейсън приятеля си.

— Бях в другия край на парка — отговори мъжът. — Не мога да повярвам, че тези загубеняци са те ударили. Рефлексите ти са отслабнали, човече.

— Затваряй си устата, Колин.

Кара подаде на Джейсън кърпички да попие кръвта.

— Да отидем ли в болницата? — попита загрижено.

— Нищо му няма. Носът му носи на бой — отвърна съпругът ѝ.

— Той може и сам да говори — сръза го Кара.

— Добре съм, Кара. Трябва ми само кърпа и лед.

Отмести поглед от тях и погледна Бриана.

Един сервитьор от бирения павилион му донесе торбичка с лед, около него се събраха още хора и Бриана го изгуби от поглед. Поклати глава и се запъти към масата на фамилия Кейн.

Лукас се спусна към нея със светнали от радост очи.

— Мамо, видя ли? Видя ли как Джейсън победи онзи грамаден разбойник?

— Видях — отговори тя.

— Беше страхотен — добави Лукас, размахвайки юмручета. — Искам и аз да се науча да се бия така.

— Джейсън прекрати боя — подчерта тя. — Той е полицай. Негово задължение е да пази хората да не пострадат.

Разумните ѝ обяснения изобщо не стигнаха до ушите на нейния четиригодишен син, за когото Джейсън се бе превърнал в супергерой.

Не ѝ се искаше Джейсън да бъде точно такъв — смел и готов да рискува, за да защити другите.

— Мамо, Кайл ме покани да спя у тях тази нощ. Ще ми разрешиш ли?

— Какво? — попита тя, като отново се обърна към детето.

— Ще ми разрешиш ли да спя при него, моля те! Кайл има легла едно над друго.

Тя се усмихна, понеже най-голямото желание на Лукас беше да спи на горното легло.

— Не знам, миличък.

— Моля те, моля те, моля те... — започна той. — Родителите на Кайл са много добри. Неговата майка прави горещ шоколад с градинска ружа.

— Семейството е добро, ако се тревожиш — намеси се Рик. — Познаваме се от десет години.

— Може би не иска да остава сама — предположи Нанси. — Не се чувствай длъжна, Бриана.

Учуди се дали Нанси се тревожи, че тя ще е сама, или да не остане насаме с Джейсън.

— Кажй „да“ — молеше Лукас.

— Да — усмихна се тя.

Детето се заскача от радост.

— Никога не съм спал на друго място. Вече съм голям.

— Да, порасна. Хайде да отидем у дома да вземем пижамата ти.

След като приготви Лукас и прекара половин час с родителите на Кайл, Бриана се сбогува с тях и се върна вкъщи. Колата на Джейсън не беше на алеята пред къщата. Сигурно смяната му не беше свършила. Щеше да бъде странно, когато вече нямаше да живее тук. Свикна с мисълта, че той е съвсем наблизо, в съседната къща. Макар че сигурно ще бъде по-добре, ако си наложат да бъдат на разстояние един от друг. Тогава няма да се изкушава толкова...

Щом влезе, Дигър дотича да я поздрави и радостно залая. Пусна го в задния двор, като се надяваше да изразходва енергията си.

През луната минаваха перести облачета и навън застудя. Полазиха я тръпки без видима причина. Беше тихо и спокойно и

въпреки това се чувстваше изнервена.

Повика Дигър и го прибра вътре. Сложи го в кошчето му и се отправи към спалнята. Като влезе, се почувства още по-неспокойна. Като че ли всичко си беше на мястото, и все пак имаше нещо различно.

Просто трябваше да се овладее. Много дълго време не беше оставала сама. Лукас винаги беше до нея.

Беше твърде неспокойна, за да заспи, върна се в гостната и надникна през прозореца. Сърцето ѝ подскочи, като видя колата на Джейсън. Подвоуми се за секунда, после взе ключовете и излезе през входната врата.

Само щеше да види как е след побоя, просто като съседка. Още се чудеше как да оправдае посещенията си, когато Джейсън отвори вратата.

— Слава богу! Тъкмо щях да идвам при теб.

Хвана я за ръка, дръпна я вътре и притисна устни към нейните, преди Бриана да произнесе и звук.

Тя обхвана лицето му с ръце, после зарови пръсти в косата му, а той я обсипваше с целувки, без да ѝ дава възможност да си поеме дъх или да помисли.

Като плъзна пръсти по лицето му, усети подутина около окото и долови тихичко изохкване. Отдръпна се.

— Боли те.

Дясното му око беше полузатворено и синьо-черно. Носът му също беше подпухнал.

— Целуни ме и ще ми мине — пошегува се той.

— Защо не почака да дойде подкрепление?

— Не исках някой да пострада.

— Ти пострада.

— Роджър Харлан обикновено не уцелва и автомобилна гума. —

След кратка пауза попита: — Затова ли дойде? Да провериш дали съм добре?

— Тази беше едната причина.

— А другата?

— Не мога да престана да мисля за теб, за нас — прошепна тя.

— Толкова е нередно.

— Не, не е — поклати решително глава той.

— Ще нараня онези, които обичам, единствените хора, които са загрижени за мен.

— Не ти ли минава през ум, че съпрузите Кейн искат да бъдеш щастлива?

— Искат, но не с теб.

Отдръпна се и се облегна на вратата.

Трябваше да спре да трепери и също така да се овладее, за да не се хвърли отново в прегръдките му.

— А ти какво искаш? — попита той тихо и погледът му срещна нейния.

— Не знам, Джейсън.

— Знаеш, но си изплашена.

— Изплашена съм, защото не искам да обърквам живота си отново... в никакъв случай. Откакто се върнах, всичко, което си въобразявах, че знам, се променя. Усъмних се в Дерек. Знам, че си доволен от този факт, но аз не се чувствам спокойна. Защото, ако за него съм се заблуждавала, за какво ли друго още съм се заблуждавала?

— Погледна го тревожно. — Ами ако се окаже, че и в теб съм се заблудила?

— Не, няма. Такъв съм, какъвто ме виждаш, Бриана. Преди пет години нямах скрити помисли, нямам и сега. Вече ти казах — още щом те видях, разбрах.

— Но аз не съм мислила за теб по този начин. Това не те ли дразни?

— Ех, бих предпочел да беше зарязала на секундата Дерек и да се беше хвърлила в моите прегръдки, но не можем да променим миналото. Сага имаме възможност да оправим нещата. И въпреки че не заряза Дерек, струва ми се, че хареса и мен. Но нямаше време да го осъзнаеш.

Тя поклати глава със съблазнителна усмивка.

— Знаеш как да го усукваш.

— Лукас заспа ли? — попита Джейсън и се приближи внезапно до нея.

— Не, той, ъ... — Заекна, осъзнавайки, че като извади Лукас от уравнението, все едно да покаже на бик червено.

— Какво той? — подкани я Джейсън. — Късно е, сигурно спи.

— Спи при приятеля си Кайл.

Очите му светнаха.

— Наистина ли? Значи не трябва да се прибираш у вас.

— Не казах точно това. Оставих Дигър в кошчето, но той не издържа дълго сам.

— Тогава ще отидем у вас. Няма да правим нищо, което не искаш. Ще си... поговорим.

Тя се усмихна.

— Последното нещо, което ми хрумва, е да си говоря с теб. — Приблужи се до него, хвана ризата за краищата и я съблече през главата му. — Дигър ще почака.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Бриана никога не беше пожелавала мъж с такова нетърпение. С Джейсън нямаше бавна и романтична подготовка, свещи или любовна музика, нямаше нежни думи и сваляне на звезди от небето. Помежду им нямаше преструвки, само истинска страст. Каза ѝ, че още когато я видял за пръв път, е разбрал... и тя копнееше да бъде онова, което бе разбрал — неговата любима, жената, която можеше да го докара до лудост.

Трескаво съблече дрехите му, наслаждавайки се на тялото му. Беше разкошен мъж — първичен, със слънчев загар, атлетичен, мъж на земята, огъня и морето — съчетание от всички елементи. И когато я целуваше и докосваше, се чувстваше различен човек.

Джейсън я разтърси до самозабрава. Не мислеше, не планираше, не предвиждаше. Накара я да изследва тялото му, докато той също изследваше нейното без всякакви задръжки. Тази искрена всеотдайност и плашеше, и действаше живително.

Всяко нервно окончание настръхваше, докато техните ръце, устни, телата се преплитаха. Прегръщаха се на тесния диван и Джейсън я притегли върху себе си, остави тя да определи темпото, ритъма и очите му заискриха от удоволствие. Тя като че ли полетя. Всяка ласка, всяко докосване носеше възхитителни усещания. Тя искаше да се носи завинаги в облаците, но напрежението растеше бързо и необуздало, докато в кулминацията не се разкрещя. Джейсън не се отдръпна, докато и двамата не се озоваха на земята.

Минаха дълги минути, преди Бриана да си възвърне нормалното дишане, после вдигна глава и срещна погледа му.

Той я привлече и си открадна още една целувка — дълга и нежна. Нейните чувства едва не се разкриха чрез милувките ѝ, защото вече не правеха секс, а любов.

Потръпна от страх. Изпита желание да стане и да избяга отново, но Джейсън не я пускаше.

— Можеш да си отидеш вкъщи — каза той, срещайки погледа ѝ, — но ще дойда с теб. Искам да прекараме нощта заедно — ти и аз. — Замълча и се засмя. — И Дигър.

Тя също се усмихна.

— В такъв случай ще имаш съперник. Той ме харесва.

— И аз те харесвам.

Тя се облегна и се загърна с одеялото, метнато на дивана, докато търсеше дрехите си.

— Ами домашните любимци? Не трябва ли да им правиш компания и през нощта?

— Котките направо ме мразят, на птицата не ѝ пука, а Принцес спи по средата на леглото на Пати — най-неудобното, на което съм спал. Добре че баща ми скоро се връща.

— Имаш ли новини от него? Оженил ли се е? — попита тя, докато си слагаше сутиена и бикините.

— Не знам. Изпрати ми съобщение, че утре се връща.

Джейсън obu джинсите и взе ризата си от пода.

— Значи ще си имаш мащеха.

— Възможно е.

Тя го погледна замислено.

— Вече не ми се виждаш толкова разстроен.

— Мисля си за друга жена. — Целуна я той по челото. — Готова ли си?

Тя кимна и остави одеялото на дивана. Като влязоха в нейната къща, беше тихо — Дигър спеше. Отидоха в спалнята. Той я прегърна през талията, притисна я към себе си и се сгуши до нея.

— От коя страна на леглото спиш? — попита.

— По средата — каза тя и се обърна към него. — Не ми се е налагало да правя място на друг.

— Това няма да остане така.

— Джейсън...

— Знаем, твърде бързо стана всичко. Но ти не искаш да говориш. Не искаш да мислиш. Тогава какво ще правим?

Усмивката му ѝ харесваше, харесваше ѝ непринудеността помежду им. Джейсън можеше да бъде екзалтиран и страстен, но също така весел и шеговит.

— Разкажи ми за себе си — предложи тя, но знаеше, че съвсем друго си е намислил. — За предпочитане истории без участието на Дерек.

Измъкна се от прегръдките му и седна. Джейсън се настани срещу нея.

— Какво те интересува.

— Последното ти гадже.

— Едва ли — отговори той.

— Добре, кога реши да станеш ченге?

— Идеята се оформи отдавна у мен... заради майка ми.

— Как по-точно? — изненада се тя.

— Тя не просто умря; убиха я — отговори мрачно той. — При банков обир. Случайно и зловещо съвпадение на време и място. Издъхна на път за болницата.

Бриана сложи ръка на коляното му.

— Много съжалявам, Джейсън.

— Не можах да се сбогувам с нея. Татко също и това го побърка. Бяхме абсолютно неподготвени. В единия миг беше до нас и в следващия вече я нямаше.

Тя много добре разбираше какво са преживели; смъртта на Дерек беше също шокираща и неочаквана. Но не ѝ се искаше да намесва него или своите чувства в разказа на Джейсън.

— Какво си спомняш за нея?

Той се позамисли.

— Смехът ѝ. Смееше се по онзи чаровен начин с цялото си тяло. Раменете ѝ се тресяха, от очите ѝ бликаха сълзи и казваше на татко, че е прекалено смешен, за да го опише с думи.

— Значи баща ти е забавен.

— Да, особено след няколко бири. Но същевременно е много емоционален. Чувствата са изписани на лицето му. И повярвай ми, той преживява бурно всяко нещо.

Тя се загледа в Джейсън, вече го разбираше малко по-добре. Със смъртта на майка си се е затворил в себе си. Баща му е дал воля на скръбта си, като по този начин навярно го е обременил още повече.

— А ти изразяваш ли чувствата си?

— Не и когато нараняват, а те обикновено нараняват. — Умълча се за кратко. — Защо ли ти казвам всичко това? Виж любовта какво

донесе на теб.

— Много страдание — съгласи се тя. — Но и много повече, в това число и Лукас. Никога няма да съжалявам, че съм обичала Дерек. Един ден може да съжаля, че съм останала до него, но не и че съм била с него. — След кратко мълчание добави: — Мисля си, че твоята майка щеше да се гордее с начина, по който се отнасяш към своя живот.

— Надявам се, че е така. Когато бях ченге новобранец, за мен светът беше в черно и бяло, правилно и погрешно, добрите от едната страна, лошите — от другата. Търсех справедливост заради жертвите на престъпления и не съзнавах, че жертви има и от двете страни на уравнението, хора като теб и Лукас, озовали се в някаква ситуация не по своя вина. И през ум не ми минаваше, че ще се наложи да арестувам един от най-добрите си приятели или че ще бъда отговорен за проваления му живот. Може и да е изглеждало все едно не ми пука, защото съм длъжен да се държа професионално, но се измъчвах.

Неговото признание я трогна.

— Ти не ме интересуваше. Исках само да излезе, че не си бил прав — призна тя.

— Разбирам те. И ако държиш да говориш за Дерек, ще те изслушам. Може да не съм съгласен, но ще те изслушам отначало докрай.

Тя се позамисли върху предложението.

— Добре, в такъв случай има нещо, което искам да споделя. Казах ти за писмото на Дерек. Не ми е написал само, че ме обича и че е невинен.

— Досещам се.

— Пише ми, че макар и да не е откраднал картините, не е и абсолютно невинен, че не зная какъв е бил наистина. Колкото повече научавам за него, толкова повече се убеждавам, че е имал право.

— Написал ли ти е нещо по-конкретно?

— Много е загадъчен, но в плика имаше и рисунки. — Тя стана и отиде до тоалетната масичка, за да вземе писмото, и погледът ѝ попадна на фотографията в рамка, на която бяха с Дерек на плажа в Ейнджълс Бей в деня на годеча им. Стъклото беше счупено и масичката беше посипана със ситни парченца. — Странно. Как ли се е счупило?

Джейсън стана от леглото.

— Да не би Лукас да си е играл с топка?

— Щеше да ми каже.

Спомни си как долови нещо зловещо, когато днес следобед се прибра вкъщи. Все пак вратите бяха заключени... или поне така предполагаше. Свикна да оставя задната врата отворена заради Лукас и Дигър, които постоянно влизаха и излизаха.

— Какво има? — попита той. — Защото снимката е повредена ли? Или защото не можеш да си обясниш как е станало?

Не беше си помислила означава ли нещо разбитото стъкло и повредената снимка.

— Не знам.

— Ще огледам — каза Джейсън.

— Пуснах Дигър на двора и след като се прибра, заключих. Но не си спомням дали преди това беше заключено.

— Веднага се връщам.

Докато Джейсън проверяваше, взе плика и седна на леглото. Извади писмото и го прочете още веднъж. Сега ѝ бе по-леко. И гласът на Дерек в главата ѝ далеч не беше толкова висок. Надяваше се да забележи пропуснато или завоалирано указание, но нищо не ѝ направи впечатление. Остави писмото и прелисти рисунките.

— Всичко изглежда наред — каза Джейсън, като се върна в спалнята. Седна на леглото и взе рисунката, на която беше изобразена тя в галерията в Ел Ей.

— Дерек ли я е нарисувал?

— В затвора — отговори тя. — Получих скиците с писмото. Нямах представа, че рисува. Носех му книги и списания. Никога не ми е искал блок за рисуване и моливи. Не зная откъде се е снабдил с материалите.

— Много са добри — промълви Джейсън, докато преглеждаха рисунките.

— Нарисувал е теб, струва ми се.

Бриана му подаде рисунка на две момчета, катерещи се по скалите пред входа на пещера, същата като онзи, която Джейсън им показа в Тайния залив.

— Чудя се защо. Дори ме е нарисувал нормален, а не с дяволски тризъбец в ръка — отбеляза сухо той.

— Предполагам, че си е спомнял добрите времена.

Харесваше портрета на Лукас. Дерек беше уловил и най-малкия детайл на лицето му: очите, веждите, подскочили нагоре от любопитство, лъчезарната усмивка.

Остави тези и взе следващите рисунки.

— Дерек е обичал да рисува брега на океана, а това тук като че ли е ателие. — Тя замълча, забелязвайки силуетите на мъж и жена в страстна прегръдка. — Кои са тези двамата според теб?

Джейсън проследи погледа ѝ.

— Мъжът е може би Дерек.

— А жената? — Бриана наклони глава на една страна. — Има нещо странно в някои от рисунките. Като че ли обектите не са на правилното място.

— Съгласен съм — каза той озадачен. Разгледа още веднъж внимателно рисунките и добави: — Разбрах. Образът е огледален. Скицира, каквото вижда в огледалото.

Беше прав.

— Катрин намекна, че Дерек търсел необичайна перспектива. Виждал света различно от повечето художници. — Тя въздъхна и остави рисунките. — Да беше ми написал ясно какво е направил или не е направил. Все си мисля, че пропускам някакви улики.

— Може би — съгласи се Джейсън, с което я изненада.

— Но ти си мислил винаги, че Дерек е виновен — припомни му тя.

— Също така винаги съм мислил, че има съучастник, човек от Ейнджълс Бей.

Тя се сети за разговора си с Глория.

— Когато говорих с Глория, тя каза, че и през ум не ѝ е минавало, че Дерек ще умре в затвора. Не си е представяла, че ще свърши по този начин. Това не звучи необичайно... но ако беше чул нотката в гласа ѝ... Почувствах, че е имало някакъв план, който Дерек е объркал, като е умрял в затвора.

— Странно.

— Може и да си въобразявам — допусна тя. — Но като отстраним Дерек за момент, тогава друг е замесен, по всяка вероятност личност от артистичните кръгове. Маркъмови, Уайът... все до тях опираме.

— Разпитвах ги по няколко пъти.

— Сигурен ли си, че си им задавал правилните въпроси?

В очите му проблесна гняв, но тя нямаше намерение да се откаже. Джейсън държеше тя да осъзнае някои тежки истини, може би същото се отнасяше и за него.

— Бях убеден, но ти ме накара да се съмнявам — каза най-накрая той.

— Тогава сме квит. Защото и ти ме накара да се усъмня в някои неща.

— Ще разберем — обеща той.

— Двамата заедно ли? Дори това да означава грешка в разследването?

Лицето му се изопна.

— Надявам се, че това няма да се случи, но по-скоро ще си призная грешката, отколкото да оставя виновник на свобода.

Тя кимна, прехапвайки долната си устна.

— Какво има? — попита той и се хвърли към нея. — Защо плачеш?

— На моя страна си — отговори съвсем естествено. — Въпреки че всъщност не ми вярваш, пак си готов да ми помогнеш. Това означава много. Не се чувствам чак толкова специална.

— Ти притежаваш смайваща сила, Бриана. Ядосвах се, че стоеше до Дерек, но не можех да не ти се възхищавам на верността, предаността, на решителността да се бориш за него.

— Дори ако съм се борила за грешна кауза ли?

Той се усмихна.

— Нека да видим как ще свърши всичко, преди да изказваме преценки. Тъй като в момента не можем да направим нищо повече... какво ще кажеш да се разположим по-удобно?

— Хм, звучи идеално. Дали да не сваля някои излишни дрехи? — закачи го тя.

— Ще ти помогна — предложи той.

— Не се и съмнявам.

Той си открадна целувка и се отдръпна.

— По-добре първо настрой часовника да звъни.

— Защо? Чак в единайсет ще отида да взема Лукас.

— Но ще станеш в шест, защото тогава вълните са най-кротки.

— Няма да сърфирам с теб.

— Моментът е подходящ. Лукас го няма. Ще бъдем само аз и ти.

— Но...

Той я целуна отново и докато дразнеше галовно устните ѝ, тя реши да остави спора за по-късно... много по-късно.

* * *

— Не ми се вярва, че го правя — говореше Бриана рано на следващата сутрин. Беше с неопренов костюм и потреперваше от хладния ветрец. Джейсън я бе завел на плажа зад неговата къща, където освен тях нямаше жив човек. Вълните бяха умерени, но океанът все пак беше безкраен и страшен.

— Ще ти бъде забавно, ще видиш — успокояваше я той.

— Харесваше ми забавлението в леглото, преди да ме измъкнеш оттам — цупеше се тя.

— Разправяше ми, че си прекарала твърде много време от живота си като зрител. Ето ти шанс да нагазиш надълбоко — добави той с усмивка.

— Много смешно. Аз съм майка, не бива да поемам риск. Лукас си има само мен.

— Никога няма да допусна да ти се случи нещо. Трябва да ми вярваш, Бриана. Но още по-важно е да вярваш на себе си. Можеш. Знаем, че можеш.

Крайно време беше да надживее ограниченията в живота си.

— Добре. Да започваме.

Той взе под мишница дъската за сърф и я хвана за ръка.

— Първите няколко пъти ще бъдем заедно. След това ще пробваш сама.

Ледената вода се плисна върху пръстите ѝ и зъбите ѝ затракаха от студ. Едва не побягна, но Джейсън я държеше и нямаше да ѝ разреши да се откаже. Докато влизаха навътре, студът се просмука през костюма.

Вкопчи се здраво в дъската, когато Джейсън я обърна към брега.

— Като кажа „старт“, започвай да гребеш. Ще бъда с теб, ще се държа за дъската отзад. Легни по корем първия път. Следващия ще те изправим на крака.

— Не предполагам, че ще влезем толкова навътре — каза тя, обхваната от паника.

— Вълните ще те отведат у дома. — Целуна я по страната. После се плъзна към задния край на дъската и обяви: — Старт!

Тя започна да гребе, усещайки как вълната се издига над нея. Изведнъж океанът свърши цялата работа и тя летеше към брега. Държеше се здраво, но все пак глътна морска вода, от което се разкашля и разкиха, когато дъската се удари в брега. Въпреки това се чувстваше върховно, като победителка.

— Хайде още веднъж! — помоли, докато кашляше.

Джейсън се захили:

— Готово.

При втория курс тя се опита да се изправи, задържа се три секунди и падна от дъската. Джейсън веднага мина от нейната страна и я изтегли на повърхността.

— Не искаш ли да си починем? — попита той, когато тя взе отново дъската.

Бриана поклати глава.

— Не и преди да успея да яхна една вълна. Искам да го направя, Джейсън. Искам да победея майката природа в нейната игра.

Той се засмя:

— Не си й в категорията.

— Мисля, че съм — усмихна се тя. — Може би съм и сърфистка. Необходими й бяха още три опита, преди да яхне вълната чак до брега, но когато това се случи, полудя от възторг. Разскача се във водата, прегърна Джейсън и го целуна с дълга, влажна целувка.

— Благодаря ти — загледа го тя в очите. — Беше вълшебно.

Той прибра кичур коса зад ухото й.

— Мисля, че откри отново онова момиче в бара.

— Да, открих го.

Някакъв мъж повика кучето си и тя обърна глава. Плажът се оживяваше. Възрастна двойка слизаше по стълбите към брега, от една кола на близкия паркинг се изсипаха млади мъже, които започнаха да разтоварват дъски за сърф.

— Трябва да тръгваме.

Да бъдат заедно с Джейсън, когато нямаше жива душа, беше едно нещо, и съвсем различно пред очите на много хора. Никак не беше

готова да обяви пред света, че са приятели.

— Да, трябва — повтори той с мрачен поглед.

— Джейсън, още не мога да проумея... да проумея нас. Дори не знам какви сме по-точно. Сложно е.

— Разбирам.

Той изтегли дъската на брега.

— Така твърдиш, но като че ли си на друго мнение — говореше тя, като вървеше след него, за да излезе от водата.

— Какво искаш да кажа, Бриана? Не ми пука дали някой ни е видял заедно, но на теб не ти е все едно.

— Засега е вярно, не завинаги. Трябва ми само време да преценя какво да направя.

— Не се притеснявай. Аз за никъде не бързам. Но ще бъда на празника на хвърчилото. Обещах на Лукас и няма да го разочаровам.

— Ще страда, ако не отидеш — каза тя, зарадвана, че е загрижен за сина ѝ. — Но не искам той да се окаже посред твоята битка със семейство Кейн.

— Битката не е моя, тяхна е. И не вярвам, че се тревожиш само за Лукас.

— Обичам ги, Джейсън, и не искам да бъда принудена да избирам.

— Може и дотам да се стигне, Бриана.

— Добре, но не и сега.

Надяваше се този момент никога да не настъпи.

* * *

— Как ще избира? — попита Ани Шарлот с отчаяние в гласа.

Шарлот отиде в стаята на Ани, за да я попита дали е готова да отидат в църквата, и я завари седнала в средата на леглото с куп документи пред себе си.

— Всички са добри хора — каза момичето. — Много по-добри от мен. Една от дамите е учителка. Друга е медицинска сестра. Ето, този е лекар. Всичките са фрашкани с пари. Женени са и се обичат — ридаеше тя.

— О, миличка, недей така!

Шарлот седна до нея и я прегърна през раменете.

— Не знаех, че ще ми бъде толкова трудно — плачеше Ани. — Не очаквах да се случи. Не очаквах, че ще забременея или че ще бъда сама. Завися от теб и от майка ти, а дори не сме роднини.

— С майка ми се радваме, че си при нас, и нямаме намерение да се отървем от теб или от бебето. Мама вече извади старото кошче на Джейми и наши бебешки дрешки.

— Много е мила. Но преподобният Шилинг каза, че трябва да помисля какво ще е най-добре за моето дете.

— Някое от тези семейства отличава ли се от другите? — попита Шарлот, разглеждайки снимките, прикачени към всяко досие.

Раменете на Ани се разтредоха отново и тя почувства, че причината не е само тревога, но също и страх.

— Много добре, кажи какво има? — попита нежно.

— Той иска да осинови бебето. На една от тези снимки е той.

Шарлот не проумя веднага думите й:

— Той ли? Имаш предвид бащата!

Шарлот разгледа пак снимките. Имаше пет кандидатури, всичките на семейни двойки.

— Той държи жена му да не знае, че е бащата. Ще се престори, че осиновяването е случайно.

— Това не е редно по много причини. Говори ли с него, Ани?

— Обади ми се преди срещата с него и жена му. Каза ми да пазя тайна и че това е идеалният начин да ми помогне. Щял да вземе детето и да го отгледа. Жена му щяла да бъде добра майка и не било необходимо да се знае, че той е биологичният баща.

— А ти какво му отговори?

— Не казах нищо, когато се срещнах с него, с жена му и с преподобния Шилинг, но ми беше много тежко. Страхувах се да погледна него или нея, страхувах се да не се издам.

— Кой е той, Ани?

— Не мога да ти кажа още. Не зная дали ще имам сили да се откажа от моето бебе и да гледам как неговата жена отглежда детето ми. — По страната й потече сълза. — Знаех, че е грешно да спя с него. Той беше толкова нежен с мен. Караше ме да се чувствам специална и аз го обичах.

— Знам, че си го обичала, миличка.

— Не биваше да го правя.

И петимата мъже бяха поне с по десет години по-стари от Ани.

— Не си го направила сама, а този тип е знаел колко малка и невинна си. Възползвал се е от теб, Ани.

— Не се е възползвал. Разговаряхме. Той беше тъжен. Бракът му не вървял добре. И аз бях тъжна. Баща ми рядко ми разрешаваше да излизам вън от къщи, а пък аз бях жадна някой да ме слуша какво говоря. И сега моето бебе ще порасне без родителите си. — Погледна Шарлот с очи, пълни с болка. — Не съм искала това да се случи. Знам какво е да нямаш и двамата родители. Майка ми почина преди няколко години, а баща ми почти винаги отсъства или не е на себе си.

— Не си в идеална ситуация, Ани, но семействата са най-различни. Самотни майки и самотни бащи също могат да бъдат чудесни родители. Щом има обич, разбиране, родителски грижи, твоето бебе ще расте щастливо. Това е сериозно решение и трябва да го обмислиш много внимателно.

— Мислех си дали има възможност да... — Ридания сподавиха гласа ѝ.

— Той да напусне съпругата си и да се ожени за теб ли?

— Много тъпо, а? Какво да правя, Шарлот? Да му дам ли бебето си?

— Какво искаш ти, Ани?

Ани сложи ръка на корема си.

— Не мога да си представя да се откажа от детето си. Той или тя е единственото близко същество, което ми е останало. Друго семейство нямам. Моят баща почти не си спомня, че съществувам, а когато си спомни, съм сигурна, че ме мрази. Но пък си мисля колко егоистично е от моя страна? Ако дам бебето на неговия баща, това все пак е нещо, мисля.

Шарлот не искаше да добавя и своето мнение, но се разтревожи сериозно от новото развитие на случая. Бебето щеше да има своя биологичен баща, но щеше да расте с грозяща го тайна. Ами ако майката един ден научи за измамата и го изостави? Заслужаваше ли това дете да бъде отглеждано в проблемно семейство, след като съпругът е решил да изневерява?

Погледна отново снимките на щастливите двойки. Един от тези бракове беше позор.

— Не одобрявам идеята да се пази тайна — каза тя. — Тайните винаги излизат наяве. Помисли и за себе си, Ани. Живее в същия град. Като знаеш, ще го понесеш ли?

— Но как да дам бебето на друго семейство, щом го иска той?

Въпросът беше труден.

— Най-важното е какво е най-добре за бебето. Твоята потребност и на бащата ще се вземат също предвид, но не взимай решение с оглед на неговото желание. Наистина искам да ми кажеш кой е той?

Ани й се усмихна унило.

— За да го скастриш ли?

— Заслужава един скандал. Мами жена си.

Като изрече тези думи, Шарлот се почувства виновна заради флирта с Джо. Казваше си, че никога няма да си позволи нещо повече, но може би вече беше стигнала твърде далеч. Джо още не бе подписал документите за развод и колебанието му беше показателно.

— Той съжалява — въздъхна Ани, като имаше предвид бащата на бебето. Погледът й се насочи отново към снимките, но после се извърна, вероятно изплашена, че ще се издаде.

— Сигурна съм, че съжалява. Но това не извинява поведението му преди време, нито мълчанието му сега, с което те затруднява още повече. — Шарлот стана от леглото. — Да вървим в църквата, преди майка ми да е изпратила разузнавателен отряд.

— Нали няма да кажеш на преподобния Шилинг, че един от тези мъже е бащата?

Много й се искаше, но след като Ани й се довери, щеше да запази тайната.

— Няма да кажа на Андрю, но ти трябва да съобщиш на служител от бюро за осиновявания. Заради бебето е добре да се знае каква е неговата наследственост. Разбирам, че държиш да предпазиш този мъж, Ани. Но понякога си длъжна да казваш истината, дори когато е болезнена.

— Жена му може да го изостави.

— Ами ако това е цената, която трябва да плати?

Ани въздъхна.

— Де да знаех какво да направя.

— Знаеш — насърчи я Шарлот. — Само трябва да събереш кураж да го направиш.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

— Къде е Джейсън? — попита Лукас за десети път, откакто бяха дошли на скалистия бряг.

— Ще дойде — успокои го Бриана. — Ще дойдат и баба, и дядо, и Кайл.

Надяваше тълпата да бъде многолюдна, за да мине срещата между семейство Кейн и Джейсън без сцени.

— Джейсън! — извика Лукас.

Тя обърна глава и го видя да идва към тях. Беше с джинси, тениска и черно кожено яке. Окото му още беше подутото и насинено, но през последните няколко часа се бе подобрило значително. Усмихна й се, напомняйки й мълчаливо за техните двайсет и четири часа. Страните й пламнаха и се почувства изключително доволна, че семейство Кейн още не са пристигнали.

— Хей, приятелче. Ще вдигнем ли в небето това хвърчило? — Джейсън се отпусна на едно коляно да погледне хвърчилото. — Изглежда готово да хвъркне.

Лукас закима енергично.

— Ще ме гледаш ли?

— Естествено. Ще отида в другия край на брега, за да те виждам по-добре.

— Ще победея ли?

Бриана видя в очите на сина си какво силно желание има да излезе пръв и да спечели одобрението на Джейсън. Със сигурност повлия на живота на детето за кратко време... на нейния също.

— И най-важното е да ти е весело — заръча му Джейсън.

— Боли ли те лицето? — попита детето.

— Не толкова, колкото ги боли онези здравеняци.

— Ще ме научиш ли да се бия?

— Мога да те науча как да не се забъркваш в сбивания. Това е по-важно. Но сега да видим хвърчилата, приятелче. И...

Наведе се и прошепна нещо в ухото на момченцето.

Лукас се разкиска щастливо.

— Добре.

Джейсън се изправи и още се усмихваше, когато дотича Кайл.

— Какво му каза — попита Бриана.

— Да тича бързо и да държи здраво.

— Хубав съвет.

Тя пристъпваше неспокойно и никак не ѝ се искаше да си тръгва, но Нанси и Рик трябваше всеки момент да се появят.

Усмивката на Джейсън помръкна.

— Не се тревожи, махам се.

— Не искам да си тръгваш.

— Нима? — попита той. — Винаги има избор.

— Невинаги.

— Казваш си така, защото е по-лесно, вместо да го направиш.

— Прекарахме само една нощ заедно. Не ме притискай.

Джейсън кимна и си тръгна. Но не стигна далеч, тъй като две фрапантни хубавици го спряха. Едната сладурана попипа нараненото му лице, а той явно не се подразни. Какво очакваше? Той беше привлекателен, градски герой и ерген. Дори ако тя не го иска, много други жени го харесват.

Само че тя го искаше. Но не беше сигурна може ли да го има.

Неохотно отмести поглед от сцената и се обърна към Лукас. След малко се появиха Рик и Нанси.

— Очертава се един хубав ден — усмихна се свекърва ѝ. И Рик явно беше в добро настроение. — Отдавна не сме викали на състезание — добави тя.

— Ще бъда пръв, бабо — обяви Лукас.

— Не се съмнявам — насърчи го тя.

— Ще те заведе на стартовата линия — предложи Рик и хвана детето за ръка.

— Не се отделяй от другите, Лукас, и внимавай къде вървиш — извика Бриана, притеснена синът ѝ да не се загуби в тълпата.

— Ще се оправи — каза Нанси. — Малките тръгват първи и двама възрастни тичат с тях.

— Много добре. Колко хора! Не очаквах, че ще има такава многолюдна тълпа.

— Това е последното мероприятие на празника. Почакай само да видиш хвърчилата на възрастните — много са ефектни. Участват професионалисти от цял свят.

— Не знаех, че и в пускането на хвърчила има професионалисти. По-възрастната жена се разсмя.

— За всичко си има хора. Поне вятърът днес е подходящ. Хората казват, че на този скалист бряг играят ангелите. Една година небето беше ясносиньо, после изневиделица заплуваха прозрачни облачета. На ангелите им се приискало да танцуват между веселите, ярки хвърчила. — Погледна към небето без нито един облак. — Чудя се дали това ще се случи и днес. Пък и да не случи, знам, че Дерек е там някъде и бди над сина си.

Рик се върна и им каза, че децата са на старта. Чу се свирката и Лукас с още три деца се затичаха. Той беше най-нисък и най-малък, а възбудата, изписана на лицето му, напомни неимоверно много на Бриана Дерек. Тази прилика днес не я натъжи, по-скоро се почувства щастлива. Дерек го нямаше, но беше оставил в сина си частица от себе си.

Щом хвърчилото на Лукас литна, Бриана се затича покрай страничната линия. Не знаеше дали Рик и Нанси са я последвали; беше твърде развълнувана и искаше да сподели този миг със сина си. Окуражаваше го с викове, но се съмняваше, че я чува, защото беше увлечен в играта.

На финиша Лукас пусна хвърчилото в краката ѝ и се затича право към Джейсън. Той го грабна в прегръдките, плеснаха си дланите и Бриана едва се удържа да не се втурне към тях.

Джейсън пусна Лукас на земята и детето изтича при нея.

— Спечелих ли, мамо?

— Не знам. Ще обявят победителите скоро. Ще почакаме и ще разберем.

— Моето хвърчило литна ли високо?

— Много нависоко — потвърди тя, чувствайки се щастлива заради неговата радост. — Забавлява ли се?

Той закима енергично и пак се затича, този път към баба си и дядо си.

— Дядо, видя ли колко хубаво пуснах хвърчилото?

Бриана осъзна изведнъж, че се намира там, където не искаше да бъде — между Джейсън и семейство Кейн. Хвърли тайничко поглед през рамо и видя, че Джейсън го няма. Де да ѝ бе олекнало, вместо да се чувства толкова разочарована.

Върнаха се при естрадата, за да чуят обявяването на победителите. Лукас получи второ място с червена лента за награда. За съжаление той не губеше със смирение.

— Трябваше аз да бъда първи, мамо — заяви ядосано. — Моето хвърчило летеше по-нависоко от другите.

— Ти се постара и това е най-важното.

— Но искам синята лента — упорстваше той. — Не тази тъпа червена.

— Татко ти щеше да се гордее с теб — каза му Рик. — Той също спечели второ място няколко пъти.

— Вярно ли? — Лукас се колебаеше, явно разкъсван между желанието да бъде или като баща си, или победителят.

— Да. А сега да отидем да видим грамадните красиви хвърчила ей там.

— Добре. Мамо, ще ми пазиш ли лентата? После ще я покажа на Джейсън.

— Ще я пазя.

Не ѝ бе необходимо да поглежда Нанси, за да усети напрежението помежду им, и направо ѝ олекна, когато свекърва ѝ се запrikaзва с някаква приятелка.

Остана сама в тълпата за кратко и гледката я изпълни с радост. Ейнджълс Бей се съживяваше, облян с ярка светлина, и тя се чувстваше по същия начин. Гъстата мъгла на несигурността и отчаянието, която я обгръщаше, бавно се вдигаше. Усещаше се по-лека, с по-голямо желание да не ходи все с наведена глава, беше склонна да престане да мисли постоянно къде е била и повече за това накъде се е отправила.

— Бриана, здрасти — поздрави я Кара, която буташе бебешка количка. — Видях твоето момченце. Тичаше с пълна пара.

— Никога не съм го виждала толкова запален. Какво сладко момиченце — добави тя, поглеждайки бебенцето, което ококорено оглеждаше наоколо.

— Много обича да я извеждам — каза Кара. — След няколко години и тя ще тича след хвърчилата. Стори ми се, че мярнах Джейсън с теб, но после го изгубих.

На Бриана ѝ бе ясно, че любопитството на Кара засяга по-скоро нейните отношения с Джейсън, отколкото местонахождението му.

— Не знам къде отиде.

— Не е моя работа — започна другата жена, но после млъкна, усмихвайки се унило. — Не бива да се меся, нали?

Как да не хареса такава приветлива, сърдечна личност, явно загрижена за своя приятел.

— Може би така е най-добре — каза Бриана деликатно. — Но не мога да ти дам отговор, който се надяваш да чуеш.

— Само искам никой да не пострада и не говоря само за Джейсън, но и за теб. Връзката ви ще бъде трудна. Просто се пази.

— Може би е твърде късно — прошепна Бриана.

Кара ѝ се усмихна със съчувствие.

— Точно от това се страхувах.

* * *

След час Бриана и Лукас се върнаха вкъщи. Успя да се спаси от неделния обяд със семейство Кейн под претекст, че Лукас трябва да изпусне парата и да се подготви за първия учебен ден в детската градина в понеделник. Всичко това беше вярно, но не и причина да се измъкне от обяда.

Чувстваше се неловко в присъствието на Нанси. Свекърва ѝ като че ли не можеше да се сдържи да не гледа постоянно пръста без венчалния пръстен. Нанси сякаш приемаше, че тя им се изплъзва, което не беше така, но Бриана имаше нужда от пространство. Макар да не беше хваната като в капан и пратена зад стоманени решетки, през последните пет години бе прикована на едно място твърде дълго — физически и емоционално — и семейство Кейн сподели съдбата ѝ. Сега, след като Дерек вече го нямаше, трябваше да променят отношенията си, но да продължат да се обичат.

Дигър скочи от кошчето си с оглушителен лай и Лукас се заигра с него, но Бриана знаеше, че това е само временно. Той гореше от

нетърпение да покаже лентата си на Джейсън. Неговата кола не беше пред съседната къща. Баща му и Пати трябваше да се върнат днес, така че повече нямаше да наглежда къщата. Сигурно се бе прибрал у тях.

— Ще отидем ли при Джейсън? — попита пак Лукас с лентата в ръце.

Беше забравил вече, че се дава за второ място. Тази бе първата награда, която печелеше, и се гордееше.

Бриана се поколеба още секунда и се предаде:

— Добре, но няма да се бавим там.

— Може ли и Дигър да дойде? Омръзна му да си седи в кошчето. Колкото повече придружители имаше, толкова по-добре.

Щом влязоха в двора, Лукас се затича да натисне звънеца. Бриана застана до вратата и чу гласове. По дяволите, постъпи наистина глупаво. Ами ако беше с онези жени? Колко неловко щеше да се получи.

Но нямаше как да се откаже. Вратата си отвори и Джейсън зяпна от изненада.

— Бриана, Лукас, не очаквах да ви видя тук.

— Спечелих второ място — обяви Лукас. — Дойдохме да ти покажем моята лента.

Джейсън взе лентата от ръцете му.

— Боже мой, колко е грамадна.

— Не взех синя — каза детето, опасявайки се от реакцията на мъжа.

— Червеното е любимият ми цвят — каза Джейсън.

— И на мен ми харесва — реши Лукас.

Кученцето лаеше, сякаш беше на същото мнение, и се дърпаше на каишката да скочи върху Джейсън.

Той се усмихна, почеса кученцето зад ухото и се отдръпна от вратата.

— Защо не влезете?

— Благодаря, но си имаш компания — каза Бриана.

— Не е компания, а баща ми и Пати. Ще се запознаеш със съседите си.

Бриана се усмихна.

— Тя още ли е гадже или има ново положение? — попита, като влязоха.

— Засега удържат позициите, но кой знае какво ще се случи? Може пък да ги насърча.

Хал Марлоу и Джейсън много си приличаха. Бащата имаше същите черни очи и светлокестенява коса. Той обаче беше прошарен и малко по-нисък и по-набит от сина си. Почти метър и осемдесет висока, Пати Пийз имаше платиненоруса коса и най-големите гърди, които Бриана бе виждала. Прилепналата плетена блузка подчертаваше всяка извивка, а тесният клин — дългите крака. Беше силно гримирана и Бриана предположи, че приближава петдесетте. Носеше на ръце Принцес, а тя никак не беше доволна от присъствието на Дигър. Бриана го държеше изкъсо на каишката.

Джейсън ги запозна. Пати ѝ се усмихна широко и гостоприемно и я прегърна. Благоразположението на Хал охладня леко, като чу фамилното ѝ име, но ѝ кимна и обърна внимание на Лукас.

— Не искахме да ви безпокоим — каза Бриана. — Лукас се радваше за наградата и държеше да я покаже на Джейсън.

— Лента ли спечели днес? — попита Хал детето.

— Моето хвърчило спечели второ място. — Лукас им показва гордо своята лента. — Джейсън ми помогна да го направя.

— Той го направи, така ли? — Хал погледна сина си учудено. — Как стана тази работа?

— Бриана дойде да живее в къщата до Пати — обясни Джейсън.

— Наистина ли? Съседи ли сме? — изненада се Пати. — Това е чудесно.

— Надявам се пак така да мислиш, като видиш дупката, която нейното кученце изкопа под твоята ограда.

— О, как не, та това е малко кученце — махна с ръка тя. — Струва ми се, че харесва Принцес. Нали, миличка?

— Принцес не споделя чувствата му — отбеляза с огорчение Бриана.

— В такъв случай трябва да се сблизят — рече Пати.

— Защо не останете за вечеря? С Хал донесохме тонове храна, пък и ще се опознаем по-добре. Само трябва да изведем Принцес на разходка по брега. Лукас, ще дойдете ли с Дигър? В това време вие двамата можете да пригответе коктейли. Да кажем — маргарита. Приборите са в кухнята.

— Не зная дали Лукас ще успее да удържи Дигър — поколеба се Бриана.

— Аз ще го водя — предложи Хал и протегна ръка.

— То трябва да изразходва енергия. Няма да се бавим.

Преди да кажат и дума, бяха излезли през плъзгащата се остъклена врата, която водеше на верандата.

— Пати е сватовница — захили се Джейсън. — Надява се, че ако ми намери жена, ще съм прекалено зает, за да следя какво става с баща ми.

— Вижда ми се мила.

— Със златно сърце. Или по-скоро сърцето ѝ се умилква за злато. Усмивката му стана цинична.

— Богат ли е баща ти?

— Не е натрупал състояние, но има пари. Неговата фирма построи тези жилища. Така се сдобих с този сладък имот на плажа.

Тя беше хвърлила само бегъл поглед на неговото жилище, когато отиваха да сърфират, и сега го огледа внимателно. Беше наистина сладко — с под от излъскани дъски, по който тук-там имаше килимчета с весели тонове, старинни масички, дивани с кафява кожена тапицерия и каменна камина за студените зимни нощи. Едната стена беше остъклена и оттам се виждаха плажът и проблясващият океан.

— Помагал ли ти е някой с обзавеждането? — попита.

— Третата жена на баща ми беше дизайнерка. Тя избра килимчетата, картините, лампите и диваните. Някои от масите открих и купих, други изработих сам.

Бриана прокара пръсти по изящните извивки на една от малките масички.

— Тази ти ли я направи?

— Да — отговори той и скръсти ръце.

— Наистина ли? Много е красива.

Той сви рамене.

— Баща ми започна да ме учи на дърводелство, щом пораснах достатъчно, за да държа чук. От мен се очакваше да поема семейния бизнес, но аз си харесах полицията. Занимавам се с дърводелство като хоби.

— Това майка ти ли е? — попита тя, като взе една семейна снимка от масичката до дивана.

Жената беше леко закръглена блондинка с широка усмивка и засмени очи. До нея стояха синът ѝ и съпругът ѝ. На снимката Джейсън изглеждаше около шестгодишен.

— Да. Направена е няколко седмици преди да я убият... нашата последна семейна снимка.

Сърцето я заболя заради момченцето на снимката. Никак не беше чудно, че Лукас така естествено го привличаше. Хвана го за ръката, надигна се на пръсти и го целуна по устните. Тя се отдръпна, но Джейсън я привлече за още една страстна целувка.

Останала без дъх, промълви:

— Нали щяхме да правим маргарити.

— Разсейваш ме.

— И ти мен.

— Радвам се, че дойде. Предполагах, че ще обядваш със семейство Кейн. Неделните обеди са традиция у тях.

— Поканиха ме, но аз отказах.

— Едва ли са се зарадвали. Даже направо ще се ядосат, ако знаят къде си.

— Не знаят.

Той като че ли искаше да прибави още нещо, но се отказа.

— Хайде да приготвим въпросните коктейли. Добре ще ми се отрази едно питие.

Смесиха текилата и лимоновия сок в шейкър, наляха коктейла в кана и я изнесоха на верандата, буквално на две крачки от плажа.

Следобедният вятър бе стихнал и слънцето залязваше. Скоро щеше да се стъмни. Бриана отпи от възсолената маргарита и остави чашата на перилото. Хал, Пати и Лукас се виждаха в другия край на плажа, доста далеч от водата. Хал и Пати седяха един до друг, а Лукас и Дигър копаеха голяма дупка в пясъка. Принцес се гушеше в ръцете на стопанката си и всички явно се наслаждаваха на момента.

Бриана се загледа в оранжевите и розовите отблясъци на хоризонта.

— Ако живееш тук, сигурно нямаше да откъсвам очи от гледката. Щях да изоставя всякаква работа. — Погледна Джейсън. — Сега вълните са по-големи. Как мислиш, ще мога ли да се справя?

— Предполагам още не, но практиката прави чудеса.

— Бих искала пак да сърфирам.

— Само кажи кога.

Той застана зад нея, прегърна я през талията и я притисна към себе си. Тя се почувства спокойна и не се отдръпна. След няколко минути компанията щеше да се върне и щяха да се преструват, че между тях няма нищо, но сега щеше да се радва на този миг.

— Баща ти ми се струва щастлив — подхвърли тя. — И според мен Пати не ти е толкова антипатична, колкото ти се иска.

— Започвам все повече да я харесвам.

— Тя просто не е майка ти.

— Не се тревожа, че някоя жена ще заеме мястото на майка ми. Не искам баща ми да страда отново. Много време му трябваше, за да се съвземе.

— Заради него ли остана тук?

— Като видиш човек, пронизван няколко пъти в сърцето, е по-лесно да стоиш далеч от ножа.

— Много мрачна метафора — отбеляза тя и се извърна към него. — Бил ли си влюбен някога?

— Преди няколко дни щях да кажа „не“ — отговори той тихо и черните му очи проблеснаха замислено.

Тя сдържа вълнението си.

— Джейсън, и аз имам чувства към теб, но всичко стана толкова бързо. Като че ли ще ме разкъсате — от едната страна семейство Кейн, от другата — ти, пък и... и Дерек. Още чувам гласа му, изпълнен с болка, когато ми каза, че не му вярваш. Той може и да не го показва, но беше съсипан, след като свидетелства срещу него.

Вената на шията на Джейсън запулсира.

— Дерек трябваше да ми разкаже по-правдоподобна история. Тогава нямаше да се наложи да го арестувам.

Тя въздъхна.

— Очевидно не е знаел друга. Но да оставим настрана съдебния процес. Все пак като съм с теб, като те оставям да правиш с Лукас разни неща, каквито баща прави със сина си, ми се струва като изневеря.

— Вече посвети на Дерек пет години от живота си. Още колко ще му дадеш?

— Когато се омъжих за него, обещах да му дам целия си живот.

— Той е мъртъв — ядоса се Джейсън. — Трябва да живееш своя живот, не неговия.

— Сложих начало в този смисъл — възрази тя енергично. — Но не зная дали ще мога да продължа с теб.

Джейсън я пусна и се отдръпна.

— Съжалявам. Нали искаше само истината — добави Бриана, — ето, казвам ти я.

— Не приемам този отговор за окончателен. Ще промениш мнението си. Може би ако се открие съучастникът на Дерек, взаимоотношенията ви със семейство Кейн ще вземат нова насока. Междувременно ще запаля скарата.

Докато Джейсън се суетеше около скарата, другите се върнаха. Бриана взе каишката от Хал и завърза Дигър за перилото. Джейсън и Пати влязоха да донесат продуктите и Лукас ги сподире. Пати отхвърли предложението на Бриана да ѝ помогне и двамата с Хал останаха сами на верандата. Бащата на Джейсън си наля коктейл, седна срещу нея и я загледа замислено.

— Натъжих се, щом научих за Дерек. Когато новината дойде тук, никой от нас не можеше да повярва. Подозирам, че оттогава Джейсън не е спал нито една нощ спокойно. Спомням си как понесе процеса.

На нея не ѝ се говореше нито за Дерек, нито за съда, но очевидно Хал щеше да каже това, което искаше. Очакваше да чуе колко тежко му е било на Джейсън, колко виновен е бил Дерек, въпреки нейното мнение, но той я изненада.

— Открай време знам, че тревогите на Джейсън са свързани толкова с теб, колкото и с Дерек.

Джейсън беше ли разказал на баща си за тяхната първа среща и какви са били чувствата му към нея?

— Ние почти не се познаваме — каза предпазливо тя.

— Синът ми никога не е гледал жена, както те гледаше тогава... и както те гледа тази вечер. — Замълча, за да осмисли тя думите му. — Значи сега сте приятели. Не мога да си представя, че семейство Кейн е особено доволно.

— Не, не е.

Бриана допи коктейла. Пиеше прекадено бързо, но се чувстваше като подложена на мъчение.

— В такъв случай имаш собствено мнение.

— Не всеки има. Застанах на страната на осъден углавен престъпник.

— Което означава, че имаш силно развито чувство за лоялност. Днес не се среща често. Имам само още един въпрос.

— Какъв? — попита тя внимателно.

— Джейсън ли те интересува или искаш да му отмъстиш заради Дерек?

Това предположение направо я шокира.

— Според теб мама Джейсън в името на някакво отмъщение! Никога не бих го направила. Не съм такъв човек.

— Извинявай, но бях длъжен да попитам. Той е мой син. Невинаги съм бил добър баща. Оставях други да го отглеждат, в това число и семейство Кейн. Късно е да компенсирам онези дни, но сега си отварям очите на четири.

— Що се отнася до мен, не се тревожете.

— Радвам се. Между другото детето ти е страхотно. Голям бърбинец е.

— Да, така е — каза тя сдържано, защото още беше смутена от неговите обвинения.

Джейсън се появи с поднос месо, готово за печене. Погледна ги озадачено.

— При вас всичко наред ли е?

Хал се усмихна.

— Тъкмо наставлявах Бриана да не ти причинява болка.

Джейсън въздъхна.

— Татко, мога да се грижа за себе си.

— И аз все това ти казвам, но моето мнение не те спира да се бъркаш в живота ми.

— Защото постоянно оплескваш всичко.

— И при теб положението не е по-розово. Този път не прегаряй пържолите. Трябва да бъдат розови отвътре, иначе ще станат сухи.

Докато Хал се препираше за техниката на печене на скара, Пати донесе поднос със зеленчуци и сос.

— Оставих Лукас в кухнята да ми разбие шоколадовия крем — каза Пати. — Нали нямаш нищо против?

— По-добре да го доведе тук, преди да изцапа цялата кухня.

— Не, недей. Обичам деца и откакто дъщеря ми порасна и отиде да живее в другия край на страната, рядко имам възможност да се порадвам на някое хлапе. Лукас е мило момченце.

— Той не е излизал от семейството — съгласи се Бриана. — Много е доверчив и понякога се тревожа.

— Е, тук няма от какво да се страхува човек. — Пати погледна през рамо към двамата мъже, заети с тънкото изкуство на печенето. — По мое време познавах много интересни типове, но по-страхотни мъже от тези двамата не съм срещала. За едно момиче това си е чист късмет... в случай, че се чудиш.

— Не се чудя.

Възрастната жена ѝ се усмихна хитро.

— Само за всеки случай.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

След първоначалната инквизиция Хал се превърна в любезен домакин, развличайки Бриана с безброй истории. С рибарските небивалици на Хал и анекдотите на Пати от стриптийзьорските клубове разговорът нито веднъж не замря. Историите станаха по-нецензурни, след като Лукас се сви на кълбо на дивана пред телевизора и скоро заспа с Дигър, сгушен в краката му.

Почти веднага след вечерята Пати и Хал си тръгнаха. Дали бързаха, за да останат сами, или за да оставят нея и Джейсън сами, не беше ясно, но в края на краищата само звездите ги гледаха от небето.

— Какъвто и да е баща ми, не е лицемер — каза Джейсън и седна на двуместното кресло до нея.

— Не бях сигурна дали ме харесва в началото, но после като че ли стана по-сърдечен. Може би причината беше в маргаритите.

— Или в теб. Много си мила.

— Като баща ти. Не е чудно, че толкова много жени са се съгласили да се омъжат за него.

— Да, бе, голям чаровник е. Почти невероятно ми се струва, че се върна от Вегас без брачни окови. Бях сигурен, че Пати ще го поведе по пътеката към олтара.

— Доколкото разбрах, тя се е въздържала. Каза ми, че обича баща ти и не иска да прибързва, за да бъде всичко както си му е редът.

Той остана изненадан.

— Много интересно. Ще видим.

— Радвам се, че ще ми бъде съседка. Ще имам възможност да се сближа с нея.

— Няма ли да ти липсвам, като не съм на крачка от теб?

— Може би мъничко.

Той я побутна с рамо.

— Лукас спи ли дълбоко?

— Не се надявай — разсмя се тя.

— Да, и аз така си помислих. — Хвана ръката ѝ и се облегна на възглавниците. — Тази вечер има много звезди.

В Ейнджълс Бей нямаше светлини като в голям град и звездите светеха ярко.

— Чудно е как тези взривяващи се тела създават толкова величествена гледка — промълви тя.

Джейсън се разсмя.

— Ех, да, но е романтично.

— Извинявай. Главата ми е пълна с куп факти.

— Прекарвала си много време в библиотеката.

— Обичам да чета. Трябва да намеря градската библиотека и да заведе Лукас. Досега не е показал никакъв интерес към книги. Предпочита да си играе с колички, камиончета и топки, и с всичко, което се движи.

— Момче е.

— Нямам опит с момчета. Нямам братя, а баща ми е интелектуалец. Не вярвам да си е играл с камионче през живота си.

— Аз съм си играл, така че ако искаш полезен съвет, знаеш към кого да се обърнеш.

Та го погледна.

— Лукас много се привърза към теб. Това ме тревожи. Много е чувствителен към хора, които не го харесват, особено мъже. Дължи се на това, че Дерек не живя с нас. Лукас несъзнателно вини себе си.

— Ще разбере, като порасне още малко. И стига си се притеснявала тази вечер. И утре е ден.

— Имаш право. — Взря се в небето. — Да имаше телескоп. Представи си какво ще видим.

Джейсън се оживи:

— Имам. В гаража е.

Поклати глава със странно изражение.

— Какво?

— Каквото и правим, все до Дерек стигаме. Открихме телескопа на битпазар и го инсталирахме вечер на скалите. Няколко пъти го обръцахме към прозорците на съседните къщи. — Усмихна се. — Шона Хъксли се събличаше, без да пуска пердетата. Гледката беше позашеметяваща от звездите.

— Ах, ето откъде идва любовта ти към телескопите.

Той стана.

— Ще го донеса и ще го изпробваме.

Провери Лукас, преди да последва Джейсън в гаража. Щом влезе, разбра, че това е работилницата му. По средата имаше голям тезгях, навсякъде се виждаха инструменти, а подът беше покрит с талаш. Изящно резбован люлеещ се стол привлече вниманието ѝ и тя поглади дървото.

— Разкошен е.

— Първият ми опит да изработя люлеещ се стол.

— Голям талант имаш. — Обърна се и го погледна. — Ако решиш да напуснеш полицията, ще станеш дърводелец.

— Това едва ли ще се случи. — Отмести няколко кашона и бръкна зад тях. — Ето го. — Извади черен цилиндричен калъф. — Дано да не е повреден.

Джейсън постави калъфа на тезгяха и го отвори. Тя отмести един стол, за да погледне по-отблизо.

— Какво е това? — попита изненадано Джейсън.

В калъфа имаше руло от някаква дебела, груба хартия. Той го извади и го разви.

Пулсът на Бриана се ускори, щом зърна първото цветно петно и долови лек мирис на маслени бои. Сърцето ѝ се разгуптя лудо, когато лицето на жена се появи малко по малко: тъмночервена коса, характерна линия на косата, ключваща ъгъл в средата на челото, тайнствените виолетови очи...

— О, Господи! — Сложи ръка на гърдите си. Познаваше това лице по-добре от своето, понеже го бе издирвала пет години. Ева... и не само един вариант на изображението ѝ, ами цели три.

Кръвта пулсираше във вените ѝ, не можеше да повярва на очите си, изпадна в шок. Най-накрая откъсна очи от картините и погледна Джейсън. Лицето му беше бяло, очите — огромни и изплашени.

— Това не е възможно — промърмори объркано.

— Картините са били тук. В твоя дом.

— Не знаех, Бриана — клатеше недоумяващо глава Джейсън. — Нямах представа.

Главата ѝ се замая от хиляди въпроси.

— Арестува Дерек за кражба на картините, а те са били у теб.

— Сигурно Дерек ги е скрил тук.

— Защо, няма смисъл!

— По дяволите, ако знам, но това е единственото разумно обяснение. — Прокара пръсти през косата си, загледан в нея, и като осъзна изражението ѝ, очите му потъмняха от гняв.

— Не съм натопил Дерек, Бриана. Знаеш, че не съм.

— Нима?

Гласът ѝ трепереше. През последните дни толкова много съмнения заради Дерек я измъчваха, докато за Джейсън почти не се колебаеше. Те размениха местата си в съзнанието ѝ — добрият и лошият. Сега се почувства обърквана.

— Да му се не види, Бриана, помисли! Защо да отварям калъфа пред теб, ако съм скрил картините там?

— Не знам. Може би си забравил.

— Не бих забравил къде съм скрил картини за милион долара. — Погледът му я пронизваше и настояваше тя да го чуе. — Но не става въпрос за логично обяснение; става въпрос за това, което знаеш... а ти знаеш какъв съм аз.

Тя го загледа, без да мига.

— Не зная дали мога вече да се доверявам на инстинкта си.

Очите му се помрачиха от разочарование.

— Тогава предполагам, че ще се наложи да го докажа. Защото не знаех, че тези картини са в калъфа.

Взе единия свитък, разви го и затисна краищата с дървени кубчета.

Виолетовите очи на порочното лице на Ева се втренчиха в тях, онова лице с насмешлив, саркастичен и циничен израз, което принуждаваше Виктор да опитва отново и отново да я разбере правилно. Тази жена бе коренът на всички проблеми на Бриана.

— Мразя я! — каза. — Мразя всичко около нея. Не ми пука коя е била и не ми пука дали Виктор е успял или не е успял да схване каква е била. Тя съсипа живота ни.

Кръстосваше работилницата, за да се освободи от адреналина, бушуващ в тялото ѝ.

— Дерек беше тук в деня преди обира. Стоеше при мен в гаража, докато реставрирах една маса — добави Джейсън. — След обира е трябвало да скрие някъде картините. При родителите му е било невъзможно, нито при теб или в неговия дом, защото тези места щяха

да бъдат претърсени. — Джейсън млъкна и се замисли. — Тук е идеалното скривалище. Аз разследвах кражбата. Нямаше да претърсвам собствения си гараж. А Дерек можеше да влезе, знаеше къде държа резервния ключ.

— Откъде е знаел?

— Защото където и да живея, винаги крия ключ отвън. Дерек сигурно е предположил, че не съм променил навиците си. Не е толкова трудно да се намери. Крия го под един камък до задната врата, за да ми е под ръка, като се връщам от сърфиране.

— Дерек каза, че не е откраднал картините, Джейсън. Кой друг би могъл да ги скрие тук?

— Никой. Не съм близък с никого от художниците.

— А друго ченге?

— Друг няма мотив, Бриана. Ако ченге беше откраднало тези картини, отдавна щеше да ги продаде на пазара за крадени вещи. Що за крадец ще крие картини за милион долара?

— Крадец, който е направил точно това. Как ще постъпим сега?

— Ще занесем картините в управлението и ще ги предадем на началника. Той ще възобнови разследването.

— Ти ще бъдеш в екипа — обърна внимание тя. — Крадените картини бяха у теб.

— Може би този път в съда ще защитаваш мен. Помисли си само колко велико ще бъде — подхвърли саркастично той. Махна кубчетата и нави портрета отново.

— Джейсън, няма да бъде велико.

Загледа я отново, а лицето му беше станало като мрачна маска. Приличаше на безмилостния полицаи, който свидетелства срещу Дерек. По онова време си мислеше, че заради своите амбиции изглеждаше толкова решителен, но причината не беше тази тогава, нито сега... беше болката. Беше го наскърбила дълбоко със своите съмнения. Но вече нямаше начин да поправи стореното.

— Искаш ли да дойдеш в управлението с мен?

— Не, иди сам — отговори тя тихо. Най-послед откри картините, но още не знаеше истината.

* * *

Бриана се събуди изморена в понеделник сутринта, силите ѝ бяха изчерпани от кошмарни въпроси, които тормозеха сънищата ѝ, представяше си всеки възможен сценарий как картините са се озовали в гаража на Джейсън. В нито един от тях нямаше смисъл.

Като се съсредоточи в непосредствените си задача, облече Лукас и го заведе за първия учебен ден в детската градина. Беше много въодушевен, че ще ходи на училище с най-добрия си приятел Кайл, затова без проблеми го остави на вратата на класната стая с едно помахване и кратка прегръдка.

След това отиде в полицейското управление. Джо Силвейра ѝ се обади по-рано сутринта, помоли я да отиде и тя се чудеше дали и Джейсън ще бъде там. Слезе от колата и вдигна ципа на якето си. Добре че си бе облякла по-дебел пуловер. Над залива се събираха буреносни облаци и в града се изви студен вятър. Във въздуха се чувстваше промяна... голяма промяна за нея.

Нямаше представа как са се озовали картините в гаража на Джейсън, но поне имаше нови факти.

Щом влезе, с изненада видя Уайът Кейн и двамата Маркъм. По израженията им не се подразбираше много, но Бриана усещаше едва съдържащата възбуда. След няколко минути ги въведоха в конферентната зала. На дългата маса бяха изложени трите портрета, затиснати с преспапиета и книги. Джо Силвейра и Джейсън стояха от двете страни на масата.

— Благодаря ви, че дойдохте — започна Джо. — Както ви съобщих по телефона, тези картини бяха открити късно снощи и искам да се уверя, че са същите, които бяха изложени в музея преди пет години.

Уайът, Глория и Стив се скупчиха около масата. Тримата експерти по живопис разглеждаха с лупи най-щателно всеки детайл. Бриана се улови, че се е загледала в Джейсън. Разбираше настроението му, освен че беше напрегнат и не поглеждаше към нея. Изразът на Джо Силвейра също беше предпазлив.

Минутите се нижеха, докато специалистите си разменяха по някоя дума за маслени бои, дебелина на пласта и други технически термини.

— Превъзходно — каза най-накрая Уайът, но очите му вече не бяха радостни. Отдръпна се и огледа мълчаливо трите портрета. —

Превъзходни копия — заключи.

Джейсън се сепна:

— Какво говорите?

— Фалшификати са — заяви той.

— Много добри фалшификати — добави Стив Маркъм.

— Как може да сте сигурни? — попита Бриана потресена. — Съвсем като на фотографиите са. Подписът е същият. — Обърна се към Глория: — Глория?

По-възрастната жена кимна.

— Уайът е прав. Нарисувани са от талантлив фалшификатор, не от Виктор Делгадо.

— Ще ми обясни ли някой как го установихте? — намеси се Джо. — Може би трябва да поискаме съдебна експертиза.

— Подозираше ли, че са фалшификати? — попита Джейсън началника.

— Ще кажа само, че бях готов да изслушам различни мнения.

— Този знак. — Уайът посочи долния ляв ъгъл на картината, на която бе изобразена Ева в последните ѝ мигове — бурното море, разцепващия се кораб, протегнатите ѝ ръце. — Това е знакът на художника. Не се е сдържал да не остави доказателство за своя талант.

Глория пребледня изведнъж и седна.

— Не е възможно — измърмори.

— Очевидно е — каза Стив на жена си.

— Не и за мен — намеси се Бриана. — За какво говорите?

— Тази извита линия и тази — продължи Уайът — В оригиналните картини ги няма. Нали имате фотографиите?

Джо отвори папката и извади фотографиите. Уайът взе едната снимка и я постави до картината, после подаде лупата на Джо.

„Разликата е почти неуловима“ — помисли си Бриана, когато на свой ред погледна през лупата, макар че все още изпитваше съмнения.

— Сигурен ли сте, че това не е заради грапавостта на маслената боя в сравнение с фотографията.

— Абсолютно сигурен съм — потвърди Уайът.

В изражението имаше нещо, която тя не разбираше — смесица от гняв... и гордост ли? Сърцето ѝ се сви.

— Знаете кой е изработил фалшификатите, нали?

Изпита силно желание той да не съобщава на висок глас името, което бе на върха на езика ѝ, но напразно.

— Дерек — каза старецът.

За миг дъхът ѝ спря.

— Работа на Дерек ли е? — попита Джейсън и се приближи до масата. — Той ли е нарисувал тези фалшификати? Този знак неговият подпис ли е?

— Неговите инициали — Д и К — промълви Глория, която изглеждаше много разстроена.

— Имаше навик да ги вплита във всяка своя творба — добави Стив. — Искаше подписът му да е част от картината, затова си изработи техника да изглежда като мацване с четката.

— Твърдяте, че не е добър художник — обърна се Бриана към Уайът. — А сега заявявате, че Дерек е нарисувал „Трите лица на Ева“ с такова съвършенство, че единственото нещо, което отличава фалшификатите от оригиналите, са неговите изкусно вплетени инициали! Как е възможно?

— Дерек беше много добър имитатор. Липсваше му оригиналност — отговори Уайът язвително. — Нямахте дарбата на истински творец. Можеше само да копира до съвършенство великите творби. Беше просто имитатор.

Бриана се обърна към Джо:

— Какво мислите?

— Трябва да се направи оценка от независимо лице — отговори той.

— Къде открихте картините? — попита Глория.

— В момента нямам право да съобщавам.

Джейсън ли предпазваше, или не искаше да компрометира разследването?

Бриана си спомни последните думи на Дерек в писмото — че не е откраднал картините, но не е и напълно невинен. Копията ли е имал предвид?

— Какъв е бил смисълът Дерек да го прави? — попита високо. — Защо е изработил тези фалшификати?

След известна пауза Уайът каза:

— Вероятно Дерек е възнамерявал да подмени оригиналите с копията, тъй че никой да не забележи липсата им... поне не веднага.

— Пазачът го е изненадал и не е имал време да направи подмяната — добави Стив.

— Никакво друго обяснение ли няма? — попита Бриана. — Освен Дерек няма ли друг заинтересуван?

Толкова дълго беше защитавала Дерек, че вече ѝ бе трудно да престане. Дори да не бе откраднал картините, е познавал онзи, който ги е искал. В противен случай нямаше да изработи фалшификатите.

— Дерек се доказвал пред теб по този начин, Уайът — каза с досада Глория. — Държал е да знаеш, че той ги е копирал, че е поталантлив, отколкото си мислел. Ако не беше така, копията щяха да бъдат свършени и ти никога нямаше да разбереш.

— Независимо от всичко, пак щяха да бъдат фалшификати — възрази грубо той. — Живописиста на един истински художник е оригинална, със свое послание. Такъв творец не имитира чужди творби.

Бриана можеше само да гадае как се е чувствал Дерек, като е знаел мнението на дядо си за себе си. Но онова, което изобщо не можеше да проумее, беше изключително прецизната работа на Дерек. Би трябвало да е нарисувал копията, докато са били заедно, но той никога не бе говорил по този въпрос. Не беше забелязала и най-малка следа от боя в дома му. Явно е рисувал в пълна тайна.

Какво ли още е правил в пълна тайна?

Обзе я безсилен гняв. Съжалението в очите на останалите я вбеси още повече. Бързо излезе от залата. Колко глупава е била да даде доверието си, любовта, верността на мъж, който е бил толкова фалшив, колкото своите платна.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Джейсън искаше да тръгне след Бриана, но беше направо шокиран. Нито за миг не се усъмни, че картините не са оригинални.

Докато Джо изпращаше Уайът и Маркъмови, той заобиколи масата, за да погледне още веднъж с какво умение са нарисувани портретите. Бяха много красиви — цветовете, детайлите, светлината. Талантът на Дерек беше безспорен.

За да отмъсти на дядо си ли бе нарисувал фалшификатите? Такъв ли е бил дълбокият замисъл — да открадне картините, които дядо му е обичал най-много, и да ги замени с фалшификати? Дерек имаше склонност към подобни тайни. Беше надхитрил дядо си най-накрая. И като е знаел за кръвната връзка между фамилията Кейн и Виктор Делгадо, отмъщението сигурно му се е сторило още по-сладко.

Джо се върна.

— Имам малко лична работа, но следобед ще бъда тук. Поръчах на Бети да уреди независима експертиза.

— Не вярваш ли на Уайът Кейн и на Маркъмови — попита Джейсън.

— А ти? — отвърна шефът му. — Струва ми се, че нашият умел фалшификатор не е постигнал такова съвършенство без нечия помощ.

— Съгласен съм. На Дерек му е било необходимо време и достъп до картините. Те се пазеха в галерията на Маркъм няколко седмици, преди да бъдат дарени официално на музея.

— И тримата наши експерти са знаели за таланта на Дерек. Кой друг е знаел?

— Може би Катрин Маркъм. Тя работи в галерията... по дяволите, сигурно и всички местни художници са знаели за уменията на Дерек в тази област. Беше личност в техните кръгове, израснал е тук. Разпитах много хора по време на разследването, но никой не спомена за фалшификация. — Джейсън поклати глава с яд и самообвинение, което остави горчив вкус в устата му. — Не съм задавал правилните въпроси. Една част от престъплението може и да

съм разкрил, но не съм го разрешил докрай. И сега може да се окаже, че Дерек наистина не е откраднал картините. Може да е бил натопен, точно както твърдеше.

— Преди да потънеш в самосъжаление — сръза го Джо, — да не забравяме фалшификатите. Твоето старо другарче е в дъното на тази работа, дори да не е действал сам.

— Наистина.

Джейсън си наложи да се съвземе. Каквото и да бе направил Дерек, го е направил съзнателно.

— Така че нека да открием с кого е работил. Ще започнем от Уайът Кейн и семейство Маркъм.

— Съществува възможност Уайът Кейн да има роднинска връзка с Виктор Дедгадо. Бриана намери едни писма между документите на Дерек, в които не се казва съвсем открито, но се споменава за такава връзка. Тъкмо щях да проучвам от тази гледна точка, когато се появиха картините.

— В твоя дом — прибави Джо. — И ти си пряко замесен, Марлоу. Да се хващаме на работа.

— Предполагах, че ще ме отстраниш от случая.

— След като тези картини са фалшификати и ти не си обвинен в кражба на произведения на изкуството, защото си ги предоставил на властите, приемам, че си невинен и сериозно мотивиран да разследваш случая. Уведомявай ме, преди да предприемаш сериозни действия. — Джо се спря, преди да излезе. — Ако някой от нашите трима експерти е играл двойна игра с Дерек, тогава другите двама може вече да са се досетили. Някой ще реагира. Ние трябва да разберем първи.

— Аз ще разбера — обеща Джейсън, но нямаше представа как ще го постигне.

Дълго гледа картините, обмисляйки трескаво какво знае сега.

Дерек беше нарисувал фалшификатите. Това е ясно и какво още? Беше ли влязъл в музея с взлом, нападнал пазача и откраднал оригиналите? Ако е така, защо не бе поставил копията на тяхно място? Не е имал време ли?

Или нещо друго се е случило? Друг ли е влязъл преди него?

Възможно ли беше Дерек да не е знаел кой го е натопил? Или някой от неговите приятели е действал зад гърба му... същият, който

го остави да гние в затвора пет години? Това нямаше нищо общо с приятелство, а по-скоро с отмъщение.

Може би най-накрая оформи правилния въпрос: кой би искал Дерек да страда.

* * *

Картините са фалшификати. Нейният съпруг е бил фалшификатор. Тези мисли се въртяха натрапчиво в главата на Бриана, докато шофираше към къщи.

Дерек положително е знаел, че картините ще бъдат откраднати от музея — от него или от съучастник. Не е изработил копията по друга причина, освен да бъдат използвани за прикритие или да бъдат представени като истински. Затова ѝ пишеше, че не е абсолютно невинен. Защо не е повлякъл със себе си своя партньор? Защото е предпазвал нея и Лукас ли? Заради други тайни ли е пазил мълчание? Беше погнусена. Какво ли още беше крил от нея?

Съжаляваше едва ли не, че намериха копията. Ако бяха останали в онзи калъф, нямаше да се изправи пред нови и тревожни разкрития за съпруга си. Но най-после очите ѝ се отвориха, щеше да разбере истината, да я приеме. И щеше да защити Лукас с цената на всичко.

Семейство Кейн бяха друг случай. Новината за фалшификатите щеше да плъзне като опустошителен огън през Ейнджълс Бей и трябваше да им каже, преди да научат от друг човек. Само едно нещо я притесняваше повече от това да им каже за фалшивите картини — предположението, че те може би са знаели. Нямаше да понесе, ако и те са я лъгали.

Погледна колко е часът, докато паркираше пред къщата им. Лукас щеше да бъде в детската градина още час, слава богу. Дотогава може би ще съобрази какво трябва да предприеме.

Рик беше навън и проверяваше маслото в колата си. Помаха ѝ любезно, но усмивката му помръкна, щом тя закрачи през моравата.

— Какво има, Бриана?

Избърса ръцете си с един парцал.

— Трябва да говоря с теб и Нанси.

— Нали не е за Лукас?

— Не, за Дерек. Винаги за Дерек, не си ли съгласен? — попита някак изморено.

— Нанси е вкъщи.

— Много добре, защото няма да имам сили да разказвам повторно.

Тръгна след него по стълбите и влязоха в кухнята, където Нанси правеше сладки. Стаята беше топла и миришеше на шоколад. Нанси изглеждаше спокойна и щастлива, но едва ли за дълго.

— Здравей, Бриана — посрещна я весело. — Правя любимите сладки на Лукас за първия му ден на училище. Дано да ги хареса. — Замълча, усещайки настроението ѝ. — О, боже. Нещо се е случило.

— Бриана има новини за Дерек — каза Рик.

Нанси погледна Бриана с очакване и явна тревога.

Младата жена не знаеше откъде да започне. Свекър ѝ и свекърва ѝ също бяха невинни жертви. Поне така се надяваше; обичаше ги наистина много. Но тяхната сляпа преданост към Дерек не беше тайна. Искали са синът им да има всичко. Докъде са били готови да стигнат, за да му изпълнят желанията?

— Бриана, моля те, кажи, каквото и да е. Представям си най-лошото.

— Та има ли по-лошо? — попита Бриана отпаднало.

— Права си. Случи се най-лошото със смъртта на Дерек — отвърна Нанси. — Тъй че каквото и да е, няма да е толкова лошо.

— Снощи си помислих, че съм открила „Трите лица на Ева“ — изрече най-после.

Нанси ахна от изненада и изглеждаше искрена. Подпря се несигурно на кухненския плот. Рик застана до нея и хвана ръката ѝ.

— Но тази сутрин Уайът и Маркъмови обявиха картините за изключително добри фалшификати — продължи Бриана. — Дерек ги бил нарисувал и подписал.

— Не разбирам — каза объркано Рик. — Сега пък подправени портрети ли се появиха?

— Да, но са изработени толкова изкусно, че биха минали за оригинали, ако Дерек не бил поставил своя знак.

— На Уайът не може да се вярва — възкликна свекърва ѝ. — Завиждаше на таланта на Дерек. Не можеше да понесе, че внукът му е

по-добър художник от него. — Погледна бързо съпруга си. — Съжалявам, Рик. Баща ти е, но това е истина.

Той стисна зъби.

— Все пак не разбирам защо Дерек е изработил фалшификати.

— За да ги подмени с оригиналите по време на обира — обясни Бриана. — По общо мнение Дерек е бил сварен, преди да успее. — Замълча, съчувствайки им. — Дерек не би направил копията, ако не е имал план.

— Може да ги е нарисувал за свое удоволствие. Обичаше да копира живопис. Много го биваше — каза Нанси. — Нищо лошо няма в това.

— Измама е — заяви категорично Рик.

— Само ако се опитваш да ги продаваш — продължи свекърва й. — Бриана, нали няма да изгубиш вярата си в Дерек?

Думите на Нанси засегнаха дълбоко Бриана и сърцето я заболя, защото нямаше да изгуби вярата си... вече я бе изгубила.

— Той никога не ми е говорил за своето изкуство, Нанси. Никога не ми е показвал тази част от живота си. Но сега знам, че Дерек е нарисувал фалшификатите, докато сме били заедно. — Пое дъх. — Имал таен живот, който не е споделял с мен.

— Може би се е страхувал от мнението ти. Когато беше малък и на мен не показваше рисунките си. Стесняваше се и ги криеше.

— Престани да го извиняваш — каза остро Рик. — Остави момичето да говори. Какво друго, Бриана? Има още, нали?

Виждаше, че Нанси не иска нищо повече да чува, но тя трябваше да довърши цялата история.

— Господин Айзъкс ми донесе писмо от Дерек. Пише ми, че е вършил неща, от които се срамува, че е лъгал и си е създал фалшив живот, и сам си е повярвал. Изгубил представа кое е фалшиво и кое е истина. Толкова загадъчно ми се стори и едва сега си обяснявам какво е имал предвид.

Нанси седна на кухненската маса.

— Може да грешиш, Бриана. Може да е писал за друго, за дребни прегрешения, каквито всички ние правим. — Тя сплете ръце. — Къде откри картините?

Не й се искаше да отговори, но нямаше как.

— Бяха скрити в дома на Джейсън.

— Джейсън! — възкликна Нанси. — Той продължава да вреди на Дерек. Той ти внушава съмнения в Дерек. Той е причината да се чувстваш объркана. Той е зъл, много зъл човек.

Бриана седна срещу свекърва си и сложи ръка върху нейната.

— Обичам те, Нанси. Ти и Рик ми бяхте като майка и баща. Вашето великодушие и обич дълбоко ме трогнаха. Вие сте едни от най-прекрасните хора в моя живот и в никакъв случай не бих искала да ви накарам да страдате. — Едва не се разплака, като видя скръбта и страха в очите на Нанси. Не беше редно да ѝ се поднасят още страдания, но те всички трябваше да намерят пътя към истината. — Не става въпрос за Джейсън, а за Дерек. Държа да науча кой е бил в действителност.

— Знаеш много добре. Мъжът, който те обичаше.

— Но кой още е бил?

— Сигурна ли си, че искаш да разбереш? — възкликна баща му с мрачно изражение. — Съмнявам се, че който и да е от нас ще остане доволен.

— Сигурна съм — отговори тя. — Никога няма да съжалявам за любовта си към Дерек, защото нямаше да имам Лукас, ако не бях се влюбила във вашия син. И вас нямаше да имам. Не искам да ви загубя.

— И ние не искаме да те загубим — каза Нанси. — Но Джейсън трови душата ти. Искане да заеме мястото на Дерек в твоя живот. Това не е честно.

— Сама вземам решенията си. Джейсън може и да е сгрешил, но сега и двете знаем, че не е бил изцяло на грешен път.

— Как да помогнем? — попита тихо Рик.

— Ще вземете ли Лукас от училище? Искане да прегледам още веднъж кашоните на Дерек, после ще потърся някои хора, като започна от Уайът. Не очаквам да бъде особено любезен, както обикновено.

Отказа се да засяга в момента връзката Кейн-Делгадо; вече достатъчно стовари върху Нанси и Рик.

— Свърши си работата, Бриана, не бързай — каза Рик. — Трябва да научим истината, каквато и да е.

* * *

Галерията „Маркъм“ беше пълна с посетители, когато Джейсън влезе. Не беше идвал поне от две-три години, но изложбените салони изглеждаха точно както си ги спомняше — остъклени, с внушителен брой огледала, които придаваха на атмосферата великолепие и изтънченост.

— Джейсън — извика го Катрин и се запъти към него. — С какво да ти помогна?

— Искам да говоря с леля ти и чичо ти.

— Няма ги, но ми казаха за картините. Направо ме разбиха. — Направи знак към една ниша. — Да отидем там.

Той я последва през салона.

— Знаеше ли, че Дерек е бил изкусен фалшификатор? — попита, като останаха сами.

— Знаех, че е страхотен художник — каза тя с тревога в тъмните си очи. — Но че е поел в тази посока, не ми беше известно. Тези фалшификати единичен случай ли са били? Или и преди е рисувал копия?

— Не знам. В момента се интересувам само от „Трите лица на Ева“. Дерек е имал достъп до картините, за да ги копира, а те са се съхранявали тук, преди да ги преместят в музея.

Тя кимна.

— Бяха в подземния склад. Видях ги точно преди да замина на пътешествие.

— Кой друг е имал достъп до склада?

— Леля, чичо, братовчед ми Дейн... — Замисли се за момент. — Уайът, естествено. Инвеститор е в галерията. Предполагам, че има ключове от всякъде и знае всички кодове. Може би Джордж Рандъл. Работи тук на половин работен ден и често се налага да затваря късно вечер. Това е. Нали не подозираш чичо и леля?

— Бих искал да разговарям с тях. Кога ще се върнат?

— Не ми казаха, но ще им предам, че си ги търсил.

— Благодаря.

Разбра по погледа ѝ, че иска да попита нещо.

— Кажи.

— Леля ми спомена, че не е разбрала къде са открити копията. Ти би ли ми казал?

— Съжалявам. Разследването е в процес.

— Струва ми се странно, че се появиха сега. Сигурно има нещо общо с пристигането на Бриана в града.

Усещаше любопитството ѝ, но нямаше намерение да споделя факта, че фалшификатите са били през цялото време в неговия гараж. Нямаше представа какви са отношенията ѝ с нейните роднини и с Уайът, но след като работеше при тях, предполагаше, че е от техния лагер.

— Още ли си убеден, че Дерек е откраднал картините? — попита тя. — Или с последните събития промени мнението си?

— Да кажем, че ще се отнеса без предубеждение и ще ти бъда признателен, ако ми помогнеш.

— Моят съвет е да говориш първо с леля ми — подхвърли Катрин. — Познаваше Дерек много по-добре от чичо ми и от Уайът. — Позамълча, преди да продължи: — Не ѝ беше лесно между двама силни мъже. Понякога линееше под сенките им.

— Да ми кажеш нещо ли се опитваш? — попита той остро.

— Струва ми се, че току-що ти го казах — отговори Катрин. След това си тръгна.

* * *

Джейсън мина през ателието на Уайът, но не намери стареца там. Имаше нужда от нова гледна точка и освен неясните намеци на Катрин за Глория, единствената друга следа беше родството на Уайът с Делгадо. Трябваше да разбере дали е реално.

Подвоуми се дали да не се обади на Бриана, но се отказа, защото още не знаеше нищо определено. А тя притежаваше като доказателство само писмата. Започна да прехвърля наум хората, които бяха запознати с историята на Ейнджълс Бей.

Направи остър завой и се отправи към дома на Кара. Семейство Мъри бяха от основателите на Ейнджълс Бей и знаеха повече от всеки друг за родствените връзки на първите заселници — двайсет и четиримата оцелели от корабокрушението.

Паркира пред къщата, изтича по стълбите и натисна звънеца. Натисна отново, когато не му отвориха веднага, после се почувства гузен. Бебето сигурно спеше и тя щеше да му трие сол на главата, че го

е събудил. Защо да ги притеснява и той, след като през последните няколко седмици отношенията им бяха толкова обтегнати.

Тъкмо си тръгваше, когато Кара отвори вратата. Червената ѝ коса беше разрошена, червилото ѝ беше размазано, беше навлякла копринения халат. Зад нея видя Колин да излиза от спалнята само по клин и се досети, че е прекъснал нещо повече от бебешка дрямка. Но поне Колин беше ухилен, а не намръщен. Всъщност изглеждаха много по-щастливи, отколкото през последните месеци.

— Виж ти, виж ти — провлече Джейсън. — Какво става тук?

— Тъкмо си подремвахме — избъбри Кара с блеснали очи.

— Така ли му казват напоследък? Извинявайте, че ви прекъснах. Връщайте се да правите, каквото правехте.

— Искаш ли нещо? — попита Кара. — Защото ние... свършихме.

— Говори за себе си — пошегува се Колин и като застана зад нея, плъзна ръка около талията ѝ. — Това е само антракт.

— Да не сте пратили бебето някъде? — попита Джейсън.

— При баба — отговори приятелят му.

Джейсън кимна с разбиране.

— Най-добрият начин да употребите пълноценно свободното време.

— Казвай какво има? — попита Колин. — Натискаше звънеца като луд.

— Необходима ми е информация, Кара. Имаш ли от онези родословни дървета, които баба ти изработи за Деня на основателите?

— Имам. За какво са ти?

— Трябва да проследя наследствената линия на Франсин Кейн. Случи се какво ли не. В момента не мога да ви разкажа, но ще се радвам, ако ми помогнете.

— Влез — покани го тя. — Ще донеса графиките.

— Какво става? — попита Колин, като останаха сами.

— Открихме фалшификати на „Трите лица на Ева“. Изработил ги е Дерек. По всяка вероятност е планирал да подмени оригиналите с копията, но или не е имал време, или е променил решението си.

— Досещам се, че случаят вече не е закрит — предположи Колин загрижено.

— Широко отворен е. Пропускам нещо, Колин, нещо важно.

— Сигурен ли си? Нарисувал е фалшификати и все още ми се струва виновен.

— На всяка цена трябва да разбере доколко е виновен. — Той погледна през рамо, за да се увери, че Кара не е наблизо. — Като че ли сте преодолели проблема, а?

Приятелят му се захили още по-широко.

— Оказа се, че не е чак толкова тежък. Послушах съвета ти. Споделих й чувствата си и тя много се зарадва. Направо скочи върху мен и... нали знаеш колко съм щастлив, когато го прави.

— Хубаво е, че се сдобрихте.

Кара се върна след минута и донесе една тетрадка.

— Какво те интересува?

— На кой от синовете на Франсин Уайът е потомък? — попита той.

— Сигурно на Дейвид, по-малкия. — Тя го погледна. — Защо това е важно?

— Защото предполагам, че Франсин и Виктор Делгадо са били любовници след корабкрушението, тя е забременяла и е родила най-малкия си син.

Кара се загледа отново в графиката.

— Роден е девет месеца след корабкрушението. Датите съвпадат, ако веднага са станали любовници, но доколкото знам, Виктор е бил обсебен от Ева.

— Очевидно е потърсил утеха.

— Виж ти — изненада се Колин. — Уайът и Дерек са потомци на Виктор. Те знаят ли?

— Дерек е знаел, предполагам и Уайът. Ами Рамон Делгадо? — досети се изведнъж Джейсън. — Имал ли е деца?

— Знаеш ли, най-чудното е, че Рамон и другите двама, които доплували до Тайния залив, не са в групата на първите двама и четирима оцелели. Техните истории не са вплетени в онази завивка пачуърк, защото е била изработена, преди те да си проправят път към сушата. Често дори не се споменават в Деня на основателите. — Кара обърна страницата. — Дай да видим. Да, тук е. Рамон е имал дъщеря на име Ейва. Почти като Ева, нали?

— Каква е била съдбата й?

— Омъжила се е за някой си Дъглас Танер. Имали са момиче — Джейн, която се омъжила за Рандолф Хилман. Родила дъщеря — Елизабет, която също родила дъщеря — Рея. По тази линия само момичета са се раждали. Потомството стига до Рея, родена през 1941, омъжена за Джон Лоуренс през 1965, дъщеря Глория.

Джейсън наостри уши.

— Глория ли?

Кара го погледна също толкова изненадано.

— Може би омъжена Маркъм — добави той.

— Не е отбелязано, но съвпадението е странно.

— Не смятам, че това е съвпадение изобщо — каза той.

Не само Уайът беше от коляното на братята Делгадо. Глория също беше потомка на Рамон, злият по-малък брат, и по всяка вероятност първият крадец на картините. Дали тя не повтаряше историята? Дали не беше решила, че портретите на Ева, нарисувани от Виктор, не бива да виждат бял свят? Катрин му каза да говори първо с Глория. Знаела ли е? Само подхвърли небрежно, за да не злепостави леля си ли?

— Тръгвам — реши изведнъж.

— Къде? — попита Колин.

— Ще те осведомя, като стигна.

— Не можеш да ни оставиш да се чудим, приятелю — каза Колин. — Тревожим се за теб.

— Доколкото видях, ще намерите начин да се разсеете. Ще ви обясня всичко после. А сега трябва да открия кой е откраднал картините.

— Мислех, че е Дерек — учуди се Кара.

— И аз, но вече не съм сигурен.

Щом излезе, телефонът му зазвъня. Целият се напрегна, като чу сърдития глас от другата страна на линията.

— Уайът, радвам се, че се обаждаш. След десет минути ще бъда в ателието ти.

Почувства прилив на адреналин, докато се качваше в колата. Ето че един човек най-после реши да говори.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Бриана седна на дивана и разпръсна на масата пред себе си рисунките на Дерек. Като знаеше вече за фалшификатите и как е вплел своите инициали в структурата на живописиста, защото е искал да покаже какво е направил, не можеше да не си помисли, че ѝ е оставил и някакво указание в рисунките.

Сложи настрани онези, на които беше с Лукас интересуваше се от скиците на града. Откроиха се три: пещерите при Тайния залив, ателието и галерията „Маркъм“ с огледални стени. Ясно изобразени хора нямаше, само сенки и очертания, които внушаваха усещане за някаква енергия, по-скоро враждебна енергия. На Дерек гнева ли чувстваше или нечий друг?

Защо той беше нарисувал точно тези места? Били са важни за него по някакъв начин, и все пак имаше ли и друго освен това? Опитваше ли се да ѝ каже нещо?

Нямаше обяснение защо Дерек не бе подменил оригиналите. Все пак умишлено беше скрил фалшификатите в жилището на Джейсън. Както каза Джейсън, какво по-сигурно място да скрие улики, от гаража на полицая, който го разследва?

Но къде бяха оригиналните портрети? Беше убедена, че не са били у Дерек. Дори не беше сигурна, че е знаел къде са. Може би някой го е въвлякъл... имало е план, но нещо се е случило. Дерек е поел вината, а съучастникът му го е оставил в онази затворническа килия пет години.

Чу стъпки по стъпалата към верандата и скочи на крака. Като отвори, очакваше да види Джейсън, но беше Катрин Маркъм.

— Здравсти — поздрави колебливо Катрин. — Може ли да поговорим?

— Заповядай — покани я Бриана.

— Говорих с Джейсън, както и с леля ми и чичо ми. Разбрах за фалшификатите — каза посетителката и заобиколи масичката.

Погледът ѝ попадна на рисунките. На лицето ѝ за миг се изписа изненада.

— Рисунките на Дерек от затвора ли са?

— Някои от тях.

Катрин седна и ги разгледа съсредоточено една след друга.

— Тези са от Ейнджълс Бей — посочи Бриана и седна на канапето срещу нея. — Имам чувството, че Дерек иска да ми каже нещо, но не виждам какво.

Катрин не отговори веднага. Сякаш ѝ струваше много да откъсне очи от скиците. Най-после вдигна глава и се загледа в Бриана.

— Опитва се да ти каже къде са картините.

— И аз така мисля, но къде са? Търсех елементи от портретите на Ева в тези изображения, като следи от трошичките хляб на Хензел и Гретел, но нищо не ми направи впечатление.

Катрин пак загледа рисунките. После видя другите и попита:

— А тези какви са?

— Рисувал е мен и Лукас. На тази е нарисувал как се запознахме — обясни Бриана, проследявайки погледа ѝ.

— Обичаше винаги да гледа жена в огледалото — прошепна Катрин. — Все ми казваше, че според повечето хора огледалото не лъжело, защото отразеният образ бил в най-чиста форма, промяна и отклонение на огледалото може от друга страна да оформи истината по такъв начин, че да бъде почти неузнаваема. Затова обикновено рисуваше с огледална перспектива.

— Като че ли е бил омагьосан от огледалата — каза Бриана. Колкото повече разговаряше с Катрин, толкова повече се засилваше чувството ѝ, че се приближава до някакво разкритие, но просто не беше по силите ѝ. — Знам, че отговорът е пред очите ми. Само трябва да го проумея.

Другата жена се покашля:

— Може би ще ти помогна. Дойдох да ти кажа, че според мен, като подозираш Уайът, си на грешна следа. Все едно предавам близките си роднини, но се чувствам гузна заради теб и Лукас. И най-вече заради Дерек. Мисля, че негов партньор е била Глория.

Сърцето на Бриана замря.

— Защо мислиш така?

Катрин впери в нея очи, без да мига.

— Защото имаха любовна история... дълга история от години. Дерек скъса с Глория, когато се сгодихте.

Бриана преглътна мъчително и в гърлото ѝ заседна буца. Глория беше омъжена и поне с петнайсет години по-възрастна от Дерек.

— Видях ги веднъж в ателието на леля ми. След време ми каза, че Дерек я помолил да му позира и едното довело до другото. Каза ми още, че съжалява, и може би наистина е съжалявала, но беше също така лудо влюбена в Дерек. Сигурна съм, че двамата са замислили кражбата на картините. — След кратка пауза продължи: — Не искам да казвам на Джейсън, защото не ми е приятно аз да съм неговият източник на информация. Става въпрос за моите близки и за моята работа. Майка ми е болна. Имам нужда от пари. Никой не бива да научи, че си получила сведенията от мен.

— Разбира се. Ако леля ти и Дерек са били съучастници, тогава къде са картините?

Катрин се загледа отново в рисунките. Взе едната и се усмихна на себе си.

— Как не се сетих досега? Очевидно е. И Джейсън би трябвало да се сети, защото някога ходеха там постоянно.

— Тайния залив ли? — попита смутено Бриана.

— Пещерите — отвърна Катрин със светнал поглед. — Те продължават навътре в скалистия бряг, там е съвсем сухо и много изолирано. Никой не влиза вече в тях. — Стана припряно и погледна часовника. — Приливът не е започнал. Ще проверя кога е началото. Ще ти съобщя, ако открия нещо.

— Почакай — каза Бриана. — Ще дойда с теб.

— Лукас не е ли тук?

— Не, днес е при баба си и дядо си.

— Чудесно. Имаш ли фенер? Сигурно ще ни потрябва.

— Ще взема — отговори Бриана.

Беше хубаво, че предприема някакво действие, и с малко късмет може би интуицията на Катрин щеше да им донесе желания резултат.

* * *

По пътя към залива Бриана се замисли. Не можеше да си представи Глория и Дерек заедно, но те бяха споделяли страст към изкуството, явно и страст един към друг.

— Ако Глория е била съучастничка на Дерек — започна Бриана, — защо Дерек не каза по време на следствието?

— Отговорът ми няма да ти хареса. Дерек имаше съмнителни дела. Подозирам, че ако беше насочил вниманието към нея, и тя щеше да направи същото. Може би щеше да прекара още няколко години в затвора.

— Добре, повече не искам да чувам — прекъсна я бързо Бриана. С повече от едно престъпление нямаше да се справи.

— Предположих, че Дерек е скрил картините, където никой няма да ги намери, така че като излезе от затвора, да има компенсация за прекараното време там.

— Ако Глория е била съучастничка, защо не е продала картините?

— Сигурно нещо е попречило. Планът се е объркал. Оставила го е да поеме вината, защото не се е отказал от картините. А Дерек се е съгласил безропотно, защото тя е знаела прекалено много за него. Чудех се дали е замесена, но до днес не бях сигурна... докато не разбрах, че има копия, а само един-двама можеха да осигурят на Дерек достъп до портретите.

Катрин паркира до скалите и двете заслизаха към плажа. Вълните днес изглеждаха по-големи, като идваха откъм носа. От океана се носеха заплашителни облаци заедно с пълзяща мъгла. След около час щеше да затули напълно плажа. С приближаването към пещерите Бриана изпита безпокойство. Водата не беше близо до входа, но не знаеше колко бързо настъпва приливът.

— Мога и сама да отида — предложи Катрин, като усети колебанието ѝ. — Влизала съм десетки пъти. Знам как да отида до дъното. А ти ме почакай.

Не ѝ хареса нетърпението на Катрин да отиде сама. До този момент не показва друго освен любезност, но все пак беше Маркъм. Имаше вероятност да вземе картините за себе си. Можеше да излъже, че не ги е намерила, и после да се върне.

— Ще дойда и аз.

— Чудесно. Като сме двете, няма да е толкова страшно.

Навлязоха и Бриана остана изненадана колко са просторни галериите. Не изпита клаустрофобия, както очакваше. Джейсън ѝ разказа, че няколко оцелели са живели в тези пещери месеци наред.

— Нали дотук се е добрал Рамон Делгадо?

— Да — потвърди Катрин и зави по една тъмна галерия. Светеше с фенера напред и лъчът подскачаше по каменните стени. — Рамон написал на скалата как е изгубил своята възлюбена Ева не само заради морето, но и заради лошия си брат Виктор.

Любопитството на Бриана растеше, колкото по-навътре в скалите навлизаха. Галерията се стесняваше и завиваше. Беше доволна, че Катрин е с нея и я води, след като явно знаеше точно по кой призрачен пасаж да минат.

Най-накрая излязоха на едно по-широко пространство. Катрин посочи издълбани в скалата драсканици. Там имаше имена, дати и фигури, като че ли мъжете са се опитвали да разкажат върху камъка историите си с каквото са имали под ръка.

Катрин посочи към една друга галерия. Колкото по-навътре навлизаха, толкова по-тясна и ниска ставаше. Бриана леко се паникьоса.

— Не стигнахме ли вече?

— Стигнахме.

Катрин ѝ направи знак да продължи напред.

Бриана не виждаше нищо. Обърна се и лъчът на фенера я заслепи.

Вдигна ръка пред очите си.

— Ще отместиш ли светлината?

Катрин насочи фенера към свода и двете пак застанаха една срещу друга. Изразът в очите на Катрин озадачи Бриана.

— Беше твърде лесно — промърмори другата жена.

Бриана осъзна изведнъж, че е направила колосална грешка:

— Картините не са тук, нали?

— Много си доверчива, Бриана. Първо към Дерек, после към мен.

— Защо ме доведе тук?

— Защото вече се досещаше къде са картините. Дерек го е предвидил и ти е оставил указание в рисунките. Предполагам, че е

било нещо като застраховка. Веднага щом ми каза, че Дерек е рисувал, разбрах, че трябва да видя тези рисунки.

Бриана си спомни счупеното стъкло на снимката в нейната спалня.

— Ти ли влиза в моята къща?

— И това се оказа лесно. Задната врата не беше заключена.

— Защо счупи снимката ни от годежа?

— Защото ме отврати — отговори тя с гневно проблясващи очи.

— Картините са у теб, нали, Катрин? Партньорката на Дерек не е била Глория, а ти.

Всичко се изясни изведнъж.

— Бинго. Все пак Глория и Дерек имаха любовна връзка. Той обичаше жените и спеше с почти всяка, която му се изпречваше. Но нашата връзка беше специална. Рисувахме се, като използвахме огледала, рисувахме се голи и откровени, без тайни и лъжи помежду ни. Предначертано бе завинаги да останем заедно. И тогава се появи ти. — Сви устни. — Не трябваше да се сгодява. Не трябваше да те води в Ейнджълс Бей, за да се ожените. Парадираше с теб пред очите ми. Това не беше любов; ти беше само трофей за него. Красивото момиче в огледалото, което трябваше да има.

— Затова го натопи — каза Бриана и всичко си дойде на мястото.

— Не започна по този начин, но когато разбрах, че възнамерява да се ожени за теб, той трябваше да си плати.

— Но по време на обира си била извън града.

— Върнах се тайно. Влязох в музея преди Дерек и взех картините. Когато той дойде да подмени оригиналите, тях вече ги нямаше. Пазачът го изненадал, хванал го натясно и Дерек го ударил с фенера. Това беше грешка.

Бриана недоумяваше колко равнодушно говореше Катрин за престъплението.

— Твърдиш, че си обичала Дерек, но го предаде и го остави да лежи в затвора. Ти си причината да умре, Катрин. Като знаеш това, как се чувстваш?

Бриана видя в очите на другата жена виновно изражение, което изчезна за миг. След това тя изпъна снага и отметна назад глава.

— Не ми е хрумвало, че това ще се случи — каза. — Пазех картините, докато излезе на свобода. Бях решила да поделя сумата с

него, както бяхме планирали, да го компенсирам за времето, прекарано в затвора. Освен това той имаше връзки. Щях да имам големи неприятности, ако се бях заела да ги продавам сама. После Дерек умря. Не знаех какво да правя. Но ти ме принуди да действам, ти и твоите въпроси.

— От злоба ли направи всичко това? Ти си луда.

— Не съм луда, просто съм решила да взема това, което по право е мое. Леля и чичо се държат с мен като с парцал. Нищо не ми плащат. Не зачитат таланта ми. За разлика от Дерек. Ние двамата бяхме неразбрани творци.

— И сега какво следва? — попита Бриана, чувствайки как влагата се просмуква през пръстите на краката ѝ. Катрин беше застанала между нея и галерията към входа и държеше единствения фенер.

— Повече няма да си правим компания. Трябва да взема картините и не мога да ти позволя да отидеш преди мен.

— Но аз не знам къде са.

— О, знаеш.

Бриана си представи скиците.

— В галерията ли са?

— Отгатна. Скрих ги на място, което Дерек би оценил, и там хората се взират ден след ден в тях, но не знаят. И Глория, и Стив, и Уайът се мислят за много по-умни от мен и Дерек, за много по-талантливи, много по-способни. И тримата са глупаци. Аз ще се смея последна.

Тя изгаси фенера.

Бриана примигна ужасена в непрогледната тъмнина.

— Познавам тази пещера като петте си пръста — каза Катрин и гласът ѝ проехтя между каменните стени. — С Дерек обичахме да идваме тук. Дори веднъж правихме любов.

Бриана тръгна опипом подир гласа ѝ.

— Катрин запали фенера. На никого няма да кажа. Картините вече не ме интересуват. Искам само да се върна при сина си.

Другата жена се разсмя.

— Като че ли след всичко ще ме оставиш на мира. За синчето си не се тревожи. Дядо и баба Кейн ще го отгледат. Ще го разглежат, точно както бяха разглезели Дерек. Но ако излезеш оттук, преди приливът да

залее пещерите, може би ще успееш да ме заловиш навреме. Открай време обичам предизвикателствата. Дерек също. Той нямаше да се провали.

— Джейсън ще се досети — каза Бриана, опитвайки се да накара Катрин да говори. Препъваше се и усещаше как водата се просмуква през обувките ѝ. У нея се надигна паника. Дали не свърна в погрешна посока?

— Джейсън разполагаше с пет години да се досети. Въобразяваше си, че престъплението е за пари, но то беше за отмъщение. Парите са само глазурата на тортата. Макар че навярно ще липсваш на Джейсън. Завъртя го на малкия си пръст също като Дерек, но пък Джейсън и Дерек постоянно се състезаваха. Затова те сваля... защото винаги е искал онова, което и Дерек имаше.

— Катрин, моля те — увещаваеше я Бриана. Мразеше да се моли, но беше длъжна, не заради себе си, а заради Лукас.

— Надявам се, че можеш да плуваш, защото те излъгах за прилива. И когато вълните започнат да връхлитат скалите, водата ще мине през всяка пролука. Няма да отнеме много време да нахлуят в галериите и да запълнят докрай. Колин едва не загина, когато бяхме деца. Казваше, че ангел го е спасил. Може би ще дойде ангел и теб да спаси — подигра се тя.

— Катрин спри! Върни се!

Този път след думите последва мълчание. Ехото донесе само подигравателния смях на Катрин.

Бриана продължи да върви, но постоянно се удряше в скалите. Наранена и изподрана, не знаеше дали следва правилната посока. Краката ѝ замръзваха и като че ли водата прииждаше все повече. Приливът ли настъпваше?

Опита се да се успокои и да помисли. Нямаше право да изпада в паника. Ще се измъкне. Катрин нямаше голяма преднина и по всяка вероятност бе запалила фенера пак, щом като се бе отдалечила. Може би щеше да зърне отблясък от светлината.

Но нямаше нищо освен непрогледна тъмнина, влажни изпарения, които полепваха по лицето ѝ, и леденостудена вода, заливаща краката ѝ. Нещо мина покрай главата ѝ и тя изкрещя. Посипаха се ситни камъчета.

Може би да крещи не беше благоразумно; нямаше представа устойчив ли е пластът над нея. Оцелелите от корабокрушението дни наред обитавали тези пещери, така че все някъде има място, където океанът не достига. Само да можеше да го открие.

Защо, по дяволите, последва Катрин? Трябваше да се досети, че нещо не е наред и че Дерек не би съхранявал живописни платна във влажна пещера. Но Катрин беше толкова въодушевена и сигурна, така умело се преструваше, като че ли й беше все едно дали Бриана ще тръгне с нея. И самата Бриана беше толкова настървена да открие тези картини, да докаже невинността на Дерек, че изгуби представа за реалността. Картините нямаше да променят живота й. В действителност не й бе необходима промяна в нейния живот. Имаше Лукас. Можеше и Джейсън да има, ако му дадеше шанс.

Препъна се отново и падна на колене във водата. Чу бученето на океана. Беше близо до входа, но дали щеше да успее да излезе навреме?

* * *

Джейсън напусна галерията, когато над града се спускаше здрач. Току-що приключи срещата му със семейство Маркъм и с Уайът и най-после си изясни някои въпроси. Трябваше да разкаже на Бриана. Опита се да й се обади, но веднага се включи гласова поща. Надяваше се, че ще я намери вкъщи.

Колата й беше на алеята пред къщата, но когато позвъни, тя не му отвори. Обзе го лошо предчувствие, когато забеляза, че вратата е леко открената. Бутна я и извика Бриана. Никой не му отговори, нито Бриана, нито Лукас, нито кученцето. Погледът му попадна случайно на масичката до дивана и видя скиците на Дерек. Беше ли й подсказал къде да търси? Три рисунки бяха отделени от общия куп — на галерията, на ателието на Уайът и на плажа. В галерията и в ателието вече беше и Бриана не беше там, което означаваше, че остава само Тайният залив.

Препусна с колата като луд към брега. Като приближаваше мястото, където паркираше обикновено, видя друга кола да потегля с

бясна скорост сред облак прах. На кормилото беше Катрин и беше сама. По дяволите! Какви ги бе свършила?

Паркира, скочи от колата и хукна презглава към пещерите. Почти нямаше видимост заради мъглата и облаците и когато стигна до входа, водата се бе издигнала до глезените му и прииждаше.

До входа видя фенер. Стъклото му беше счупено, сякаш някой го бе запратил върху скалата, излизайки навън.

По дяволите! Извади телефона си. Нямаше сигнал. Опита се да запали фенера, но той не работеше. За щастие на връзката с ключове имаше фенерче. Не беше особено силно, но го включи и хукна навътре в пещерата.

— Бриана! — викаше и гласът му се губеше в тътена на прилива.

Обзе го ужас, докато тъничкият лъч, подобен на лазерен, подскачаше в мрака по скалните стени. Не беше идвал в пещерите от години. Ако свърнеше в грешна посока, лесно щеше да се изгуби.

Водата се издигаше с всяка секунда.

— Бриана! — извика отново. — Къде си? — Ледената вода се плискаше в краката му. Беше трудно да се бори със силното течение и със студа. Една нова вълна го блъсна навътре в пещерата. — Бриана!

— Помощ!

Сърцето му спря, като чу гласа ѝ.

— Идвам, Бриана!

— Джейсън! — изкрещя тя.

— Къде си?

— Не знам. Не виждам нищо.

Гласът ѝ сега се чуваше по-отблизо. Той се препъна и залитна към стената, после се свлече, когато прахоляк и камъни се изсипаха върху него.

— Джейсън, къде си?

— Тук съм! — извика той, мъчейки се да освободи крака си от камъните.

Дочу шум. Насочи лъча натам, откъдето идваше гласът, надявайки се да я види.

Тя се появи като ангел в мрака, русата ѝ коса се, открояваше.

— Джейсън! — По страните ѝ се стичаха сълзи, когато го прегърна през врата. — Господи, благодаря. Не вярвах, че ще успея.

— Не сме далеч от изхода.

Целуна я бързо.

— Тогава да тръгваме.

— Аз не мога. Кракът ми е притиснат от камък. Вземи фенерчето. — В полумрака виждаше страха, изписан на лицето ѝ. — Поддръж го, докато преценя какво да направя.

Бриана не виждаше какво го спира, защото водата стигаше до бедрата ѝ. Наведе се, опипа големия камък и се опита да го отмести, но ѝ се стори невъзможно. Джейсън се мъчеше да се освободи, но усещаше само как остриите ръбове се забиват в крака му.

— Излизай веднага — каза ѝ той. — Като стигнеш брега, обади се на 911.

— Няма да те оставя, Джейсън.

— Трябва. Имаш Лукас.

Тя се напрегна още повече да отмести камъка.

— Бриана, тръгвай. Надбягваме се с времето.

— Тогава млъкни и ме остави да разкарам този камък.

Стисна зъби и напрегна всички сили. Макар и мъничко, камъкът помръдна.

Тя приклепна във водата и се вкопчи в него. Придойде вълна и ги обля с ледени пръски, но Бриана не се отказа. Можеше да умре, докато се мъчеше да го спаси, а това Джейсън нямаше да позволи да се случи. „Спасете я“ — молеше се на ангелите.

Друга вълна се плисна върху тях и за миг не остана нищо друго освен черна, бушуваща вода. После водата се отдръпна и през процепите заструи ярка светлина, сякаш слънцето се бе показало.

Бриана блъсна отново камъка и той се отмести достатъчно, за да измъкне Джейсън крака си.

— Успя — удиви се той.

Тя му се усмихна.

— Да се махаме оттук.

Той я хвана за ръка и тръгнаха през водата към изхода. Почти стигнаха, когато течението ги подхвана и понесе.

— Не пускай ръката ми! — извика той. — Ще яхнем вълната, точно както съм те учил.

След това бяха отвлечени навътре.

Той познаваше добре океана, знаеше как да плува успоредно на брега, докато се пребори с течението.

Бриана се мъчеше да държи главата си над водата. Беше ужасена, но се бореше с всички сили.

След около петдесет метра най-накрая успяха да стигнат до брега и се строполиха на пясъка. В първия момент той можеше само да вдишва дълбоко и да издишва, взирайки се в лицето на Бриана дали е наранена и дали изпитва болка.

Неспособна да говори, тя посочи към пещерите и той проследи погледа ѝ. Черните буреносни облаци се бяха разтворили над канарите и сноп светлина струеше от небесата, осветявайки пещерата като на сцена, докато светът наоколо тънеше в мрак.

Може би ангелите бяха чули молитвите му, може би Дерек бдеше над Бриана. Каквато и да бе причината, изпитваше огромна благодарност, че са живи и са заедно.

Тя пролази по пясъка и падна в прегръдките му. Обгърна лицето му и целуна устните му. Нейните бяха студени, но ликуващи.

— Успяхме — радваше се. — Съмнявах се. Ти спаси живота ми, Джейсън. Бях изгубена в тези пещери. И тогава чух твоя глас и намерих посоката. Нямах да успея, ако не беше дошъл да ме потърсиш.

— Само влоших положението. Можеше да се удавиш, докато се мъчеше да ми помогнеш. Другия път като ти кажа върви — тръгваш.

Тя се усмихна.

— Не се надявай.

— Защо? — попита той неволно. — Защо рискува живота си заради мен? Би трябвало да ме мразиш, Бриана. Допуснах грешки в разследването. Дерек не е откраднал картините, а умря, защото аз го пратих в затвора. Оплесках работата. Не съм задавал правилни въпроси. Освен очевидните факти друго не съм вземал предвид. Не съм предполагал, че историята е толкова объркана и...

Бриана го прекъсна, като сложи пръст на устните му.

— Недей, Джейсън. Недей да обвиняваш себе си за това че не си забелязал какви усилия е положил Дерек да се прикрие. Беше осъден на затвор, защото се е опитал да открадне картините, въпреки че не е успял, въпреки че е играл двойна игра. Освен това беше виновен, защото удари пазача.

— Ти ми прощаваш — попита смаяно той.

— Крайно време е. Може би не си разбрал всичко, що се отнася до Дерек, но аз също. И двамата бяхме измамани и най-вече аз. Но ние с теб нямаме нищо общо със смъртта на Дерек. Било е трагичен инцидент. Всичко останало е по вина на Дерек. Научих много за съпруга си през изминалата седмица. Като тази прокълнатата Ева Дерек е имал повече от едно лице. Имаше предостатъчно време да ми каже истината, да се разкрие пред мен, но избра да мълчи. Дори в последното писмо не си признава.

— Понеже не е искал да те разочарова — каза Джейсън, чувствайки, че в случая трябва да защити Дерек. — Вярваше, че е бил по-добър, и е искал да бъде такъв човек в очите ти, Бриана. Каза ми го онзи ден в моя гараж. Каза ми, че е намерил жената, която е търсел. Била в огледалото от самото начало.

— Той виждаше в огледалото нещо, което го нямаше там, струва ми се и аз също. — Въздъхна дълбоко. — Дерек беше толкова фалшив, колкото своите картини — красиви, но не истински. — Погали страната му. — Ти си истински, Джейсън.

Сърцето му се разтуптя при израза в очите ѝ. Копнееше да зърне любов в тях от първия миг, когато я видя.

— Ти си честен — продължи тя. — Заставаш зад онова, в което вярваш, без значение каква е цената. Имаш изострено чувство за морал, което те води като компас, и това ми харесва. — Устните ѝ трепереха, очите ѝ блестяха от възмущение. — Ако случайно не знаеш, влюбена съм в теб.

— И аз съм влюбен в теб — призна той, — но не избързвай, ако искаш да си абсолютно сигурна. Знаем, че държиш много на семейство Кейн, аз също не искам да ги наранявам.

— Наистина държа изключително много на тях. Те са истинската причина да не изоставя Дерек. Щеше да бъде по-лесно да се разведе с него, отколкото с тях. Надявам се, че в края на краищата те ще приемат идеята за теб и мен, защото ги обичам, а на Лукас са му необходими дядо му и баба му. Но не мога да взимам своите решения според тяхното мнение. Теб искам в моя живот. Останалото ще разрешаваме, докато се случва.

— Планът ми се струва отличен — изненада се той и почувства как му олеква от радост.

Тя му се усмихна и разпери ръце.

— Свободна съм! Абсолютно свободна за пръв път и завинаги.

Очите ѝ не бяха вече замъглени от сенките на миналото и тя беше пак онова момиче в бара с всички възможности на един живот пред себе си. Слава богу, че искаше той да бъде една от тези възможности.

— Е, ще ме целунеш ли или какво? — попита.

— Никога не питай.

Сведе глава с желание да вкуси всеки милиметър от нейната сладост. Беше чакал цял живот да се появи тя, жената, която му вдъхваше безразсъдното желание да скочи от скалист бряг или най-малкото да се втурне в пещера, в която приливът приижда.

Излезе вятър и той усети, че тя се разтрепери в прегръдките му. Осъзна, че са съвсем мокри и вече е нощ.

— Трябва да се преоблечем.

— И да открием Катрин — допълни Бриана и се изправи. — Тя ме доведе в пещерата.

— Видях я като отпраши с колата. Защо дойде с нея тук?

— Тя ми каза, че картините са тук според скиците на Дерек. Държеше се толкова приятелски, толкова услужливо. Всъщност ми подхвърли, че Глория и Дерек са били любовници и че Глория била тайният съучастник. Прозвуча съвсем логично. Като дойдохме, предложи сама да влезе в пещерата. Не ме накара насила и аз ни най-малко не се усъмних. Щом стигнахме дълбоко навътре, призна всичко — че тя е била партньорка на Дерек, че му е заложила капан да се провали, защото се ядосала, когато се сгодил за мен. Оставила го да гние в затвора, за да си плати заради това, че не е избрал нея. Дерек не я е издал, защото тя била наясно с другите му измами. Трябва да я открием, преди да вземе картините и да избяга. Нямам намерение да я оставя да ѝ се размини.

— Не се притеснявай. Няма да избяга.

— Откъде знаеш?

— Защото открих картините. — Усмихна се. — Днес се случиха много неща, Бриана. Докато ти беше с Катрин, се срещнах с Уайът и Маркъмови. След като видяха фалшификатите, се досетиха, че Катрин по всяка вероятност е отговорна. Очевидно до този момент са се обвинявали тайно един друг. Глория си е мислела, че Уайът я мамил заради роднинството с Виктор, а Уайът от своя страна е подозирал

Маркъмови, защото Глория е потомка на Рамон. Той е неин прапрадядо между другото.

Бриана остана с отворена уста.

— Сериозно ли говориш?

— О, да. Останалото ще ти разкажа по пътя.

* * *

Като спряха пред галерията „Маркъм“, се беше стъмнило съвсем, но сградата грееше от светлини. Пред входа имаше полицейска кола. Бриана влезе, последвана от Джейсън. Видя Глория, Стив и Уайът да разговарят с Джо Силвейра и с още един полицаи. Веднага забеляза, че от огледалната стена липсва един панел, който беше поставен на пода.

— Какво се е случило с вас? — попита Джо Силвейра, учуден от външния им вид.

— Катрин подмамила Бриана в пещерите и я оставила там — обясни накратко Джейсън. — Едва се измъкнахме живи.

Бриана чу как Глория ахна, но дали реакцията ѝ бе искрена? Не знаеше любовната връзка на Глория с Дерек една от лъжите на Катрин ли е, но подозираше, че в случая не я бе излъгала.

— Радвам се, че сте се спасили — каза Джо с угрижен поглед. — Господин и госпожа Маркъм затвориха рано галерията според плана. Щом всички се разотидоха, Катрин се появи. Изключи охранителната камера, или поне така си въобразяваше, свали огледалата от стената и извади картините. Снимахме с наши камери. Само колко доволна изглеждаше!

— Допуснали сте Катрин да открадне картините! — изуми се Бриана.

— Не точно — засмя се Джейсън щастливо. — Свалихме огледалата и подменихме оригиналите с копията. Трябваше да я хванем на местопрестъплението и предположихме, че тя ще действа в първия удобен момент, защото беше наясно, че следата ще доведе до нея.

— Значи Катрин се е сдобила с фалшификатите?

Джейсън кимна. Посочи с глава Стив Маркъм, който заобиколи рецепцията и извади портретите. Едно по едно „Трите лица на Ева“

бяха подредени на бюрото и групата ги наобиколи.

За миг настъпи благоговейна тишина.

Бриана се взря във всяко едно от лицата на Ева и въздъхна.

— Наистина мразя Ева, но се радвам, че се върна.

— Извини ме, Бриана — обърна се към нея Уайът с груб тон. — Знаех, че Дерек е виновен, но трябваше да се досетя, че не е толкова изобретателен, за да свърши всичко сам.

Тя не схвана това комплимент ли е или обида, но вече нямаше никакво значение.

Погледна Джейсън.

— Как разбра, че са зад огледалото?

— Бяхме застанали до вратата и обсъждахме къде би могла да скрие картините Катрин — отвърна Джейсън.

— Живее с майка си и там не е удобно. По-скоро би ги държала някъде под око, като например в галерията. Уайът спомена как Катрин и Дерек са рисували, забавлявайки се с огледала, което ми напомни за твоите скици и за първия път, когато си срещнала Дерек.

— Когато ме видя в огледалото — уточни Бриана. — И входа на галерията... огледалата, които е изобразил на една от рисунките от затвора.

— Точно така — потвърди той, срещайки погледа ѝ.

— Погледнах огледалата, видях отражението си и си помислих: „Защо пък не“ ...

— Силна интуиция — каза тя.

Той кимна.

— Време е за почивка.

— Какво следва?

— Ще хванем Катрин.

— Вече я хванахме — възкликна Джо, затваряйки телефона. — Лоутън я е спрял в покрайнините на града на път за автогарата.

— Свърши се, Бриана — зарадва се Джейсън. — Заловена е с откраднати произведения на изкуството. Ще отиде в затвора.

Цял товар се смъкна от раменете на Бриана.

— Благодаря ти, Господи.

— Искаш ли да дойдеш до автогарата? — попита Джейсън.

Тя поклати глава.

— С Катрин приключих. Приключих с всичко това — махна с ръка към картините. — Отивам при семейство Кейн да им разкажа, после ще заведа сина си у дома. Ще дълбаем тикви, ще вечеряме и ще си правим планове за бъдещето.

Очите ѝ се насълзиха, като осъзна, че това наистина е краят. Въпросите ѝ намериха отговор. Може би не точно каквито бе очаквала, но поне знаеше истината. Очакваше бъдещето и беше готова за това приключение.

Джейсън я прегърна през раменете, когато другите се отдалечиха.

— Знам, че искаше да изчистиш името на Дерек заради Лукас, за да има синът ти баща, с когото да се гордее.

— Лукас ще помни, че Дерек е бил нещо повече от престъплението, което е извършил. Може би ще ми помогнеш.

— С най-голяма радост — заяви тържествено той.

— Не се опитвам да заема мястото му, нали знаеш? Той беше твой съпруг, баща на Лукас. Изпитвам само уважение.

— Не се съмнявам. Двамата с теб ще успеем.

Почувства се по-уверена в себе си от всякога.

— Искам го повече от всичко на света, Бриана.

— И аз. — Открадна си една целувка. — Като приключиш на автогарата, ела. Ще те чакам.

— Най-вълшебните думи, които са стигали до слуха ми.

Тя се усмихна.

— Сега едва започвам.

И той ѝ се усмихна.

— Аз също.

ЕПИЛОГ

Десет дни по-късно

Улиците на Ейнджълс Бей бяха пълни с духове, таласъми, зловещи паяжини и ярко открояващи се тикви.

— Наближаваме ли последната къща? — попита Лукас уморено. Най-после се насити на „лакомство или пакост“, а пластмасовата му тиква беше пълна с бонбони.

— Наближаваме — усмихна се Бриана.

Лукас се обърна към Джейсън и протегна ръчички в безмълвна молба. Джейсън се разсмя и го взе на ръце.

— Искаш ли на конче, приятелче? Ще ти струва само една бисквитка с шоколад. Те са любимите ми.

— Готово — каза полузаспалото дете и сложи глава на широкото рамо на Джейсън.

— Дали да не се приберем вкъщи? — предложи Бриана. — Става късно.

— Не, буден съм — ококори се Лукас.

Мразеше да пропуска забавленията, пък и Джейсън му бе споменал за купона у семейство Линч по случай Хелоуин.

— Ще останем съвсем малко — успокои ги той и ги поведе към дома на Кара.

Кара и Колин бяха декорирали къщата си в духа на Хелоуин. От дърветата висяха привидения, паяжини разкрасяваха верандата и на моравата имаше няколко надгробни камъка. Къщата се пръскаше от гости — възрастни и деца, повечето костюмирани. Лукас видя едно приятелче и веднага се измъкна от ръцете на Джейсън. Подаде на Бриана тиквата и се втурна да играе.

— Как се разбърза само — разсмя се Джейсън и я целуна. — Защо да не се възползваме и да пообиколим тъмните улици? Съмнявам се, че ще забележи отсъствието ни.

— Защо да търсим тъмни улици. Вече не е необходимо да се крием.

Тя пхна ръката си в неговата.

— Тази вечер родителите на Дерек не бяха смразяващо студени — отбеляза Джейсън.

— Стараят се, особено след като научиха истината за него. Длъжни са. Искам в моя живот не само теб и Лукас, но и тях.

— Ето ви и вас — прекъсна ги Кара, като ги прегърна и ги разцелува. — Тъкмо отиваме в задния двор да вадим с уста ябълки от вода.

— Аз ще пропусна — каза Джейсън и прегърна Бриана през раменете. — Тук се чувствам идеално.

— Виждам — усмихна им се лъчезарно Кара. — Изглеждате щастливи.

— И сме щастливи — отвърна също усмихната Бриана. — Повече отколкото някога съм си представяла.

— Заслужавате го. От много години чакам Джейсън да си намери любима.

— Струваше си чакането заради Бриана — каза той, сияещ от любов. — Струваше си да се боря за нея.

Сърцето на Бриана преливаше от емоции. Не съжаляваше, че бе обичала Дерек, защото независимо от тайните имаха дете. Но в действителност не се бяха познавали. С Джейсън беше различно. Искреността помежду им отвеждаше любовта много по-дълбоко в техните души.

— Ето че мускетарите не са вече трима — обърна се Кара към Джейсън. — Сега са четирима.

— Да, наистина, най-последно ти и Колин не ме превъзхождате числено. Между другото чух, че ще се явиш на прослушване за зимния сезон.

— Виктория и семейство Хартли ме склониха, но съм сигурна, че няма да се получи — обясни Кара. — Поканиха ме от учтивост, защото искат да включат местен участник в трупата от Ел Ей, която съвсем скоро ще дойде.

— Бива те да разиграваш драми — подразни я Джейсън.

— Приемам го като комплимент — отвърна тя.

— Приеми го както ти харесва.

Внезапен звук от счупено стъкло прекъсна разговора им. В другия край на стаята една бременна, почти дете, се мръщеше от

болка. Шарлот и Джо веднага я подхванаха от двете страни.

— О, божичко! — възкликна Кара. — Ани май ще ражда. Да се обадя ли 911?

— Джо е насреща — успокой я Джейсън, докато началникът на полицията и Шарлот отвеждаха Ани.

— Ще почистя стъклата.

Кара се отдалечи.

— Вълненията нямат край — каза Джейсън.

— Наистина нямат. Чудя се дали бащата на бебето на Ани ще се разкрие най-накрая.

— Какво знаеш?

— Само каквото съм дочула в магазина — засмя се Бриана. — Това е постоянна тема за разговори. Има много заподозрени.

Лукас дотича при тях.

— Мамо, тази жена ще си има бебе!

— Знаем. Това е прекрасно.

— А ти ще си имаш ли пак бебе?

Тя остана с отворена уста.

— Ъ-ъ-ъ...

Джейсън избухна в смях, като видя изражението ѝ.

— Ще ни отговориш ли, Бриана?

— Тази вечер не — избъбри бързо. — Точно тази вечер искам да празнувам за това, че съм с моите две любими момчета.

Щом Лукас отиде да играе, Джейсън каза:

— Бих се примирил с едно-две хлапета.

— Не се отказвам от още деца.

Идеята да има бебе от Джейсън беше много съблазнителна, но всяко нещо по реда си.

— За никъде не бързаем. Имаме време за всичко. Обичам те, Бриана.

— И аз те обичам.

И с цялото си същество знаеше, че друг мъж в живота си нямаше да има.

НЕ ИСКАТЕ ДА СЕ РАЗДЕЛИТЕ С ЛЮБИМИТЕ СИ ГЕРОИ ОТ ЕЙНДЖЪЛС БЕЙ?

ОБЪРНЕТЕ СТРАНИЦАТА, ЗА ДА НАУЧИТЕ КАКВО ЩЕ ВИ РАЗКАЖАТ

БРИАНА КЕЙН

Скъпи читатели,

Никога не съм си представяла, че ще се влюбя в моя заклет враг, но се оказа, че тъй нареченият „враг“ е мъжът на живота ми. След като намерихме картините, с Джейсън най-сетне затворихме страницата с миналото. Лукас обожава Джейсън и чувството е взаимно. Моите бивши свекър и свекърва Кейн бавно се съвземат. Трудно им е да виждат Джейсън на мястото на Дерек. Все така им липсва техният син, но искат ние с Лукас да бъдем щастливи и затова съм им благодарна.

Бащата на Джейсън и Пати още са гаджета. В момента не се говори за сватба, но те са луди от любов. Решиха да заживеят заедно и Джейсън свиква с мисълта за нова мащеха. Аз все така работя в кинкалерията и в шивачницата за пачуърк, но се надявам да ме назначат да преподавам в училището, като междуременно се сприятелявам с много хора и научавам всички клюки.

Не само открих нова любов в Ейнджълс Бей, аз открих себе си. Джейсън ме научи да сърфирам и вчера яхнах сама първата си грамадна вълна и издържах чак до брега. Беше страхотна тръпка. Той все така дърводелства през свободното си време. Каза ми, че работи нещо, което е тайна, но много ще ми хареса. Нямам търпение да разбера какво е? А вие?

Бриана

КАРА ЛИНЧ

Скъпи читатели,

Сигурно си мислите, че знаете моята история. Колин бе прострелян от един луд, беше три месеца в кома, а аз се молах да се събуди. Отказвах най-упорито да се отделя от леглото му, дори когато започнах да раждам, и вярвах, че нашето бебе ще го върне към живота. Не стана точно така, но най-накрая той се върна при мен и Фейт. Представях си, че всичко ще бъде идеално, щом отвори очи, но минахме през доста трудни моменти. За втори път щастието е пред нас и ние нямаме намерение да го изпускате.

Колин е почти готов да се върне на работа в полицейското управление. Не съм сигурна как ще се почувствам, като го видя отново с полицейска униформа, след като едва не го загубих заради работата му, но на Колин е в кръвта да бъде ченге и да закриля този град. Ангелите го запазиха преди, надявам се, че все така ще бдят над него.

Много се вълнувам около подготовката на сватбата на Лорън. Щастлива съм, че моят брат и първата му любов се събраха отново. С Шарлот ще бъдем шаферки, макар че тя е заета напоследък. Ани току-що роди, пък какво ще се случи по-нататък Шарлот сама ще ви разкаже.

Какви са другите новини около нас? Градският театър се готви за зимния сезон и аз ще се явя в най-скоро време на прослушване. Още неща бяха изхвърлени на брега от корабокрушението. Моята сестра Ди ми каза, че в яхтклуба се явили двама търсачи на съкровища. „Габриела“ не е открита за сто и петдесет години, но като че ли е готова да се покаже. Няма ли да бъде интересно?

Кара

ШАРЛОТ АДАМС

Скъпи читатели,

Сигурно си мислите, че съм най-голямата късметлийка, след като двама мъже се интересуват от мен. Но нека да погледнем реално нещата. Вече бяхме гаджета с Андрю в гимназията и сега може и да е преуспял, и да е любимец на всички, но тогава направи не една и две грешки. И той направи грешки, и аз допуснах грешки, които не ми се иска да споделям с него. Не разбирам защо толкова настоява да подновим връзката си. Понякога си мисля, че има нещо повече зад учтивата му и състрадателна усмивка на свещеник. Може би и Андрю има свои тайни.

А Джо Силвейра е направо страхотен, страстен... и женен. Да, развежда се, но това изисква време, а аз не искам да се възползвам от неговото разочарование, за да се омъжа за него. От петнайсетгодишен обича Рейчъл. Наистина ли вече е изстинал към нея? Мога да поразпитам сестрата на Джо Изабела, която току-що пристигна в града.

Да оставим мъжете, сега си имам други тревоги.

Ани роди и я притискат да даде бебето си за осиновяване. Проблемът е в това, че един от кандидатите е биологичният баща на бебето, но той държи бащинството му да се запази в тайна. С мама се грижим за бебето, но и двете имаме лошо предчувствие за въпросното бащинство. По изключение може би сме на едно и също мнение... потресаваща мисъл.

В Ейнджълс Бей се случва какво ли не. Надявам се, че отново ще ни посетите.

Наздраве!

Шарлот

Издание:

Автор: Барбара Фрийти

Заглавие: Тайната

Преводач: Нина Рашкова

Година на превод: 2014

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо

Издател: Плеяда

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: Роман

Националност: Американска

Печатница: „Образование и наука“ ЕАД

Редактор: Лилия Анастасова

Художник: Димитър Стоянов — ДИМО

ISBN: 978-954-409-345-7

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/4882>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.